XX. évfolyam 40. szám

Ára: 1 forint

1964. október 1.

Ludas Matyi

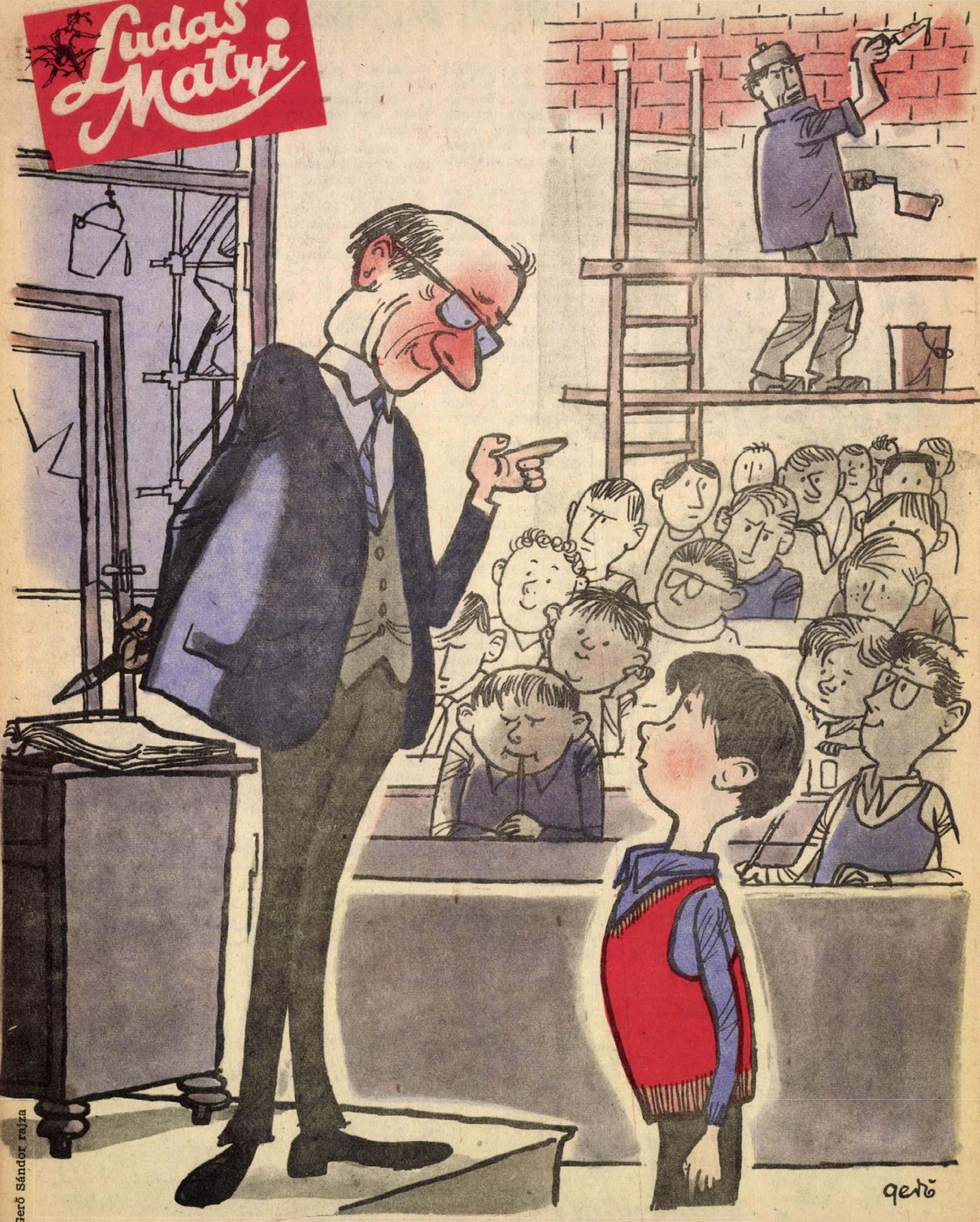

Gerő Sándor rajza

ELKÉSETT TATAROZÁS

— *Tanár úr, kérem, az osztályból öten hiányoznak. Három gyerek és két kőműves.*

Egy kis pihenő

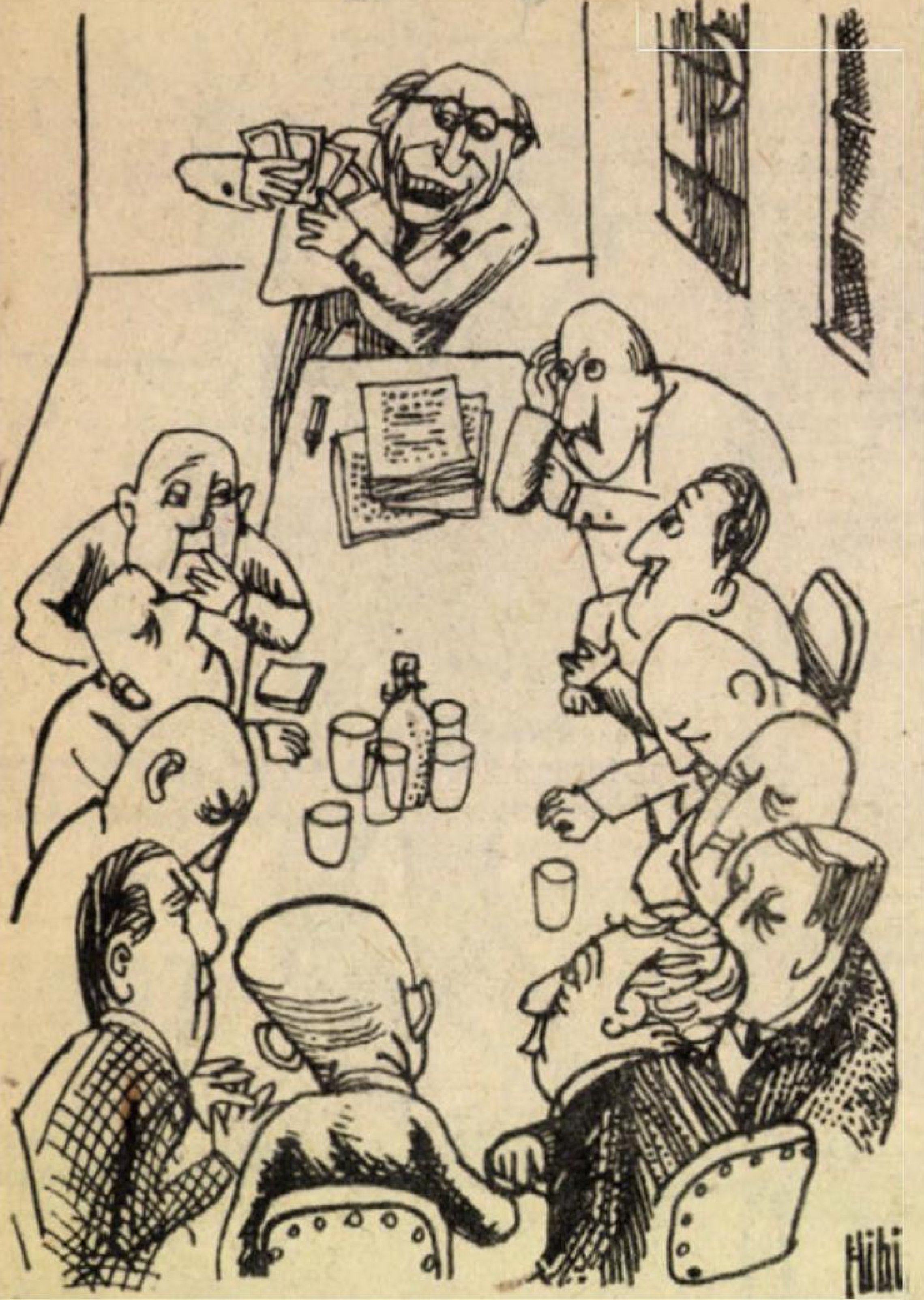

– Most pedig mutatok néhány kártyatrükköt, aztán értekezünk tovább...

Gyanakvó vevő

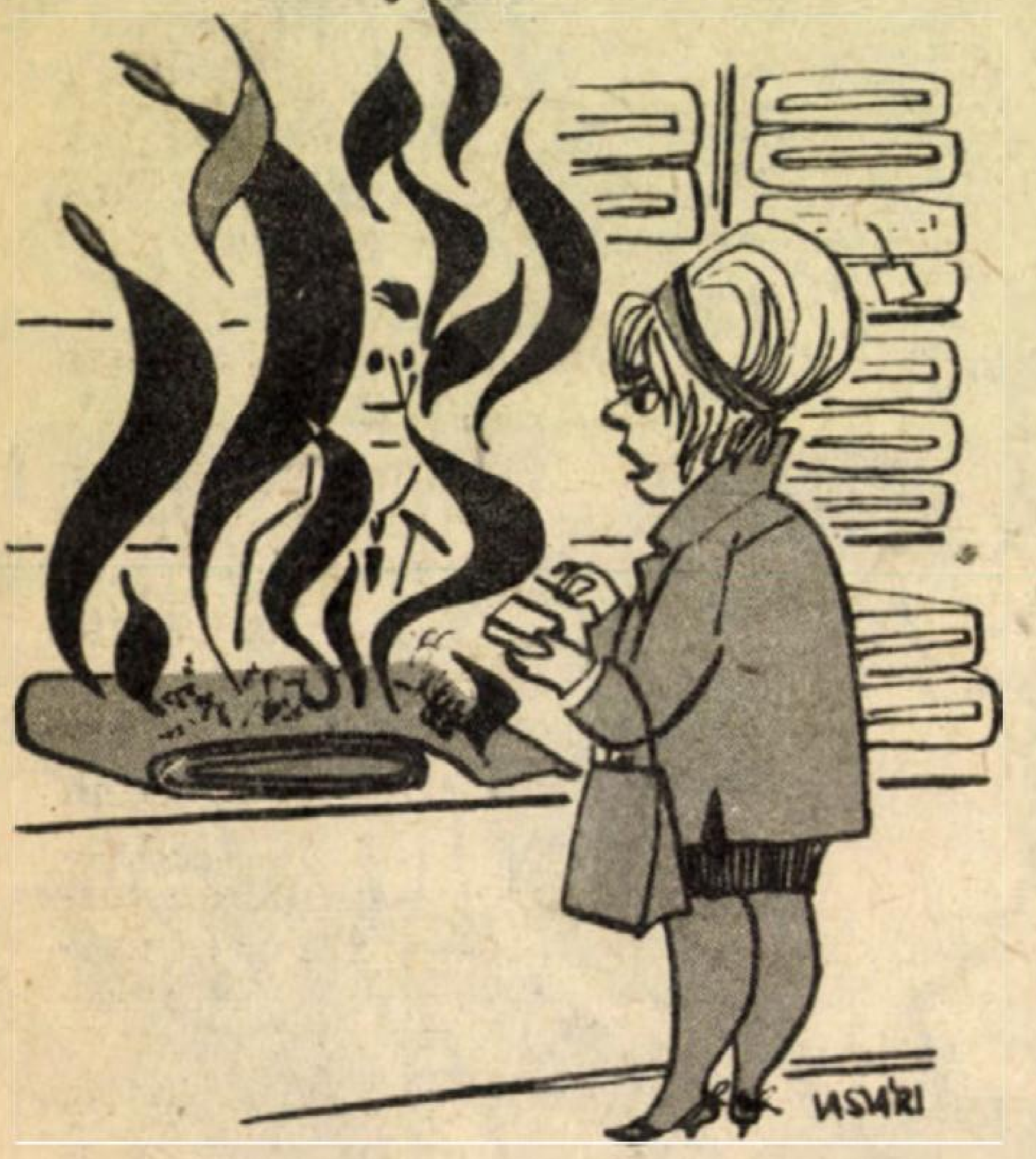

– Ez nem tiszta gyapjú...

TOKIÓI ÖRÖMÖK, GONDOK...

A vészjóslóan közeledő olimpiai játékok alkalmából felkerestük Prepatics Bélát, az egyik legjobb magyar szurkolót, hogy nyilatkozzék, miképpen készül a nagy világversenyre.

– Az olimpiára való felkészülés fokozott feladatok elé állítja még a legrutinosabb szurkolókat is. A sikert egyedül csak a tervszerű, folyamatos munka biztosíthatja, mert a megnövekedett követelményeknek bizony nem könnyű eleget tenni. Ma, amikor a legtöbb szurkoló már specializálódott – hisz' jómagam is focidrukker vagyok eredetileg –, nagyon nehéz az olimpiára hipp-hopp átnyergelnünk.

– Jelenleg mik a legelterjedtebb edzésmódszerek?

– A vérbeli, tapasztalt szurkoló mindig az adottságainak legmegfelelőbb szisztémát választja. Van, aki az ünnepélyes megnyitó előtt pont három hónappal teljesen megszakítja kapcsolatait a sportélettel, hogy aztán frissebben vethesse magát az öldöklő küzdelembe. Mások viszont a szüntelen erős tréning barátai. Állandóan a különféle ranglistákat bújják, éjjel-nappal latolgatva, hogy melyik rekordból hány tizedmásodpercet sikerül majd Japánban lefaragni.

– Ön melyik kategóriába tartozik?

– Egyikbe sem. Én a résztávos edzésmódszer híve vagyok.

– Hallhatnánk erről valamit egy picit részletesebben?

– Semmi akadálya. Először is bemelegítésként elolvastam néhány cikket az újságokban az elmúlt olimpiákról: Hogyan győzött St. Louisban drámai körülmények között orrbedobással a félkaros bukfencben, két percen belüli – akkor káprázatos idővel – a névtelen görög Papipipapolusz. Vagy, hogyan vesztette el nem kevésbé drámai küzdelemben a Los Angeles-i olimpia rollerversenyének döntőjét az esélyes szingaléz Sefcsik–Rottenstein pár. Körülbelül két hete ismét nézem a Telesportot, és néhány napja minden este meghallgatom a rádióban a sporthíreket. Holnaptól kezdve figyelemmel fogom kísérni a napilapok olimpiai közleményeit, s mire a teljes csapatunk kiér Tokióba, megszervezem a hivatal büféjében az olimpiai kerekasztalt.

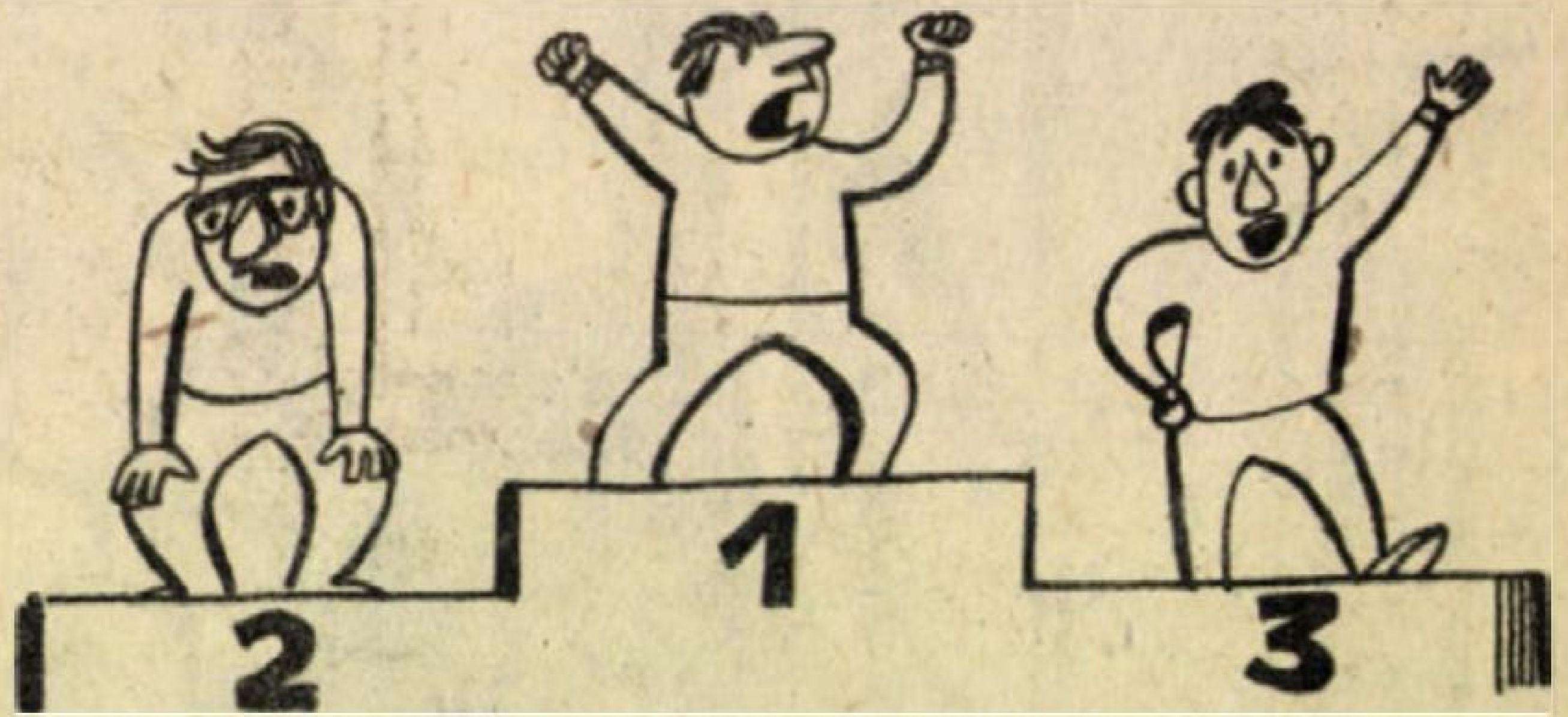

– Mire kell legjobban ügyelni a felkészülés során?

– Az időzítésre!! Az a szurkoló, aki túl hamar formába lendül, könnyen elfásulhat, és akkor nem bírja szusszal a finist. Most már elárulhatom, én így jártam 1960-ban. Az első hét után a fáradtság jelei kezdtek rajtam mutatkozni. Egyszer szégyenszemre még el is aludtam a Népsporttal a kezemben... Persze nem az olimpiában volt a hiba, hanem az én ütemtervemben. Agyon edzettem magam a versenyek előtt. Hosszú hónapokon át folyton csak sporttal foglalkoztam, s ez kissé megártott az idegeimnek. Ilyesmi még egyszer nem fordulhat elő. Ebben az évben valamicskét dolgozni is fogok.

Látva ezt a céltudatos erőfeszítést, joggal reméljük, hogy októberben Prepatics Béla derekasan meg fogja állni a helyét, akár a világ legjobb szurkolóival szemben is!

Dalmáth Ferenc

Pesten volt orvos

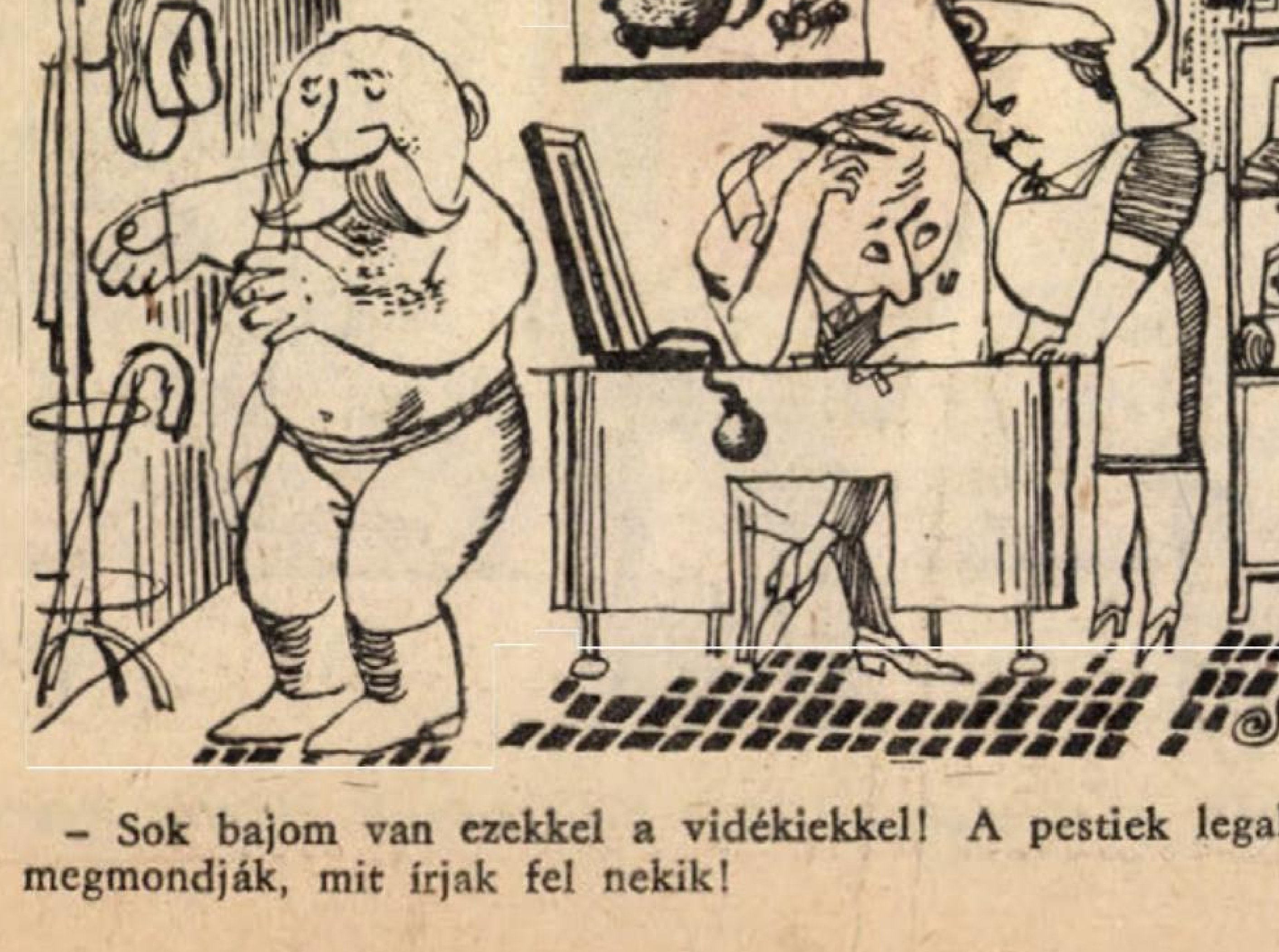

– Sok bajom van ezekkel a vidékiekkel! A pestiek legalább megmondják, mit írjak fel nekik!

Vékonyak a falak

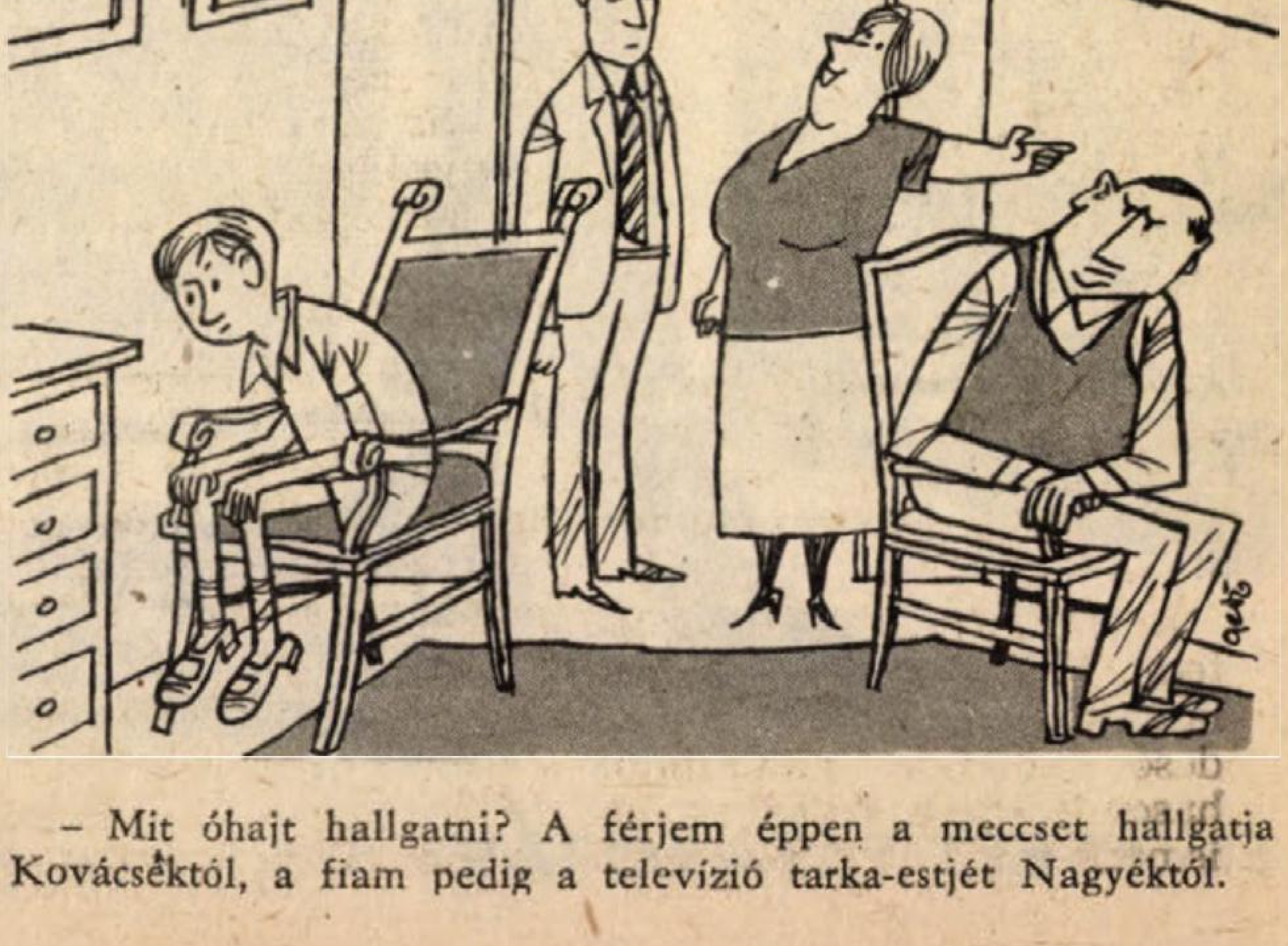

– Mit óhajt hallgatni? A férjem éppen a meccset hallgatja Kovácséktól, a fiam pedig a televízió tarka-estjét Nagyéktól.

Zűrzavar Dél-Vietnamban

Gerő Sándor rajza

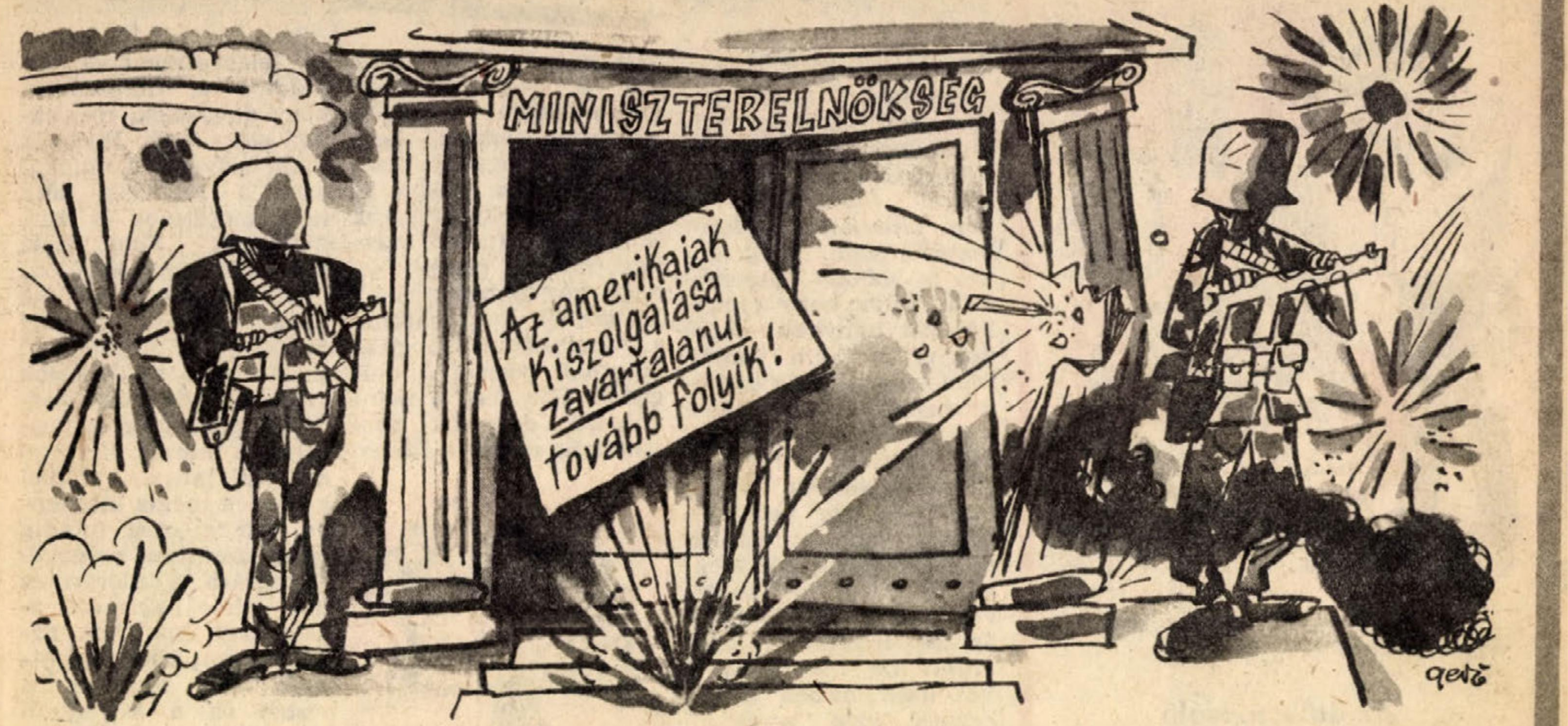
MINISZTERELNÖKSÉG
Az amerikaiak kiszolgálása zavartalanul tovább folyik!
gerő

Hát ez ki?

Irodalmi éhségemet olykor-olykor napilapokban vagy hetilapokban megjelenő tárcákkal, novellákkal csillapítom.

Legutóbb például nagyon tetszett a „Rozmaringos szerelem” című elbeszélés, amely a Hírharsona irodalmi rovatában jelent meg. Ennek az elbeszélésnek a hősnője egy tündérbájú fiatal lány, aki olyan szép, hogy a körülötte lévő férfiak levegő után kapkodnak, és minden előzetes figyelmeztetés nélkül muzsikálni kezd a szívük.

Ez a szép lány engem is megigézett, és mohón olvastam a történetét... Olvasás közben, véletlenül, az illusztrációra vetődött a tekintetem... A rajzról egy gubancos hajú, hüllő-tekintetű, vihogó siratóasszony nézett rám...

Hát ez ki? — kérdeztem magamtól. — És hogy kerül ide? Aztán rájöttem: ez a kiszáradt, gonosz arcú perszóna valószínűleg a későbbiek folyamán lép be majd a történetbe... No hiszen! Már előre féltettem az én kis tündérkémet...

Megpróbáltam tovább olvasni, de az erősen besatírozott arcú, vihogó öregasszony szinte vonzotta a tekintetemet...

Kisvártatva arról értesültem, hogy ez a gyönyörű lány, akinek keblét két repdeső hófehér galambhoz hasonlította a szerző, megismerkedik egy jókülsejű, szívtipró férfiúval, egy könnyelmű, gavallér anyagbeszerzővel.

A megismerkedés egy illusztráció közelében történt, amelyen a gubancos hajú anyóka mellett, egy kiugrott állkapcsú, eltört orrú, tömött bajszú, vízfejű fiúcska állt, és csak nézett, nézett maga elé...

Uramisten! Hát ez ki? Ez lenne a szívtipró világfi? Nem, az nem lehet, ez a kiugrott állkapcsú, bajuszos fiúcska bizonyára csak később sétál be a történetbe... No hiszen! Már előre féltettem az én kis tündérkémet...

A történet már erősen a vége felé közledett, de a novella szerzője még mindig a hamvas-szépségű ifjú leányról és a daliás termetű, nőbolondító fiatalemberről írt... Más szereplője nem is volt az elbeszélésnek.

Gyorsan letakartam tenyeremmel a rajzokat, nem akartam látni ezt a szörnyű emberpárt, de hiába, a besatírozott arcú, kukac-loknis agglányt és az eltört orrú, vízfejű anyagbeszerzőt még mindig ott láttam magam előtt... Ha akartam, ha nem...

Még akkor is láttam őket, amikor letettem az újságot és remegő kézzel cigarettára gyújtottam... Ott ültek a szobámban és engem bámultak...

Hess innen, hess!

Mit ijedezel — nyugtattam meg magam. — Ezek modern illusztrációk... Azt akarod, hogy naturalista rajzok legyenek a lapokban? Nem, azt nem akarom, de... de...

Felvettem a lapot, belekezdtem egy másik novellába. Meg akartam nyugtatni az idegeimet... A történet nagyon kedvesen, nagyon derűsen indult... Három szép, fiatal munkáslány együtt indul haza a munkából... Randevúra sietnek...

És mi van a novellához készített rajzon?

Három ólomszürke arcú, boszorkánylövéses, fáradt matróna vonszolja magát... Az egyiknek copfja van és teli szájjal kacag...

Abban a pillanatban, hála a jóistennek, a feleségem elkéri tőlem az újságot... „Parancsolj — mondom túlzott udvariassággal —, elviheted, én már kiolvastam...”

Pedig nem olvastam ki, de úgy láttam, hogy az egyik csoroszlya, a copfos, huncutul rám kacsintott...

Mikes György

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

TANÉVNYITÁS IDEJÉN...

Két Közért fűszer- és egy tejbolt is van a közelünkben, de csodálatosképpen az *iskolakezdés ideje óta* reggel hét órakor egyikben sem kapni péksüteményt. Pedig a szülők pont most szeretnének az iskolába járó gyermekeiknek kiflit vagy zsemlét adni tízóraira. Az egészben az a legbosszantóbb, hogy nyáron idejében érkezett ezekbe a boltokba a sütemény, csak most, a fő szezonban nem ér ide. Miért?

K. J.-né
XIV., Lapály u. 10

Ifjú szülők

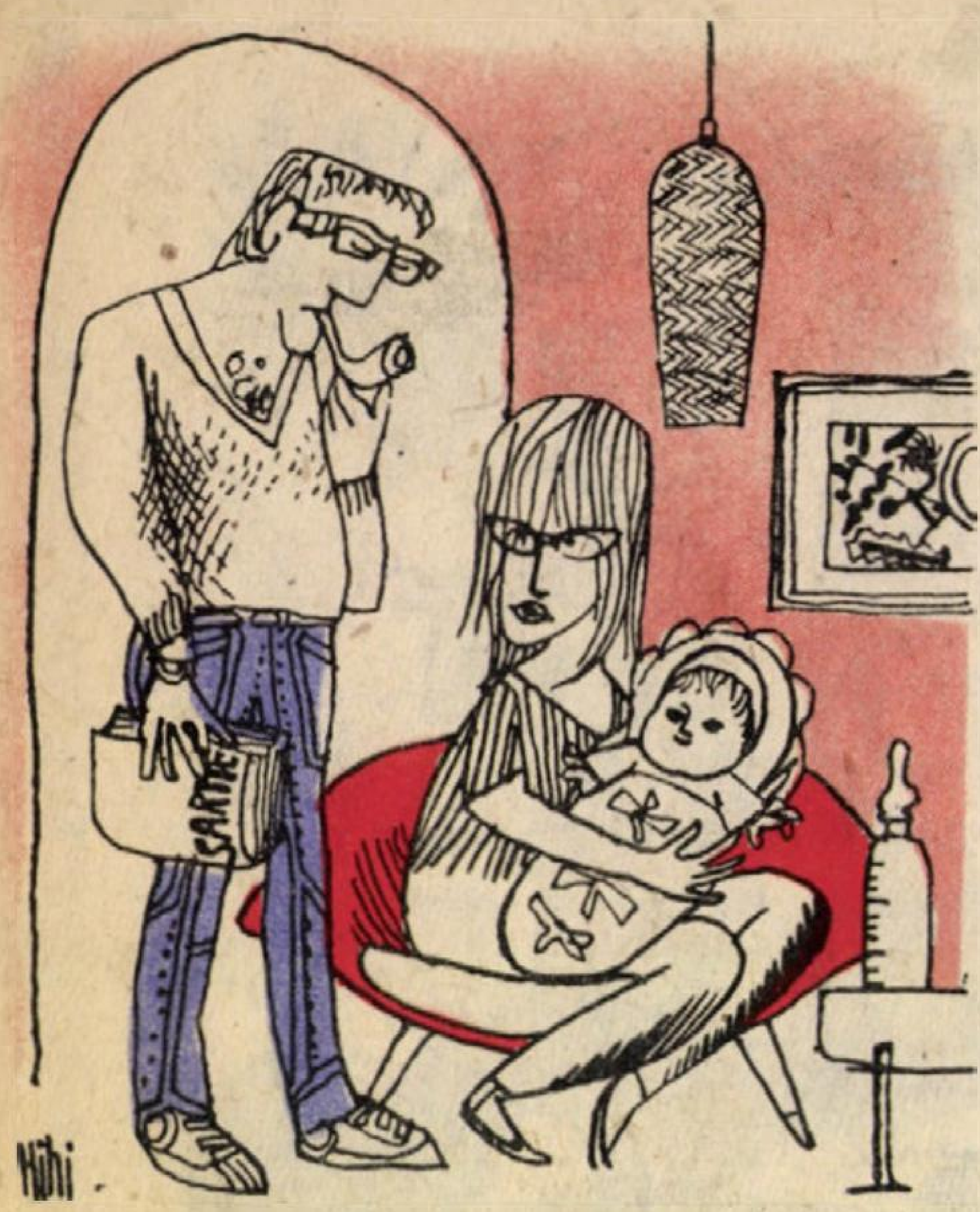

– Nézd, Pista, azért mi még elég modernek vagyunk . . .

Az örök mesélő

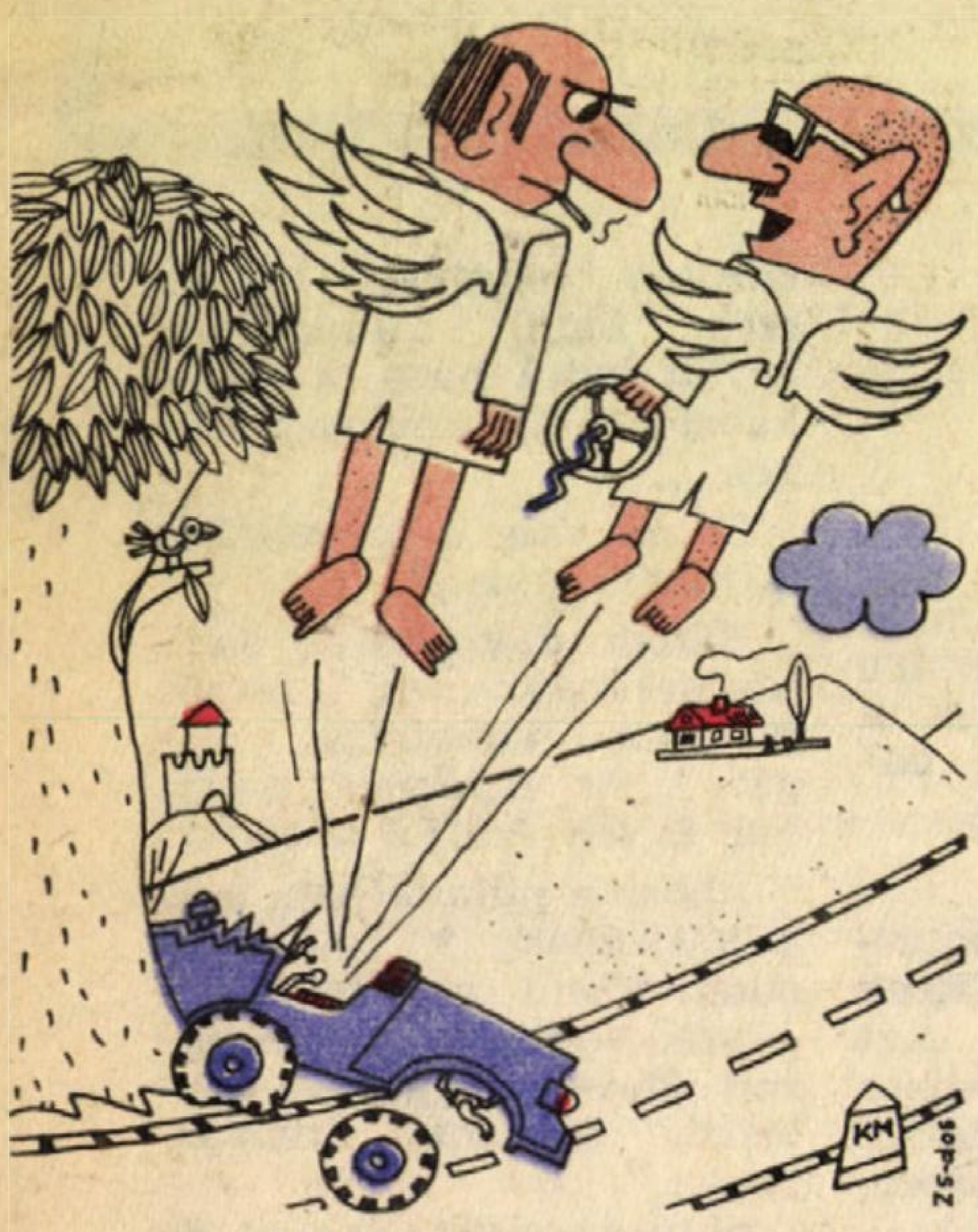

– . . . erre én azt mondtam a Verpelétinek . . .

LEVÉL az egyensúlyról

Kedves Kartársam!

Levelében arról panaszkodik ön, hogy vállalatuknál laza a munkafegyelem, sokan „félkézzel” dolgoznak és nem ritkaság a tudatos lazsálás sem. Még ennél is jobban elszomorítja önt az, hogy a munkájukat hanyagul végző dolgozókat nem vonják felelősségre. Igazgatójuknak áldott jó szíve van, a főmérnökük pedig nagyon liberális. „Természetesnek tartanám” — írja befejezésül — „ha a vezetők minden dolgozótól megkövetelnék a munka elvégzését a műhelyekben és az irodákban egyaránt. De nemcsak a mi üzemünkben feledkeznek meg erről . . .”

Már húsz éve elmúltak nálunk azok az idők, kedves Kartársam, amikor a dolgozótól csak úgy egyszerűen meg lehetett követelni a munkát. A kapitalista gyáros, vagy annak igazgatója, főmérnöke, művezetője és így tovább — az követelhet! Ha eredmény nélkül követel, akkor le is út, fel is út a dolgozónak. A mi nagy történelmi érdemünk éppen abban van, hogy nem zaklatjuk a dolgozót, mert nálunk a munka becsület és dicsőség dolga. Rábízzuk a dolgot tehát a dolgozóra! *Nem követeljük* a munkát a dolgozótól, hanem csak felkérjük rá, legfeljebb rábeszéljük. Ha nem megy a dolog, akkor meggyőzzük, megagitáljuk a dolgozót, hogy munkálkodjék jobban, termeljen többet, hozzon létre nagyobb értékeket a haza javára és a maga boldogulására. Elmondjuk, ha kell százszor, ha kell ezerszer is, hogy ha többet termel, jobban él, mert nálunk, a szocializmusban nem élhetnek rosszul a dolgozók. Sőt, még a nemdolgozó dolgozók sem élhetnek rosszul! Ebben is fölényben vagyunk a kapitalizmussal szemben.

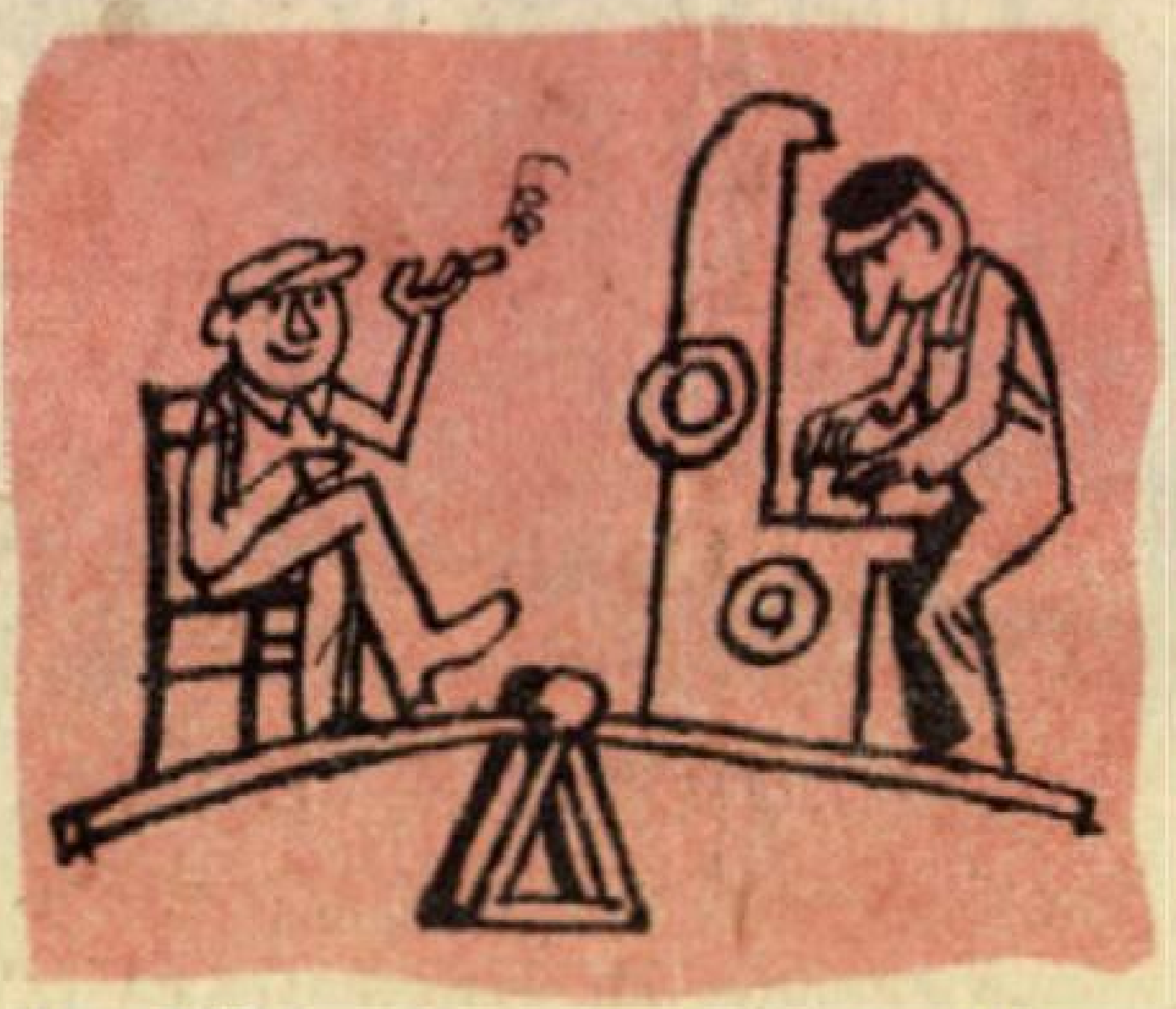

Ha a felkérés, a rábeszélés, a meggyőzés és a megagitálás nem vezetne kellő eredményre, akkor könyörgünk a dolgozónak, hogy lásson munkához. Ez a végső eszköz! Minden más lehetőségtől, vagy a munkának egyéb szorgalmazásától óvakodni kell. Elvégre nem vehetjük át a kapitalizmus módszereit és a vezetők — művezetőktől felfelé — nem kockáztathatják a népszerűségüket. Nálunk jóban kell lenni még a nemdolgozó dolgozóval is, különben rossz véleménye lenne rólunk!

Ha nem sikerül annyira felébreszteni az öntudatot a dolgozóban, hogy dolgozzék, még akkor sincs baj. Elvégzik majd helyette a munkát azok a dolgozók, akik lelkiismeretesek és szorgalmasak. Sem azok, sem ezek nem károsodnak: nálunk egyenlő időért egyenlő bér jár! És mivel, hála istennek, a szorgalmas dolgozók vannak többségben, gazdasági mérlegünk egyensúlyban marad. Ha egy-egy vállalatnál, üzemnél a mérleg mégis kibillenne, akkor még mindig lehet számítani az évvégi hajrára, a túlórára és más efféle hasznos közgazdasági emelőkre. Ezzel egycsapásra megintcsak kint vagyunk a vízből és a következő negyedben kezdhetjük újra elölről . . .

Nálunk tehát nem borulhat fel az egyensúly: ha nem dolgozik az egyik, dolgozik a másik; amit nem termel meg az egyik, azt megtermeli a másik. Egy ilyen nagy — több mint tízmilliós — kollektívában kiegyenlítődnek az arányok. Semmi ok tehát a nyugtalanságra, kedves Kartársam! Nem élünk a kapitalizmusban, nálunk áldott jó szíve lehet az igazgatónak és liberális lehet a főmérnök is, nálunk nem mehet tönkre a tőkés. Ebben van a mi nagy előnyünk, kedves Kartársam!

Földes György

Egy áldozat,

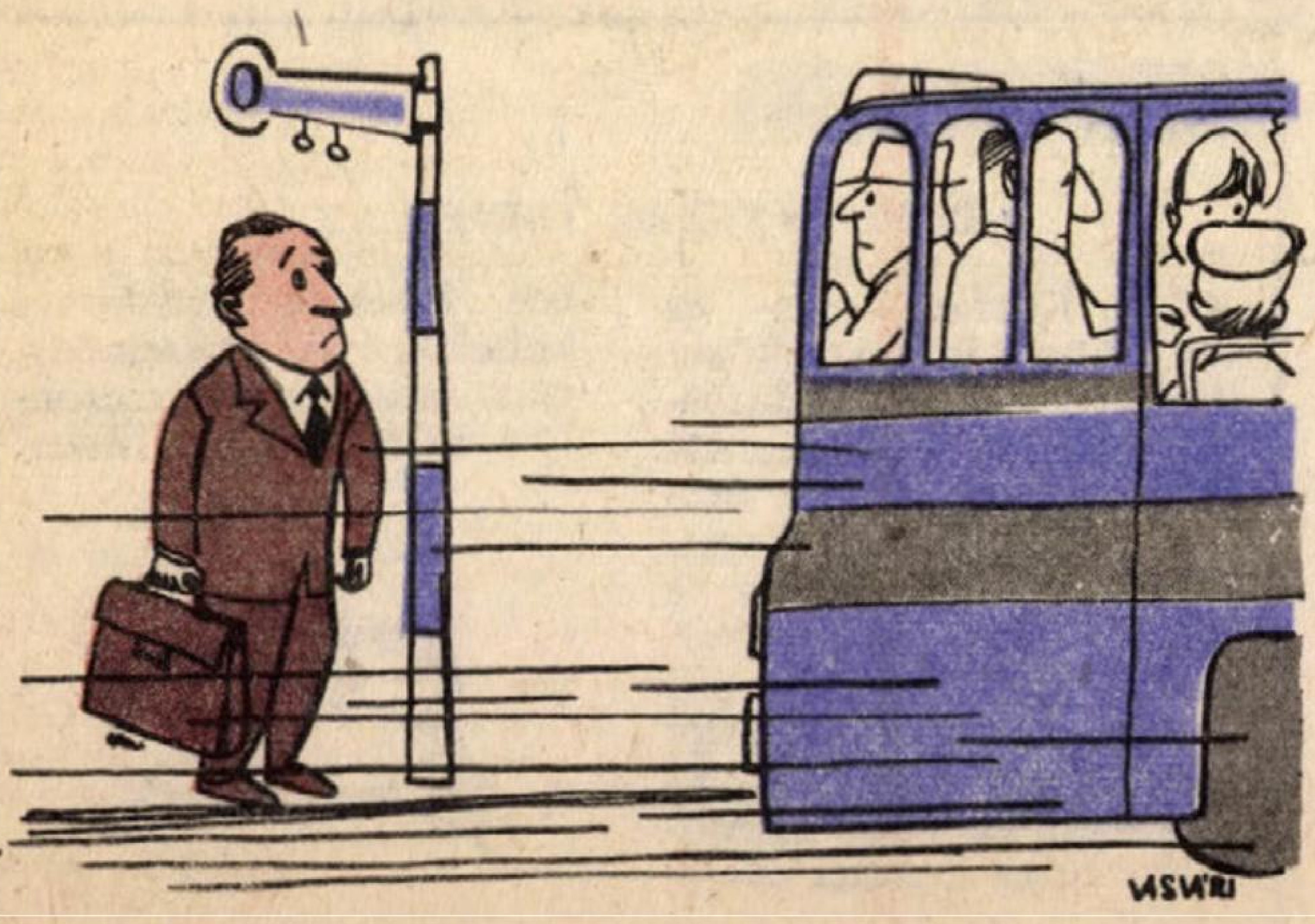

akit nem gázoltak el, csak cserbenhagytak . . .

Egyenjogúság

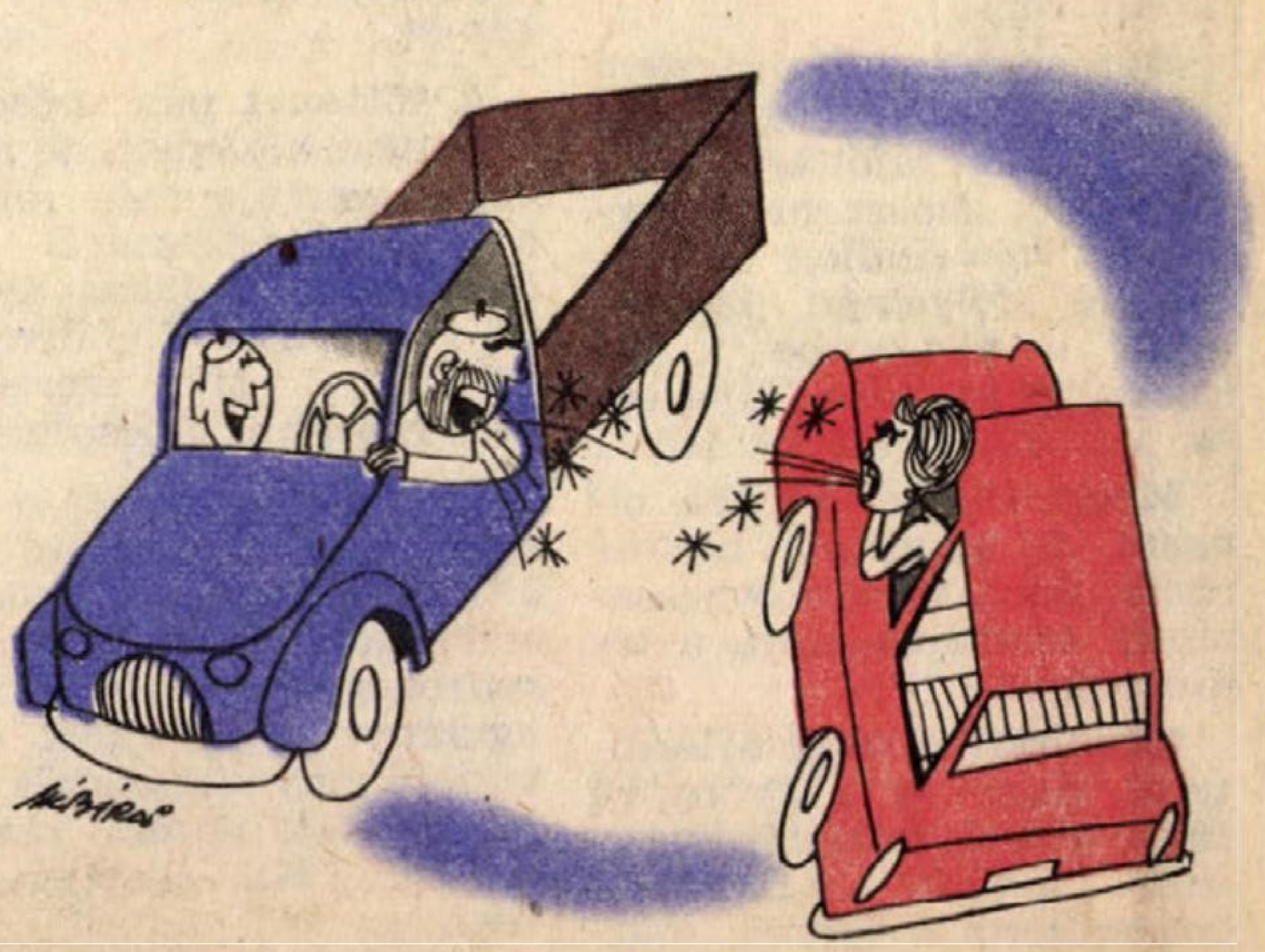

Hiú kislány

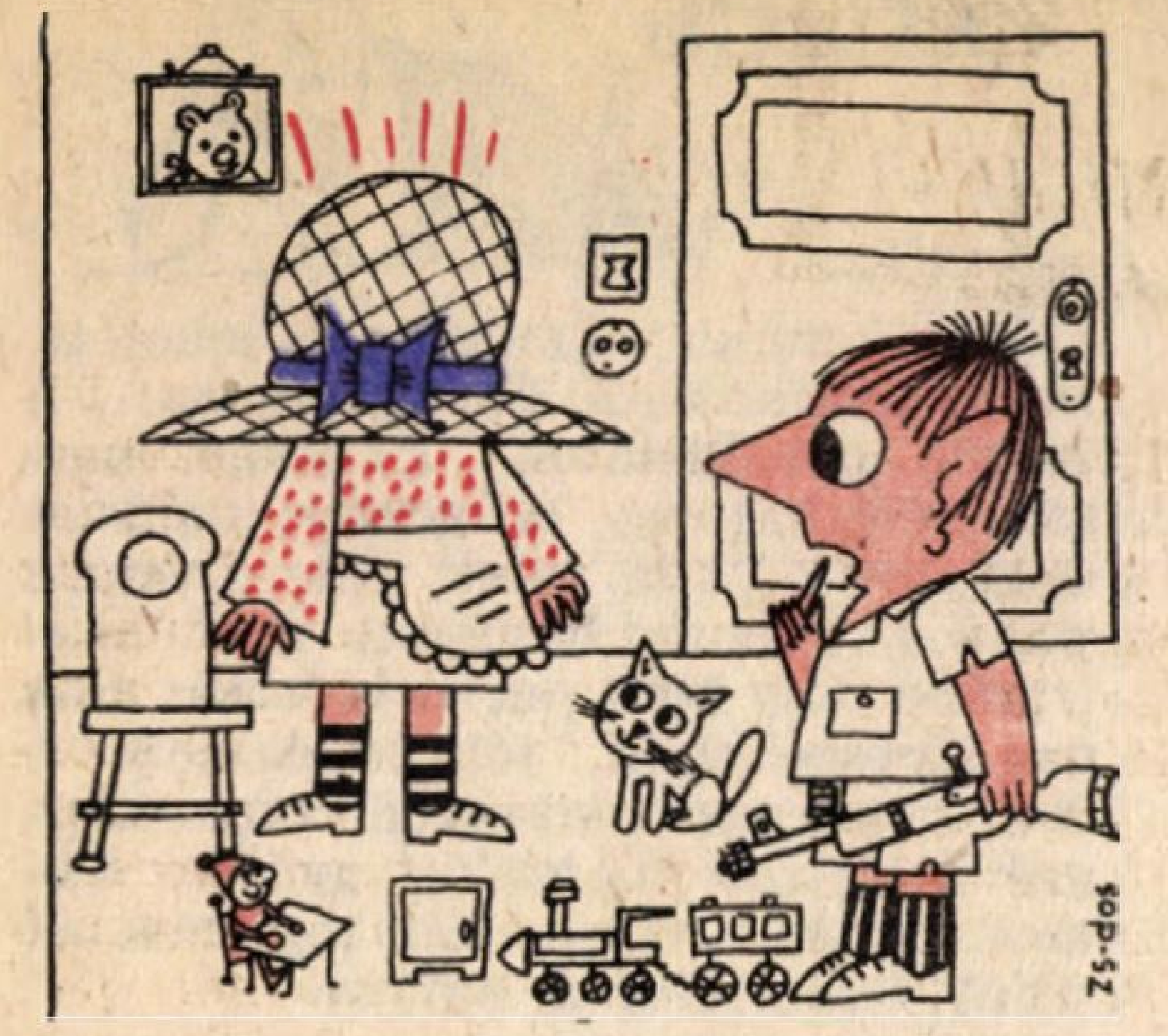

– Hány évesnek látszom anyu új kalapjában?

A norvég trónörökös polgárlányt akar elvenni

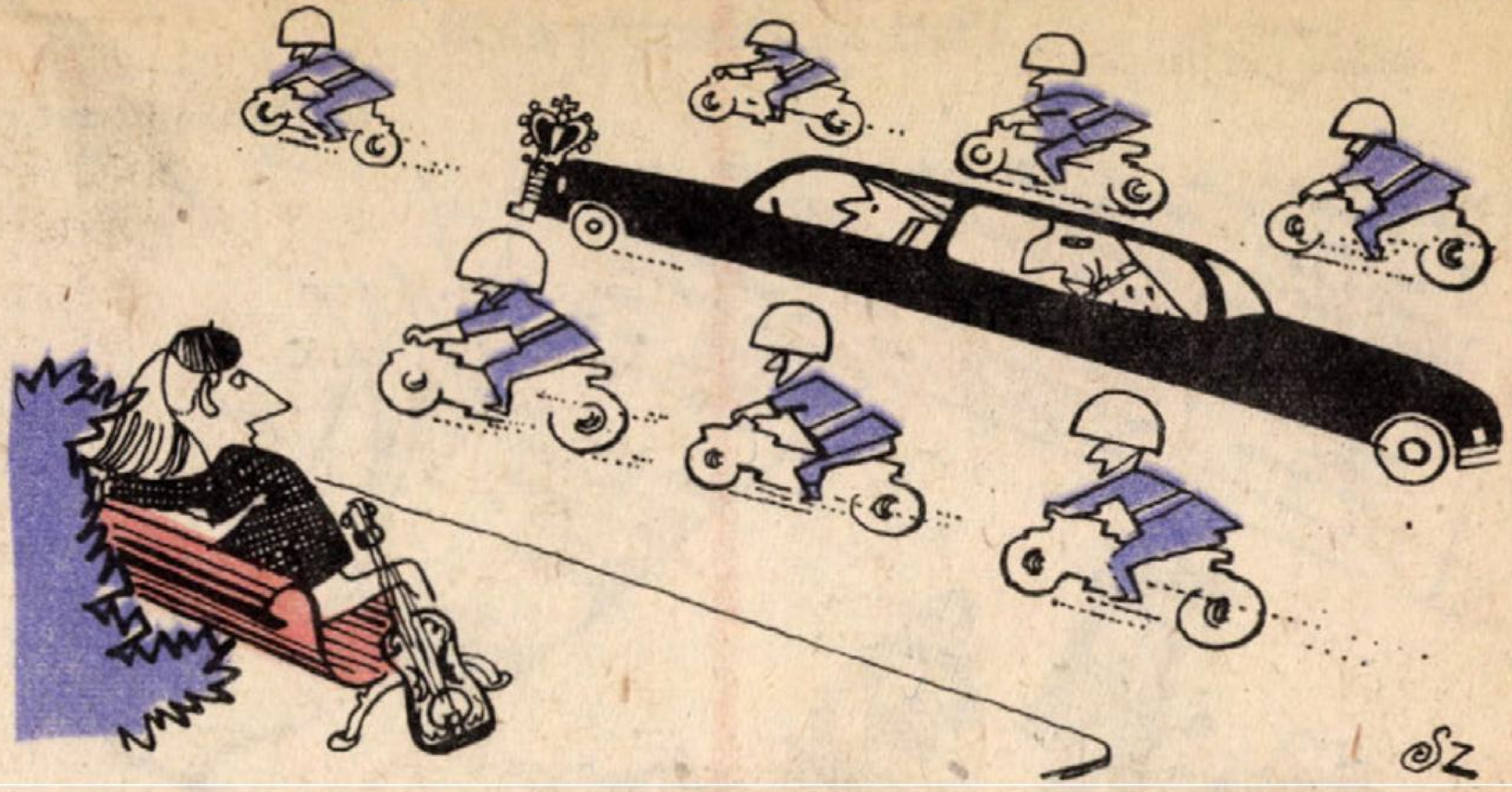

– Ajaj, a faterom meglátott veled!

AZ ELVÉTÉSEKRŐL

(ÚJKELETŰ PSZICHOLÓGIAI MEGFIGYELÉSEK)

A modern lélektan ismeri az ember nyelvbotlásainak, s egyéb, véletlen elszólásainak keletkezését és értelmét. Az alábbiakban közreadok néhány érdekes esetet, elsősorban az újkeletű elvétések szép példáiból:

Első példa: H. I. ötvenöt éves férfi, munkavezető. Rendszeres fejfájás kínozza. Egy termelési értekezleten azt mondja felszólalásában: „... és mindannyian példát vehetünk B. szaktársról, aki egy közönséges bércsaló!...” Az elszólás kettős értelme világos: H. I.-nak sejtelme volt B. üzelmeiről, sőt maga is affelé hajlott már-már, hogy példát vegyen róla és kövesse B.-t, szélhámosságában.

Az elszólás lélektani analízise után H. I. rendszeres fejfájása is megszűnik, B. ellen ugyanis eljárást indítanak és H. I. egyelőre lemond a bércsalásról.

Második példa: M. A. huszonnégy éves fiatalasszony azt mondja a barátnőjének, L.-nek: „Az én férjem egy tróger, ezzel szemben a tied szintén!” M. A. egy időben nyilvánvalóan jó véleménnyel volt L. férjéről és közelebbről is megismerkedett vele, akkor azonban rájött, hogy L. férje is éppen olyan, mint az ő férje és hogy ezért igazán nem volt érdemes!

Harmadik példa: P. O., vállalati osztályvezető fogadja az új csoportfőnököt, aki most jött haza, hét évi távollét után Belgiumból. P. O. köszöntő-beszédében az alábbiakat mondja: „... és szeretettel köszöntjük körünkben Ny. H.-t, kollégánkat, aki ismét hazánk földjére távozott!...”

P. O. elvétésének maga adja meg pszichológiai magyarázatát ekképpen: „Amikor hivatalunkban kitudódott, hogy Ny. H. hazatér és hozzánk kerül csoportvezetőnek, sokan voltunk azon a nézeten, hogy Ny. H. nyugodtan kint maradhatott volna Belgiumban. Bizonyára ezért küldtem vissza üdvözlésemben a hazatért volt kollégát ismét nyugatra.”

Negyedik példa: A. Z. huszonnyolc éves, kritikus, felháborodva mondja kollégáinak: „Megnéztem R. R. vígjátékát, mondhatom felháborító, még a rekeszizom is remegett utána!” Az elvétés nyilvánvaló: a rekeszizom tudvalevőleg a visszafojthatatlan nevetés következtében szokott remegőgörcsöt kapni. Világos, hogy R. az egész előadás alatt a hasát fogta a röhögéstől, de nem merte kollégái előtt bevallani, hogy a vidám darab tetszett neki.

Utolsó példa: T. S. huszonkét éves egyetemi hallgatónő, egy zenés kávéházban azt mondja V. A. ötvenhat éves főkönyvelőnek, miközben táncolnak: „... Aladár, ha egy fillérje se lenne, akkor se szeretném magát!” Az elszólás világos: T. S. már elhatározta, hogy hozzámegy V. A.-hoz feleségül.

(somogyi)

Társadalmi bíróság

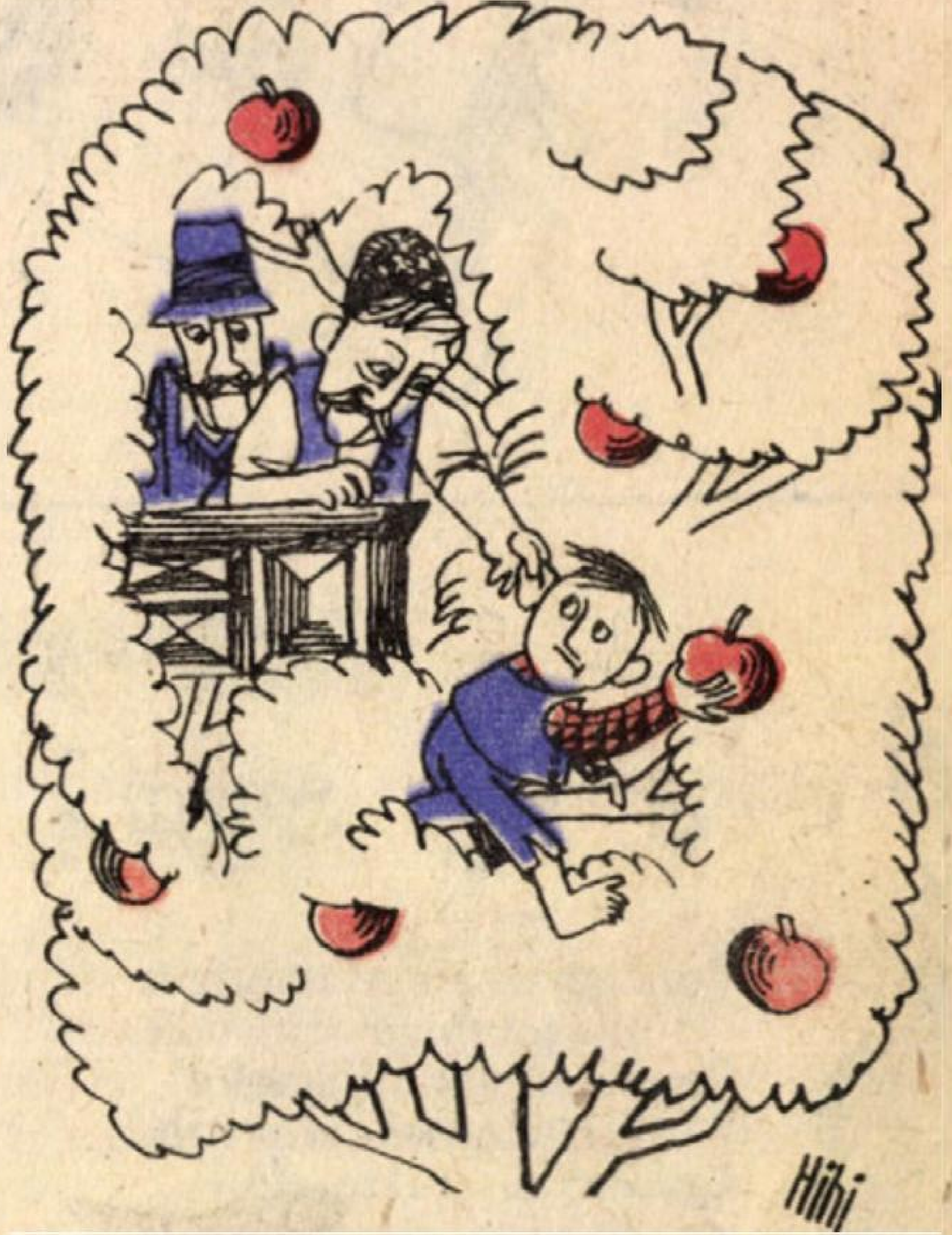

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

„Birkacsárdát Budapestnek!” című cikkük megjelenése után mi is intézkedtünk, hogy a Dunakanyar kirándulói hozzájuthassanak birkahúsból készült ételféleségekhez. A dunabogdányi Földművesszövetkezet kisvendéglőjében most már állandóan kaphatók birkahúsból készült ételek. Bőséges választék van a birkahús ételféleségekből a kiskunlacházai Kiskun étteremben is.

Szövetkezetek Pest megyei
Központja
Bokor József

„Egyoldalú játékszabály” című cikkükkel kapcsolatban megállapítottam, hogy a 72-es számú postahivatal helytelenül járt el, amikor a hiányzó díjat közvetlenül a feladótól és nem a felvevő postahivataltól szedte be. Egyidejűen intézkedtem: a nyilvánvalóan tévedésből beszedett díjkülönbözetet a panaszosnak fizessék vissza.

Bp. Postaigazgatóság
Darabos Sándor
ig. vez. h.

A „Vihar egy orkán körül” című cikkükben szereplő kabátlopás nem a Gellért Szálló ruhatárában, hanem a Gellért Fürdő ruhatárában történt, s így azért a Gellért Szálloda semmiféle felelősséggel sem tartozik.

Pákozdy Jenő
igazgató

Pisti az Olimpia előtt

Szűr-Szabó József rajza

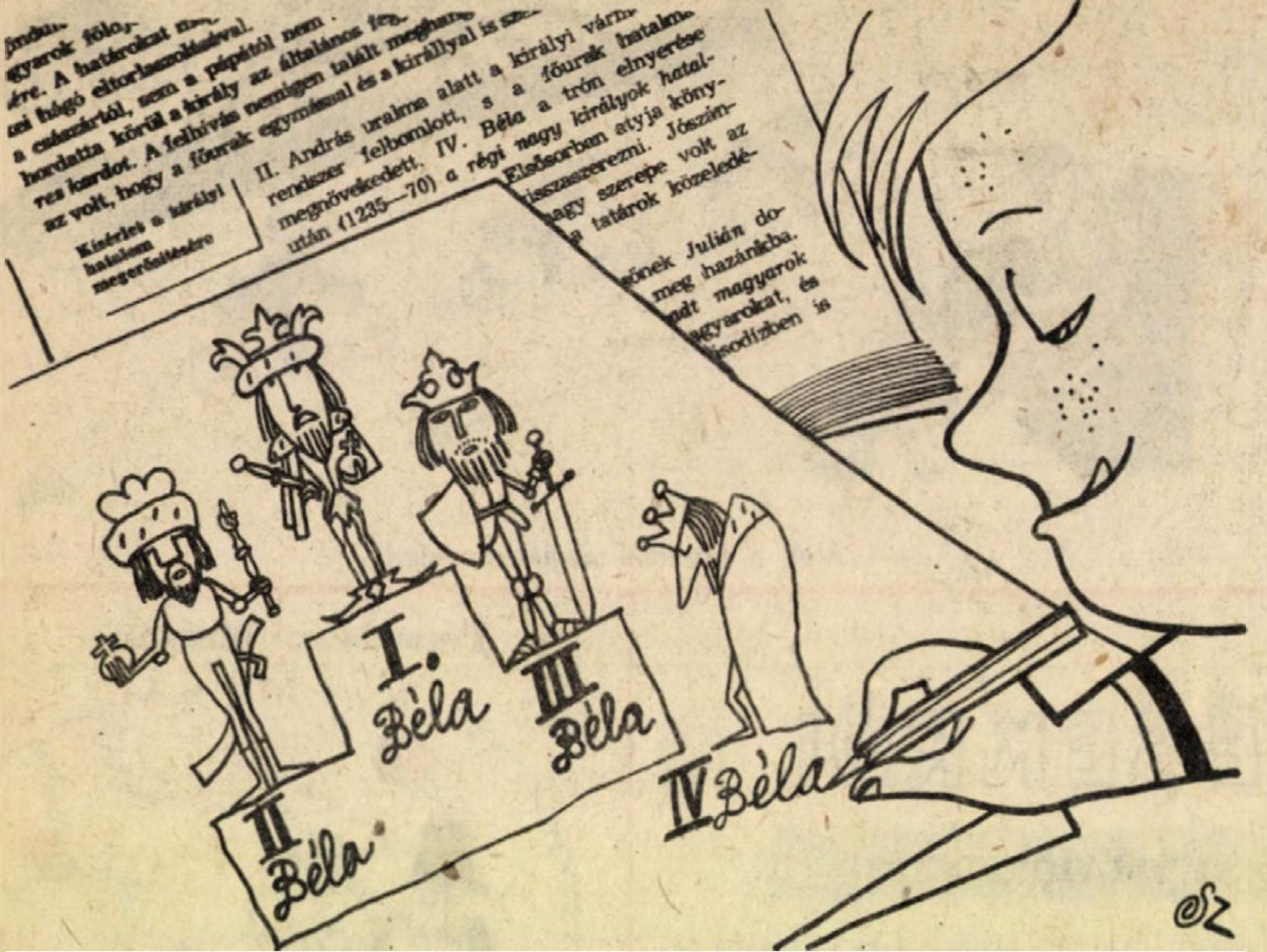

TANULSÁGOS TÖRTÉNET

a hiú sziúról és a fiú-hiúzról

Volt egyszer egy indiánus –
magasrangú sziú volt,
fényes főnök-tolldíszére
fertelmesen hiú volt.
Egyébre is: tükre előtt
töltötte el az estét,
ábrázatát mázolta, és
tetoválta a testét.
Kék tintával rárajzolva
láthattatok házakat,
kutyát, lovat; egyéb firka
– nem hazudok – száz akadt.
Reggel aztán teljes díszben
páváskodott a pampán,
körülvették, megcsodálták
sokan (hatszázhatan tán).
Csodálták az irokézek,
komancsok és sziúk is,
a dakota leányok is,
a mohikán fiúk is.
Óvodában, iskolában
róla szóltak énekek –
s ő ezalatt gúnyolta az
ifjakat és véneket,
megalázó szitkok árja
csak úgy ömlött belőle:
ember, állat egy se maradt
biztonságban felőle.
Ahol járt és ahol lépett,
fitogtatta fölényét:
szamárfüllel köszöntötte
vadon-erdő bölényét.
A csigával közölte, hogy
amit tesz, az gyalázat:
egy dzsentlmen nem veheti
a hátára a házat.
Megmondta az elefántnak
szemtől szembe, magyarán:
vásároljon fogkefét, mert
fogkő van az agyarán.
A zsiráfot felbiztatta:
fonja copfba a nyakát,
s cserélje be kis-kockásra
bőre foltos anyagát.
A hiúzra rákurjantott:
„Nini, nézd csak a macskát!
Füle bojtján felejtette
a fodrász a pamacskát!…”
Felforrótt a hiúz dühe,
nekifeszült a karma
(vasat tudna vágni vele
hogyha éppen akarna!),
megsértődött a sziúra,
s emberek és állatok
belátták, hogy tarthatatlan
tovább ez az állapot,
többre már a türelméből
senkinek se tellene –
s emberek is, állatok is
összefogtak ellene.
Fellázadtak, ravaszságnak
ők se voltak híjával,
meglesték, hogy mikor indul
sétálni a fiával,
jött a hiúz, jött a fia,
segítségben nincs hiány:
jött és ellene ment immár
mindmegannyi indián.
Csatazajjal, íjjal, nyíllal
ott termettek előtte,
s egyikük a hiú sziú
főnöktollát lelőtte.
Ijedtében, zavarában
oldott volna kereket,
de nem hagyták menekülni
sem őt, sem a gyereket:
apa-hiúz, fiú-hiúz
ott termettek megette,
nincsen kiút, kinek mi jut:
apa-hiúz sziú fiút,
fiú-hiúz hiú sziút
hamm! bekapta, megette.

Soltész Gábor

ihlet

Még május hónapban lehetett, hogy találkoztam F. barátommal, a kiváló novellistával. Kávéházi asztala fölé hajolva, láthatólag sietősen dolgozott. Válla felett beleolvastam gondos, gyöngy betűkkel írott kéziratába. Egy férfi portréja jelent meg az elbeszélésben, jól emlékszem a fiatalembernek könnyed biztonsággal felrajzolt alakjára: gyűrött vászonnadrágot viselt, kék ingjének az ujját felhajtotta a karján.

— Min dolgozol? — tettem fel később F.-nek a szokványos kérdést, mikor egy percre letette a tollat.

— *Egy vászonruhán* — felelte ő, miközben a kéziratra mutatott. — Tudniillik itt a nyár és nincsen egy vászonruhám. Ez a kis tárca a vászonnadrágos fiatalemberről éppen egy vászonruhára való honoráriumot fog majd a konyhámra hozni.

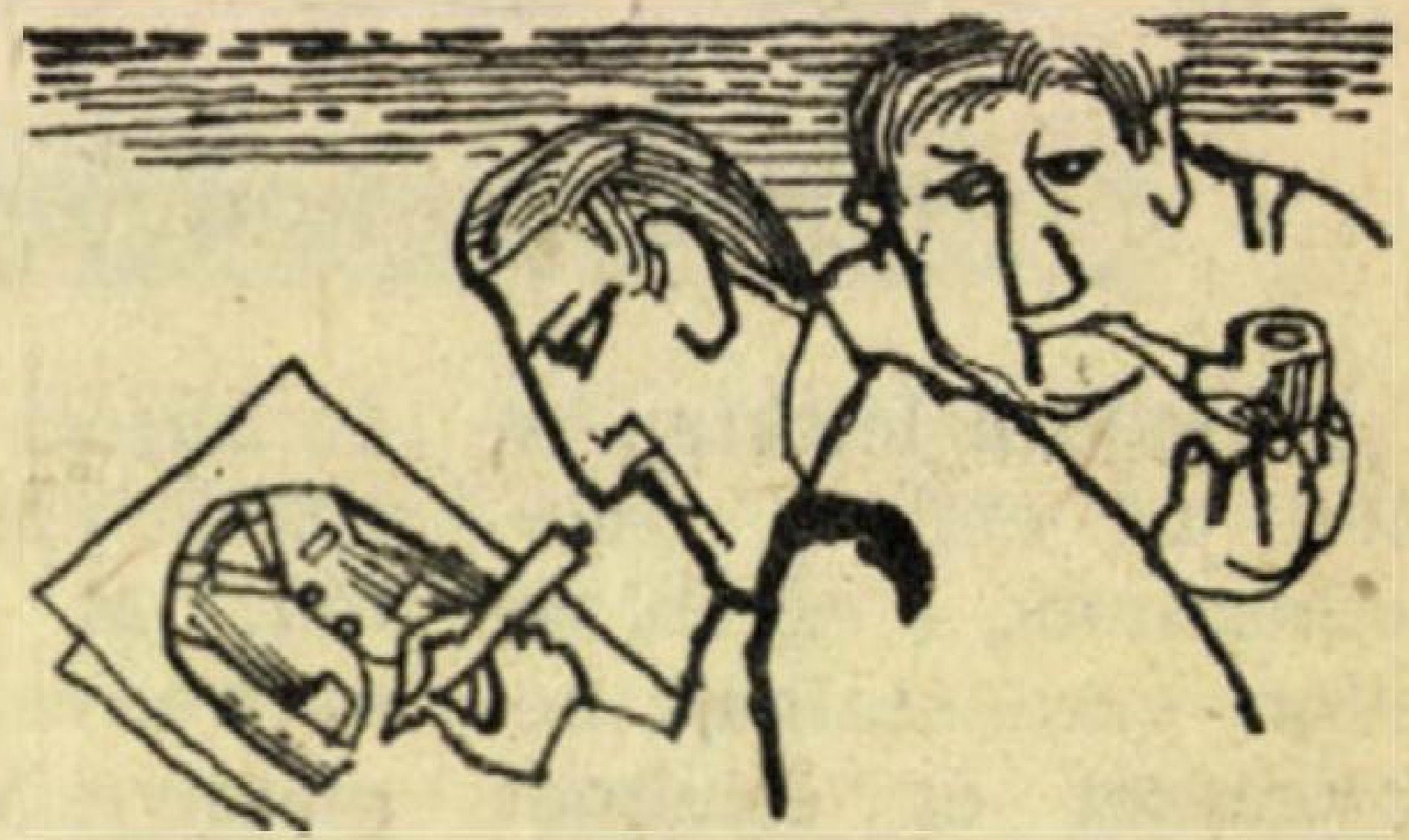

A napokban találkoztam ismét F.-fel, ugyanott, ahol májusban, kávéházi törzsasztala mellett. A hűvös idő ellenére *nyári vászonruhában* ült, és nagy elmélyültséggel dolgozott. Ezúttal hosszabb novellát írt, hőse elegáns főmérnök volt. Barátom aprólékos gonddal egy angol szövetet írt le éppen, melyből a novellában szereplő mérnök ruhája készült. F. legalább fél nyomdai íven át ábrázolta a szövet szövésmódját és a zakó fazonját, érzékletesen jellemezte a nadrág vonalvezetését, a zsebek harmóniáját.

Ez alkalommal nem is kérdeztem meg tőle, hogy min dolgozik, hiszen világosan kiderült az írásból:

Itt az ősz, F. egy *angol szöveten* dolgozik…

S. P.

Szoba-antenna

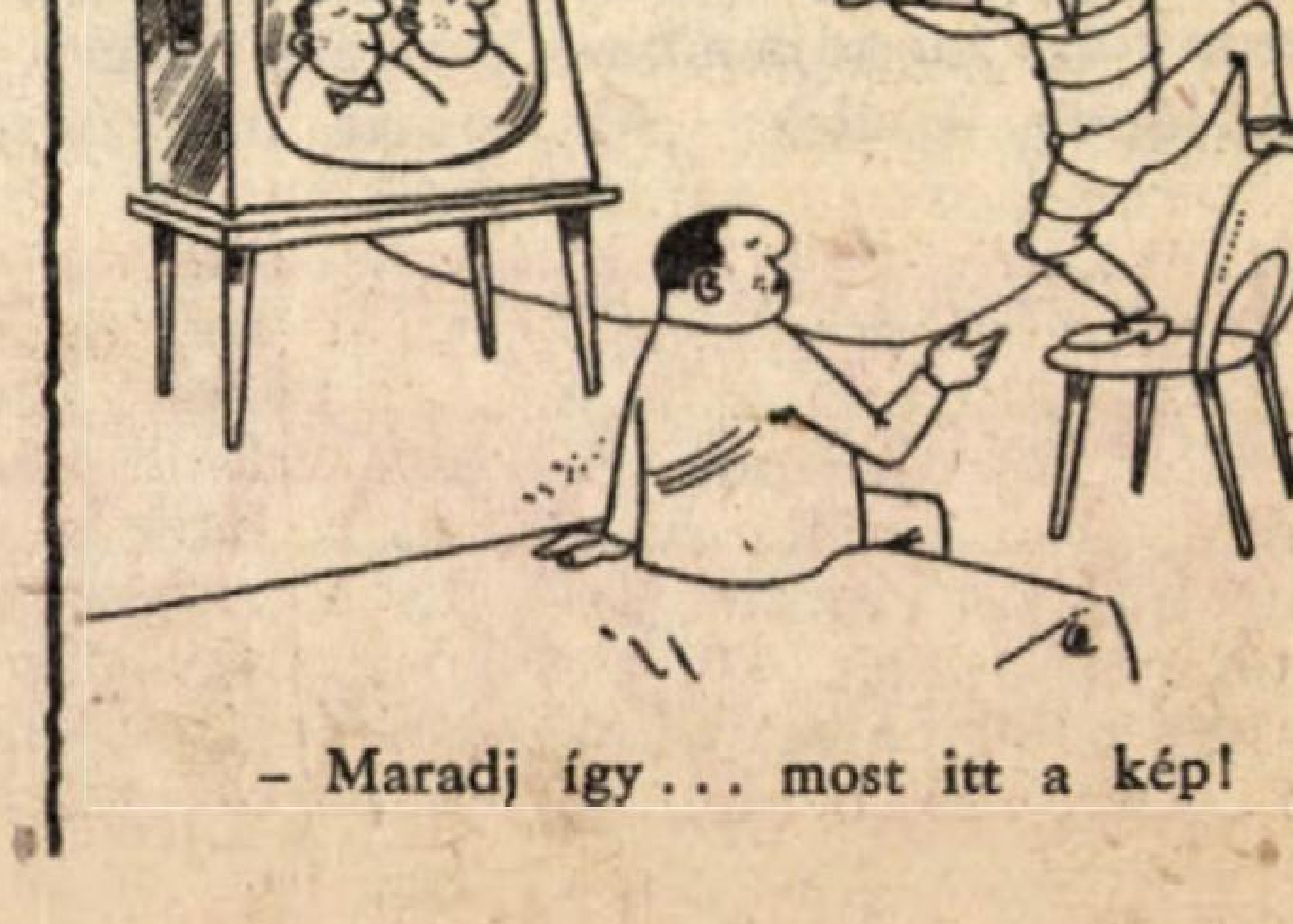

– Maradj így… most itt a kép!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

FURCSA ÚJÍTÁS

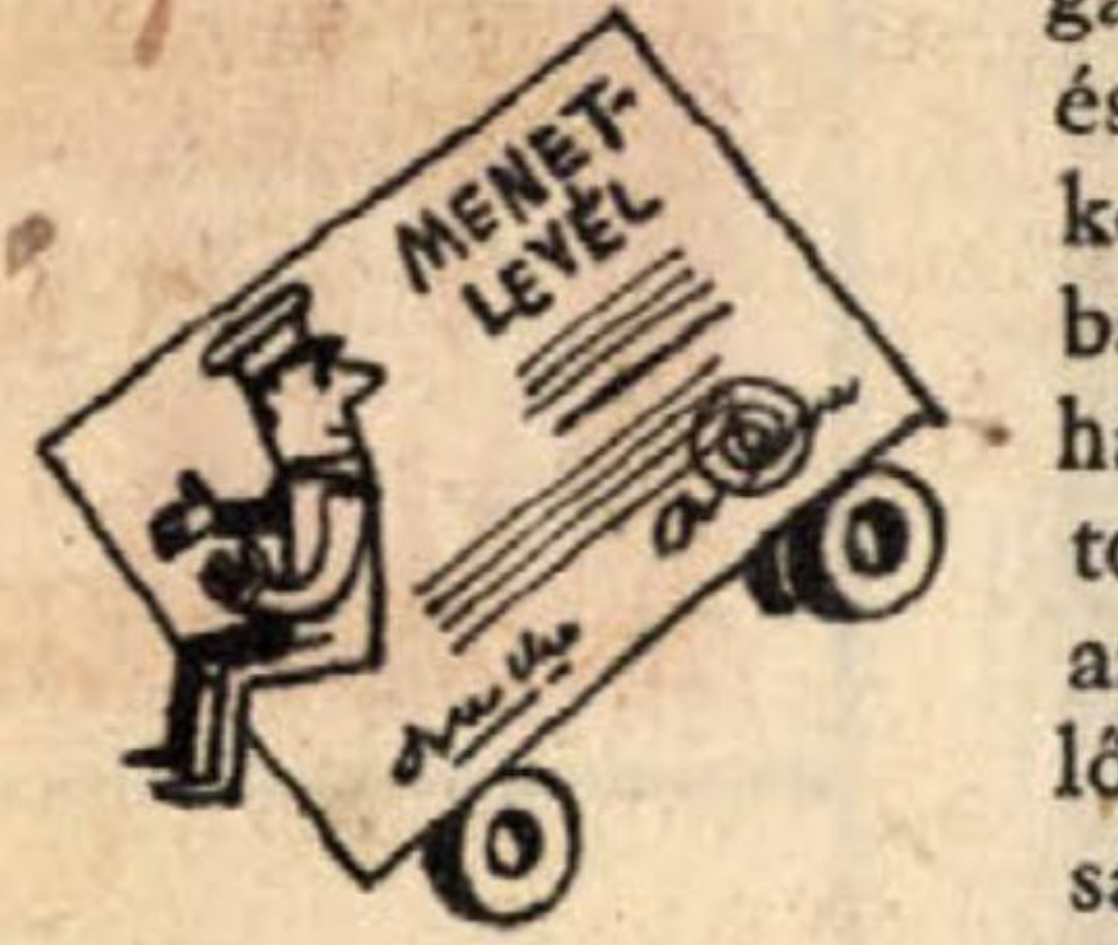

Az idei Mezőgazdasági Kiállítás és Vásár sok érdekes, a gyakorlatban is felhasználható dolgot mutatott be. Éppen azért a mi termelőszövetkezeti tagságunk is szeretett volna tapasztalatszerzés céljából elutazni a kiállításra. Igen ám, de az e célra megrendelt autóbusz helyett csak a busz vezetője jelent meg, menetlevéllel a zsebében. Mondanunk sem kell, hogy jelenleg még a buszvezetők nem rendelkeznek olyan kiváló képességekkel, hogy busz nélkül, csak menetlevéllel 60 személyt 70 kilométeres távolságra elszállítsanak. Talán az Autóközlekedési Vállalat hatvani kirendeltségénél úgy gondolták, hogy így is megoldható az utazás?

Az Ecsédi Vörös Csillag TSZ
60 póruljárt tagja nevében
Tóth Péter agronómus

Észrevétel

Szűr-Szabó József rajza

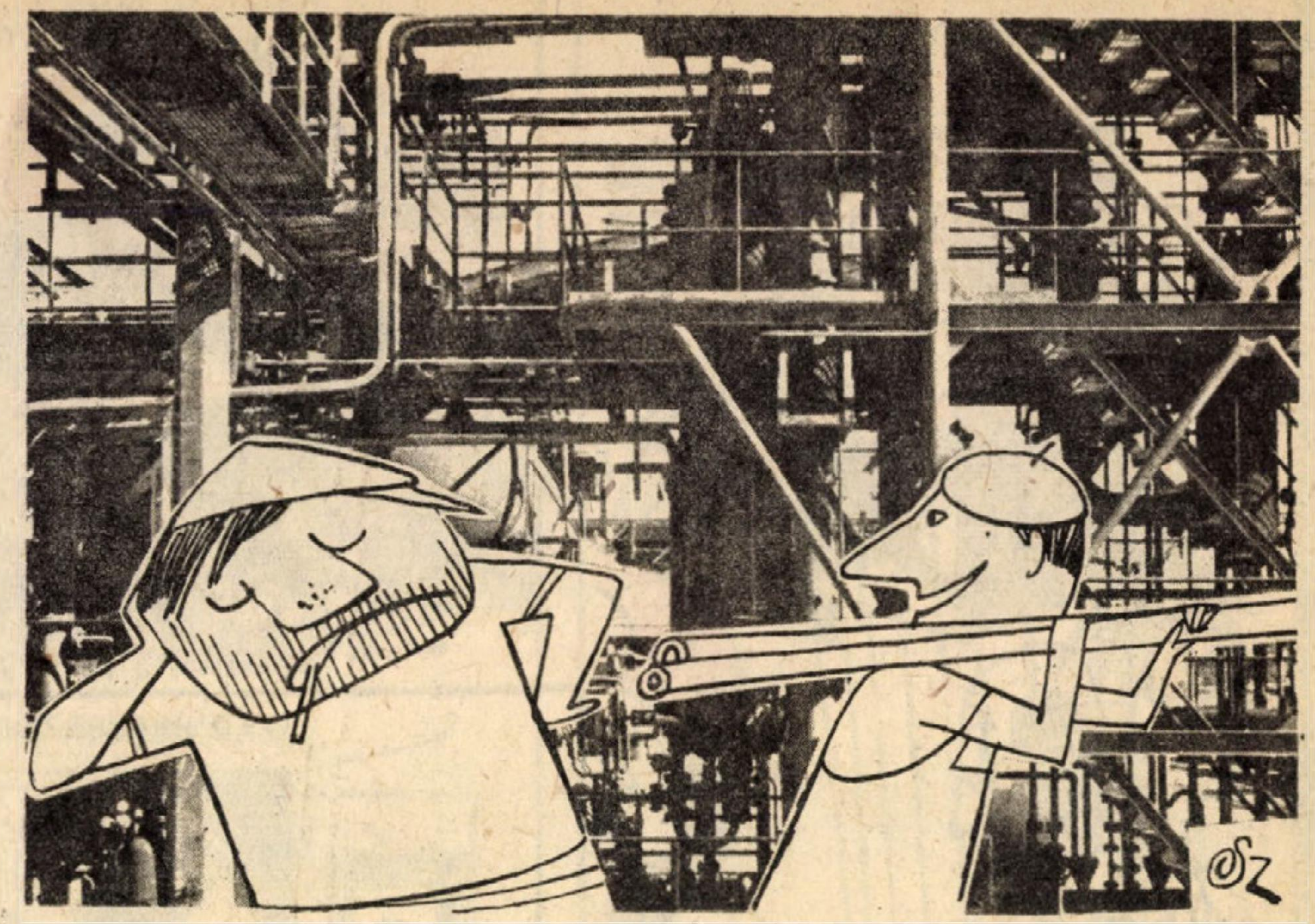

– Tudod-e, öcsém, milyen idők voltak azelőtt?! Én valamikor nem dolgozhattam volna ebben a gyárban!

– Jó, jó, de most próbálja meg...

ÖRÖK TALÁLKOZÁS

Az anahuaci repülőtérről taxival egyenesen idehajtattam, a Hotel Ciudadba. A bejelentő lapon a biztonság kedvéért kétszer is aláhúztam, hogy „újságíró", „Magyarország". Aztán körülnéztem egy kicsit a városban, de egy óra múlva már vissza is tértem, és most itt üldögélek a szálloda halljában. Fél szemem a bejárati üvegajtón, a másik a portás-pult telefonján. Múlik az idő s fogy a türelmem. Akit várok, nem jön. Pedig már rég itt kellene lennie. Mi történhetett vele?

Nyugalmat erőltetek magamra és látszólag közömbös léptekkel a portás-pulthoz ballagok.

— Pardon, hogy ismét érdeklődöm. Biztos, hogy senki sem keresett egy magyar újságírót? És üzenetet sem hagytak a részemre?

A portás egy pillantást vet a számozott fali rekeszekre.

— Sajnálom, nem keresték, üzenetet sem hagytak. Megkérdezhetem, uram, hogy kit vár?

— Egy idegenbe szakadt hazánkfiát.

— Megmondaná a nevét? Kis város a miénk, majdnem személy szerint ismerjük valamennyi lakóját.

— A nevét nem tudom. A mi újságjainkban ő fontos, jellegzetes útirajz-típus. Elengedhetetlen kelléke a világjáró magyar riporter színes tudósításainak. Ha valami távoli helyre vetődünk, rögtön felkeres bennünket egy idegenbe szakadt hazánkfia és mindenféle érdekes dolgokat mesél. Órá várok. Valami okból késik. De ha lenne szíves és közölné a pontos címét, felkeresném a lakásán. Nélküle ugyanis fabatkát sem ér az útirajzom.

— Megértem, uram, de aligha lehetek a segítségére. Ön nem tudja a keresett személy nevét, ha jól értettem, még sohasem találkoztak, következésképpen még a külsejét sem írhatja le nekem.

— Ohó, dehogyis nem! Jóformán mindent tudok róla. Figuráját mi már évek óta részletesen és plasztikusan kidolgoztuk. Olvasóink akár száz méterről is felismernének egy idegenbe szakadt hazánkfiát. Többnyire hatvan év körüli, alacsony, szikár férfi. A haja ősz, vagy őszes. Nélkülözésekkel telt élete mély barázdákat szántott a homlokára. De a szeme, az ma is acélos derűvel csillog, és hajlott kora ellenére ma sem hátrál meg a munka neheze elől.

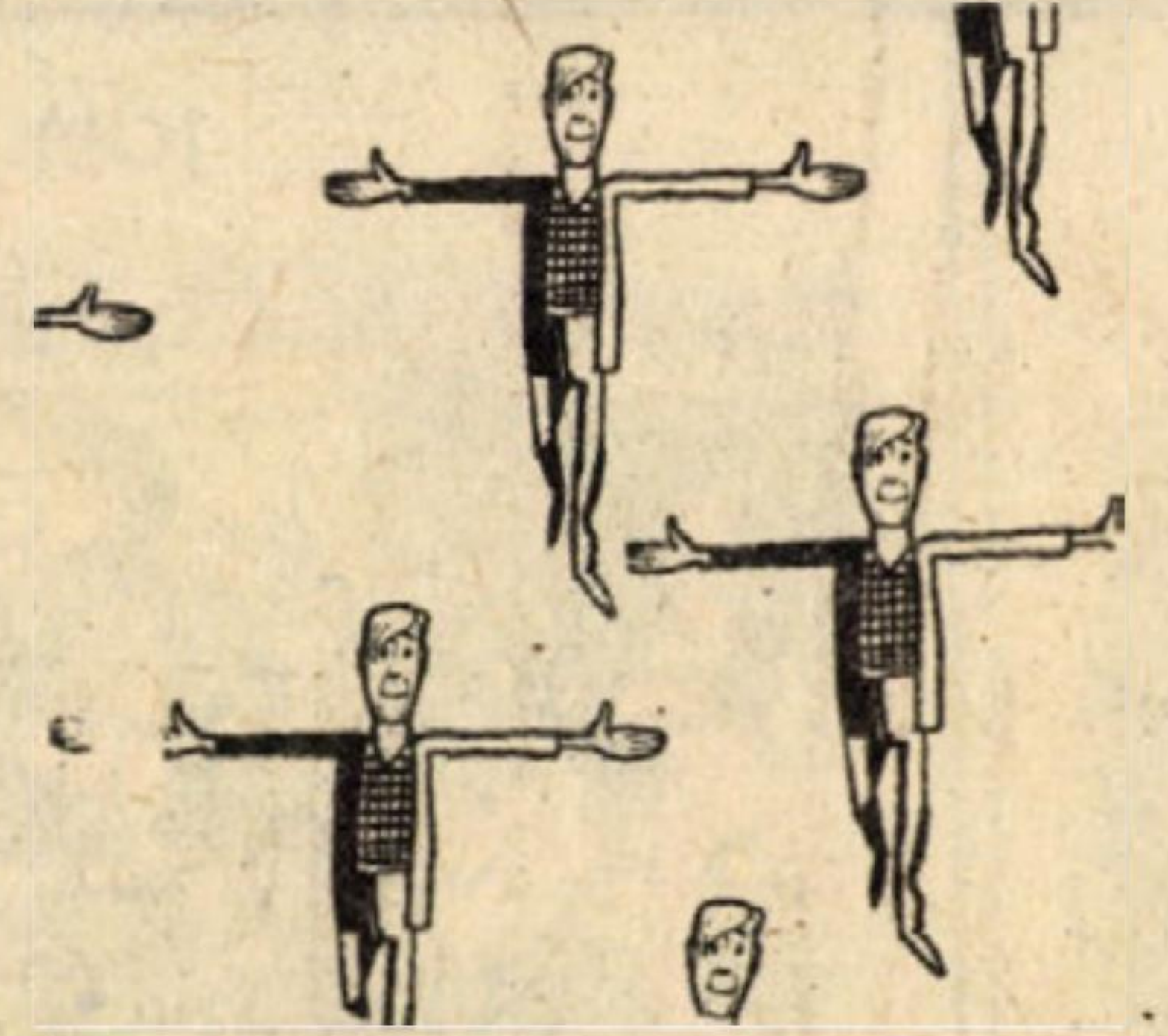

— Kevés — csóválta fejét a portás. — Ez a leírás nálunk nagyon sok emberre ráillik.

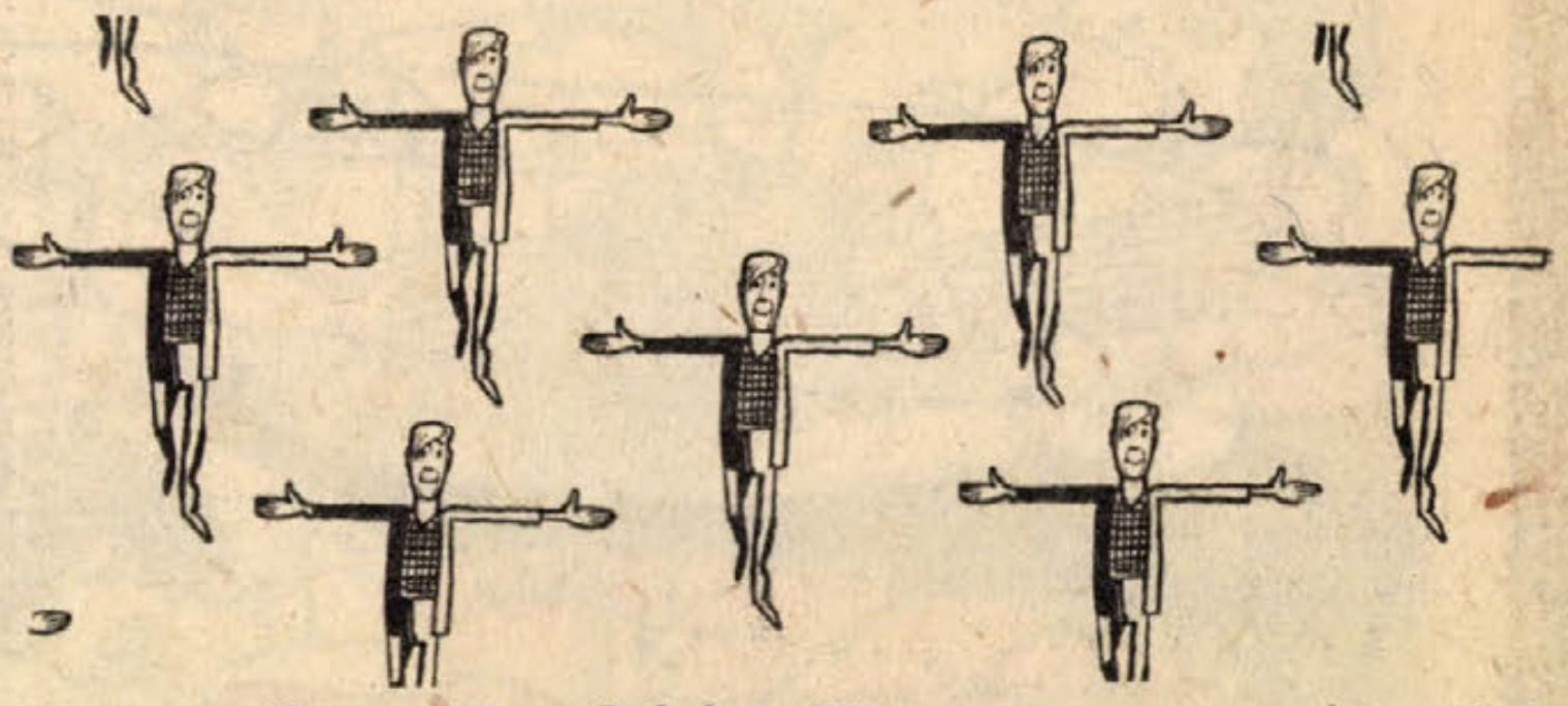

— További adatokkal is szolgálhatok — folytattam buzgón. — Idegenbe szakadt hazánkfia húsz-negyven éve telepedett le önöknél, miután munkát keresve, bejárta az egész kontinenst. Kezdetben különféle apró vállalkozásokba fogott, hogy valami önálló egzisztenciát teremtsen magának. Éjt nappallá téve dolgozott, de szorgos iparkodása a nagytőke gyilkos versenye miatt mindig csőddel végződött. Erre megnősült, idevalósi özvegyasszonyt vett feleségül, meglehetősen sok gyerekük szokott lenni. Mostanra annyit nagy nehezen elért, hogy van egy takaros kis háza a város szélén, benne rend és tisztaság, a polcon Petőfi Sándor verses kötete. A ház körül gondozott farmocska, fölötte a magas adó Damoklesz kardja. Jövőre beadja útlevélkérelmét, és családostul ellátogat Magyarországra. Nos?

— Santa Popocatepetl! — kapott fejéhez a portás. — Hiszen ez nem más, mint senor Emerico Kiskovács, a Tenohtitlan utca hétből!

Boldogan szorítottam meg a kezét.

— Köszönöm, én már rohanok is hozzá.

— Felesleges — mutatott a bejárat felé. — Már itt is van!

Gyorsan megfordultam. Hatvan év körüli, alacsony, szikár férfi közeledett felém. Ölelésre tárt karokkal. A haja ősz, homlokán mély barázdák, de a szeme acélos derűvel csillog.

Az idegenbe szakadt derék hazánkfia ezúttal sem hagyta cserben az idegenbe szakadt szegény magyar újságírót!

Kürti András

A TÖRTÉNELEM MEGISMÉTLŐDIK

A KÖLTŐ ÉS A KRITIKUS

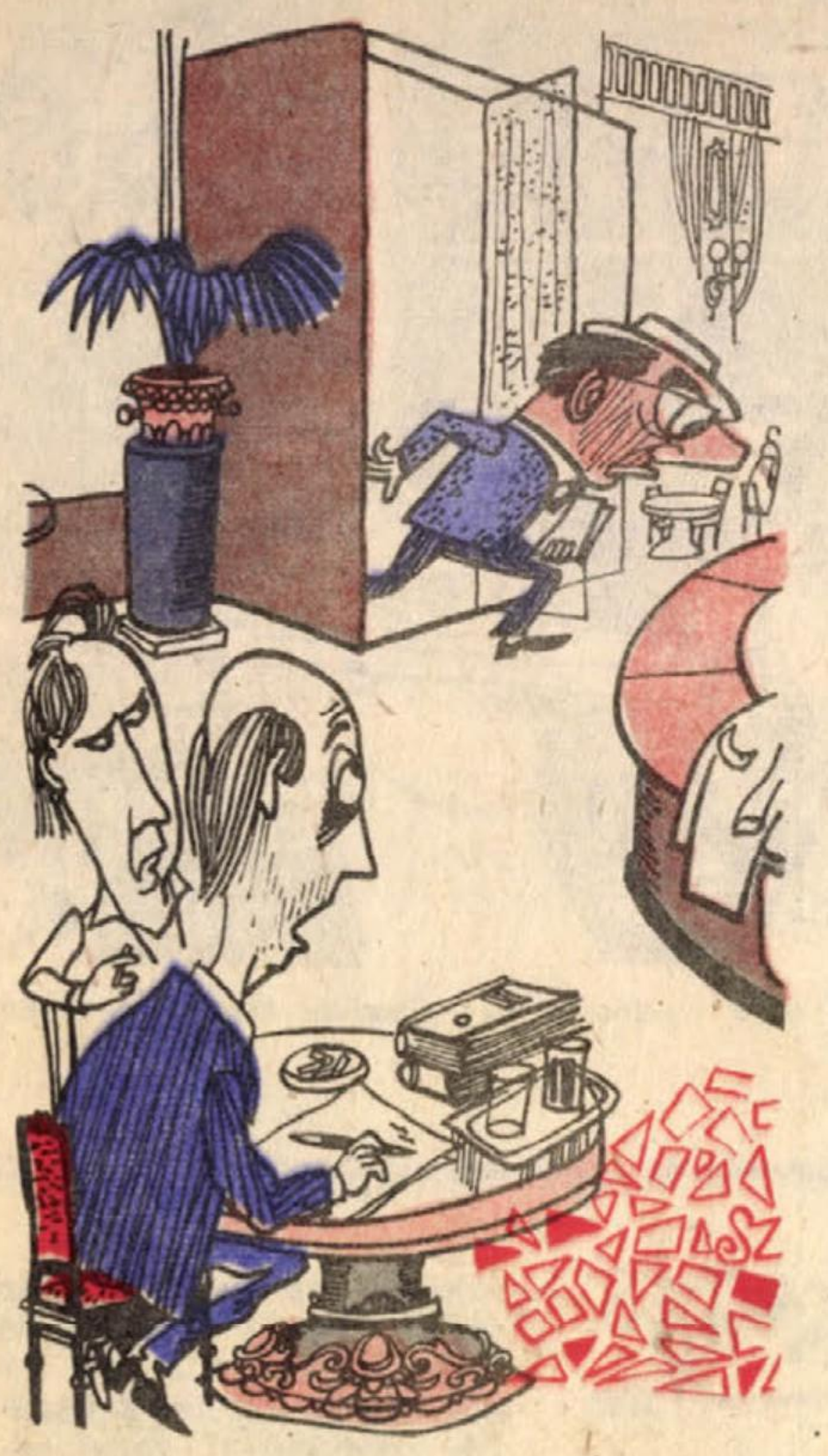

– Zrínyit egy vadkan ölte meg, nekem ez a vaddisznó lesz a halálom . . .

FEGYVERLETÉTEL VILÁGOSNÁL

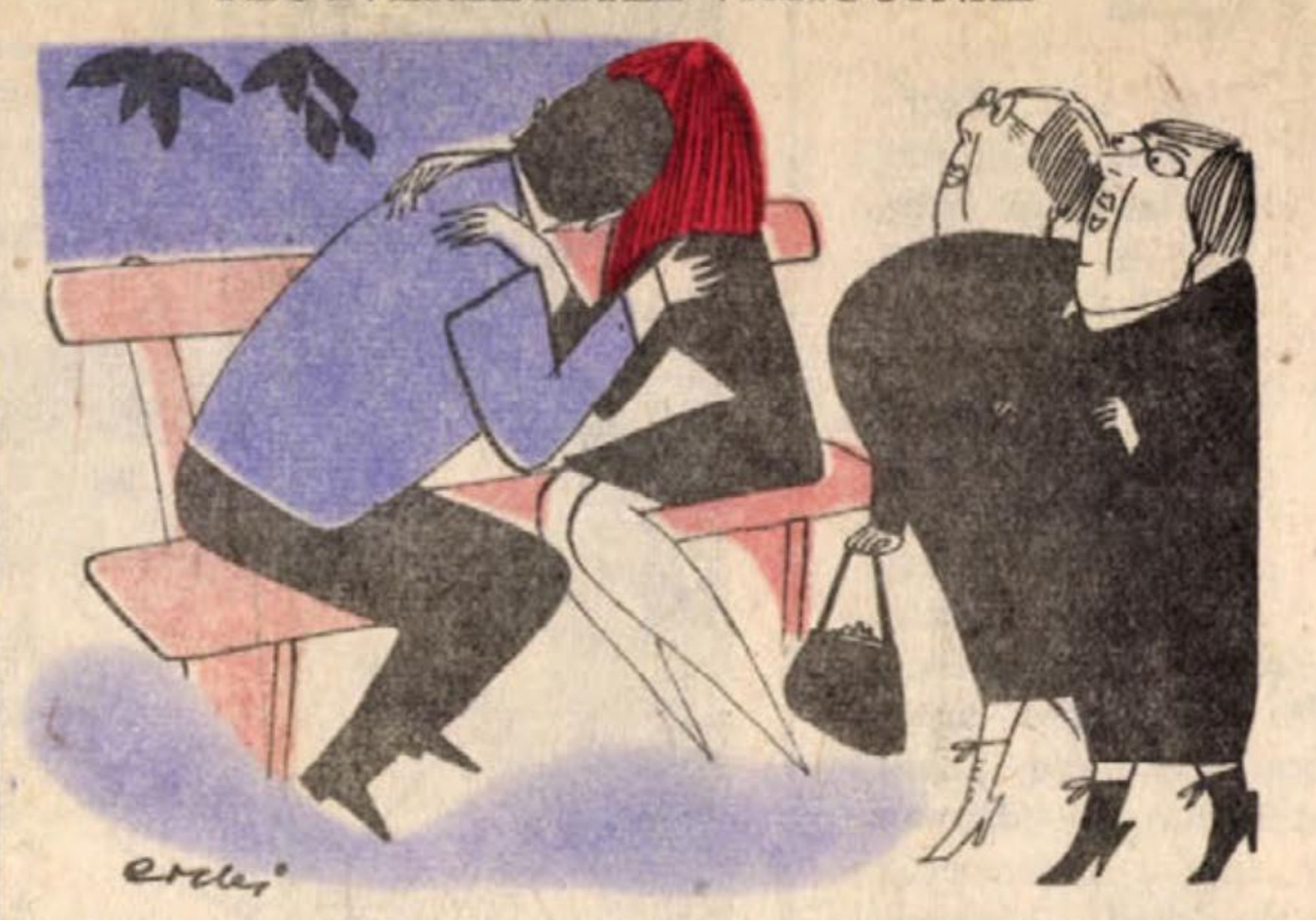

VÉRSZERZŐDÉS

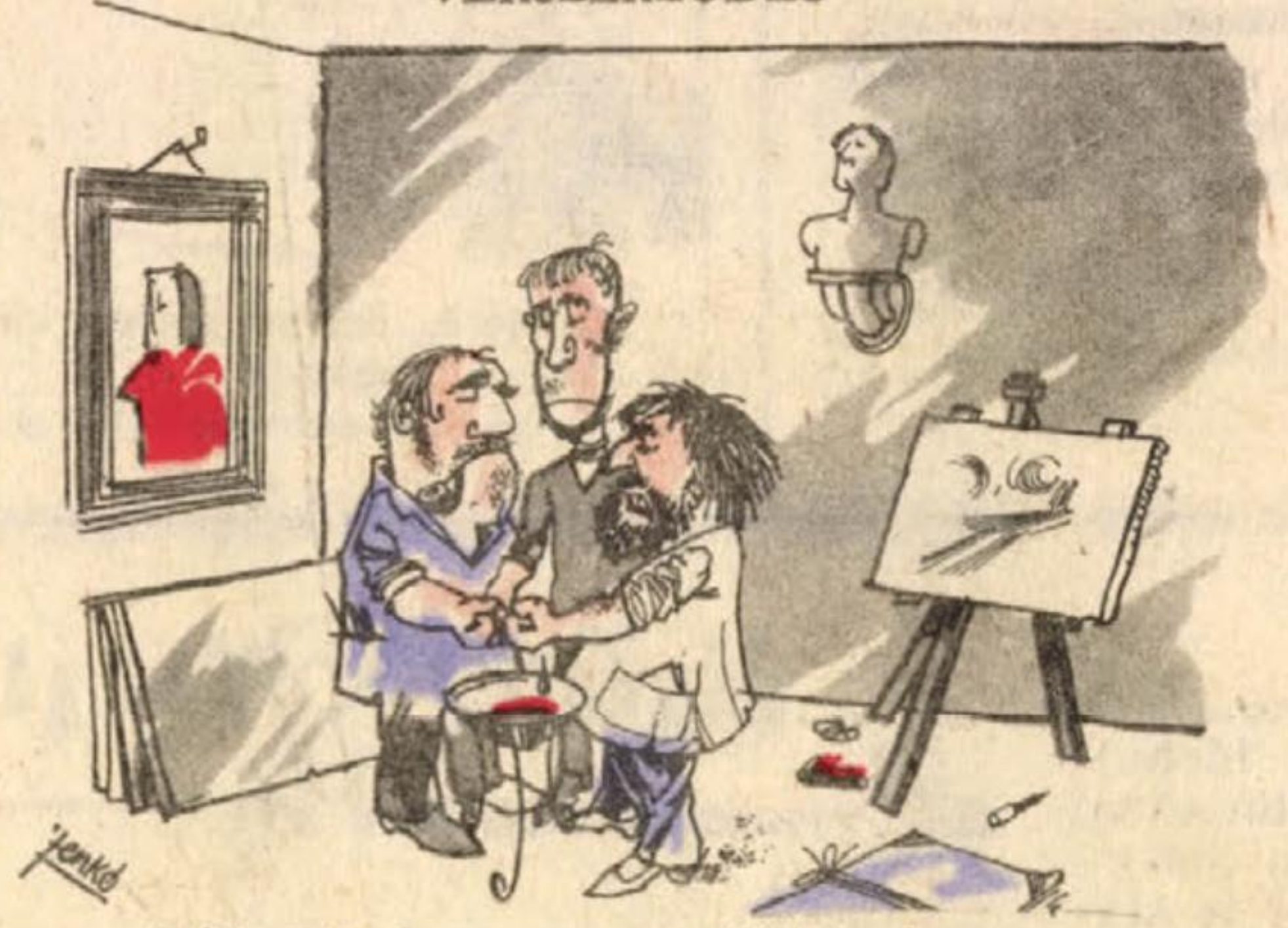

– Esküszünk, hogy senkit a klikkbe be nem engedünk! . . .

AMERIKA FELFEDEZÉSE

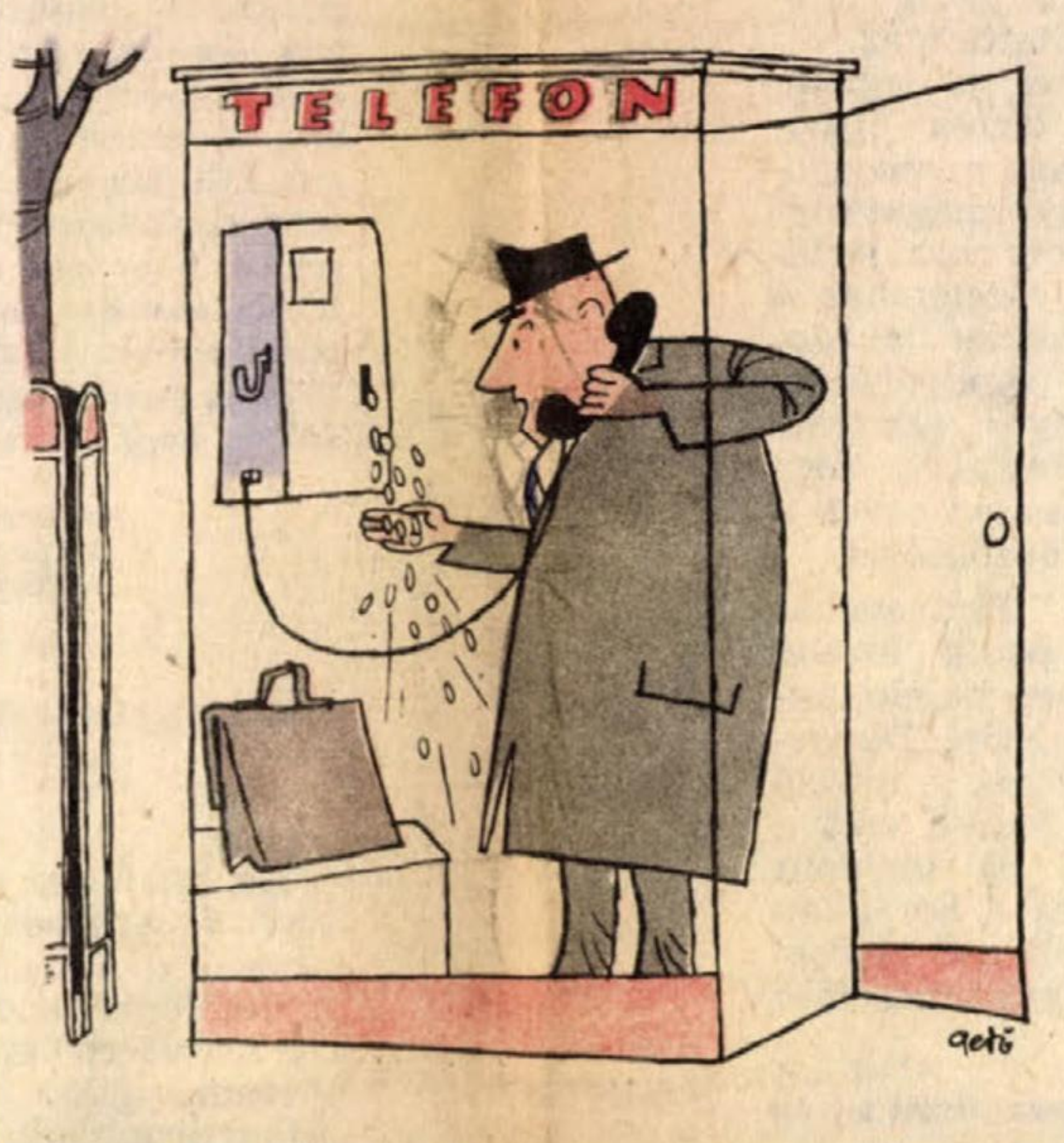

HARMINC ÉVES HÁBORÚ

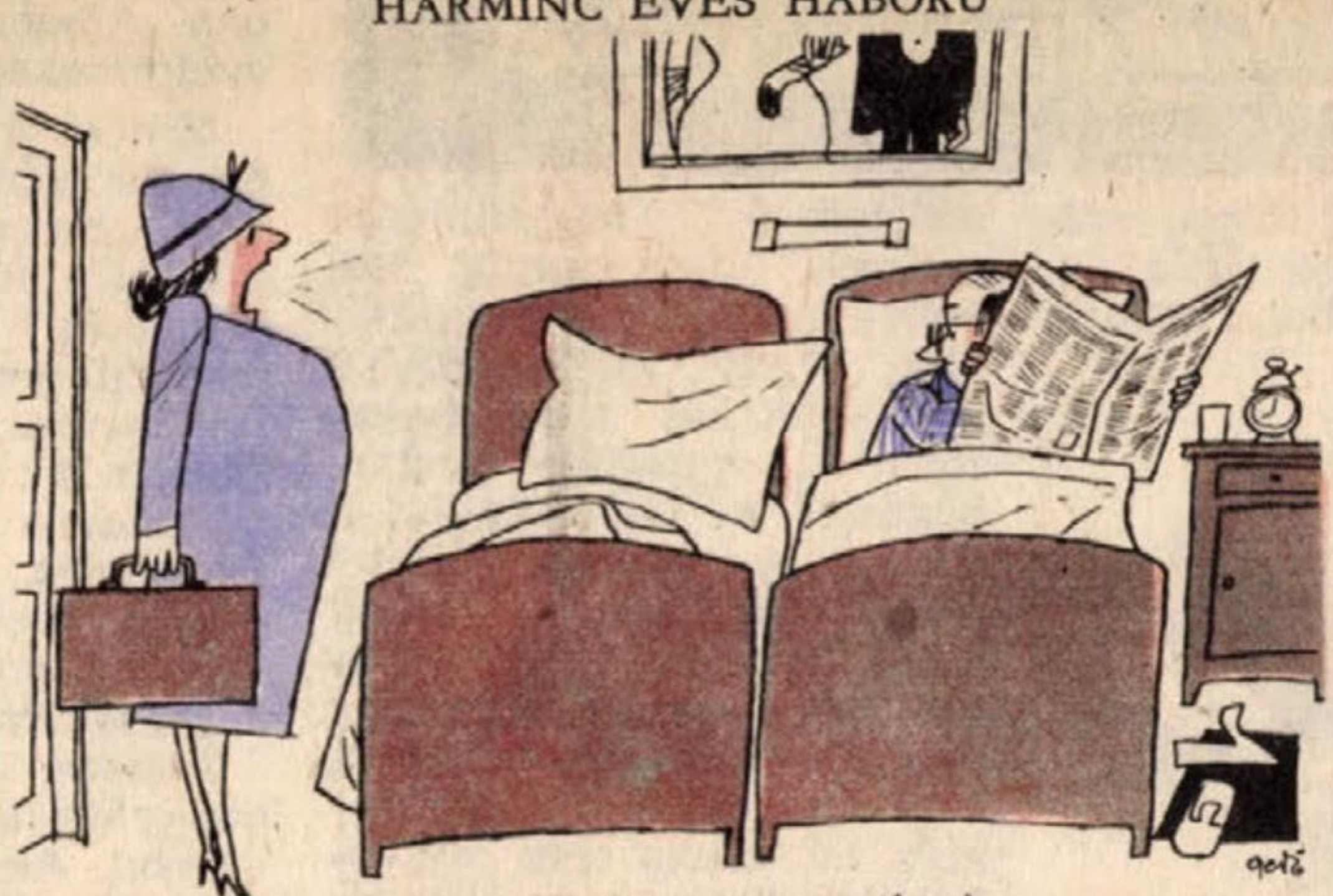

– Megyek vissza a mamához!

ZRÍNYI KIROHANÁSA

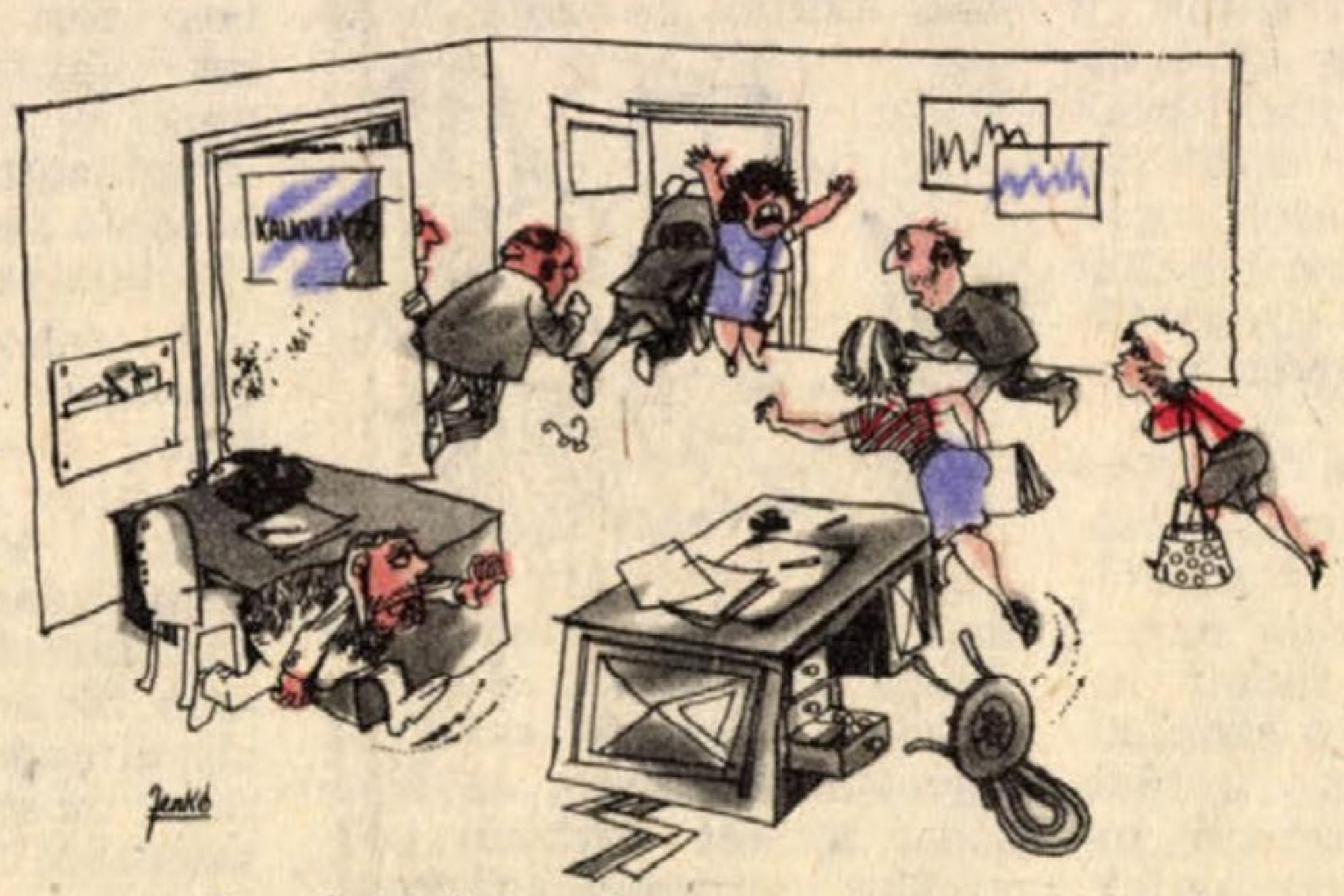

– Gyerekek! Téli szalámi van a szemközti Közért-ben! . . .

BÚVÁR KUND

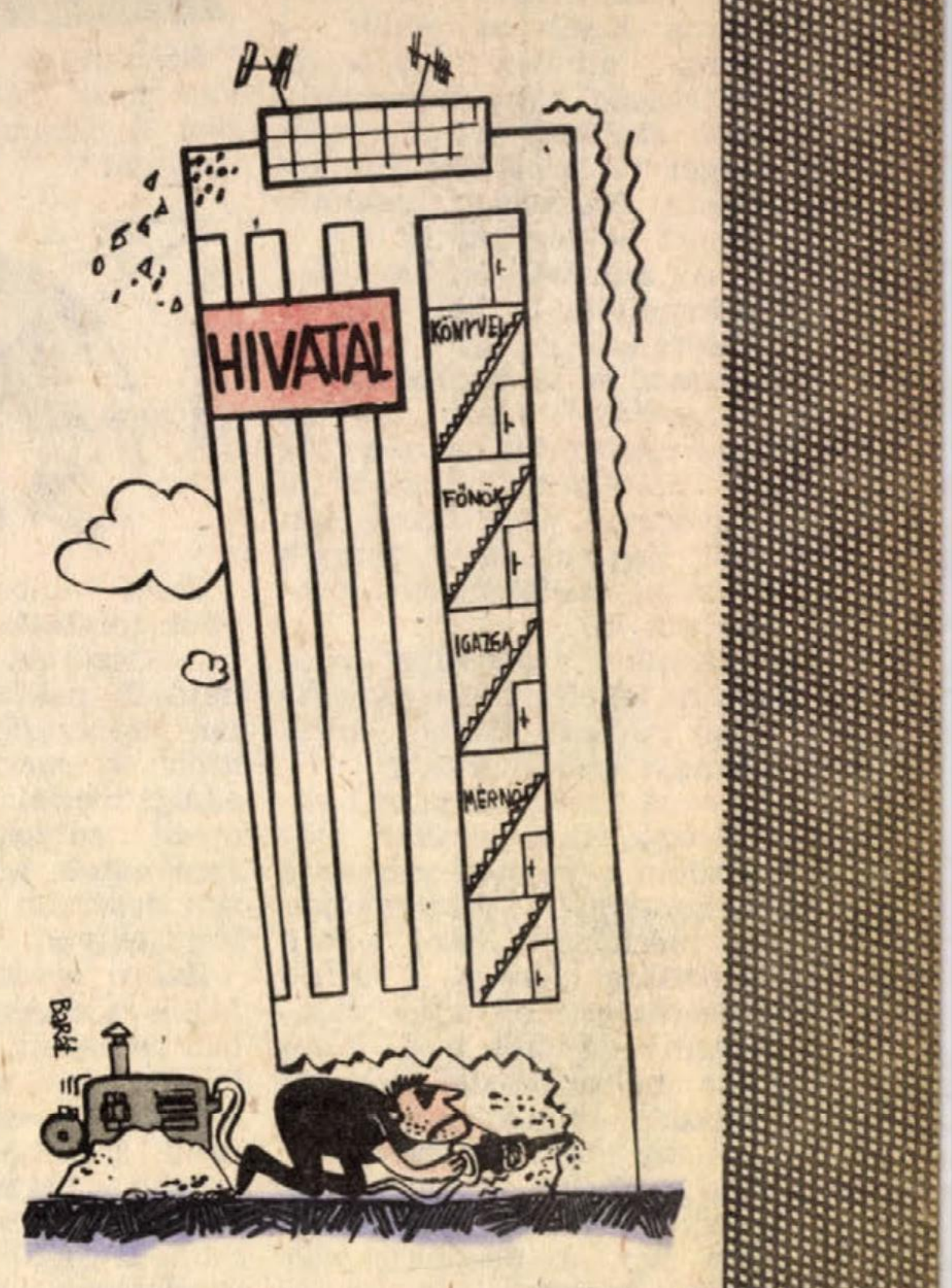
HIVATAL
KÖNYVEL
FŐNÖK
IGAZGA
MÉRNÖ

EMESE ÁLMA

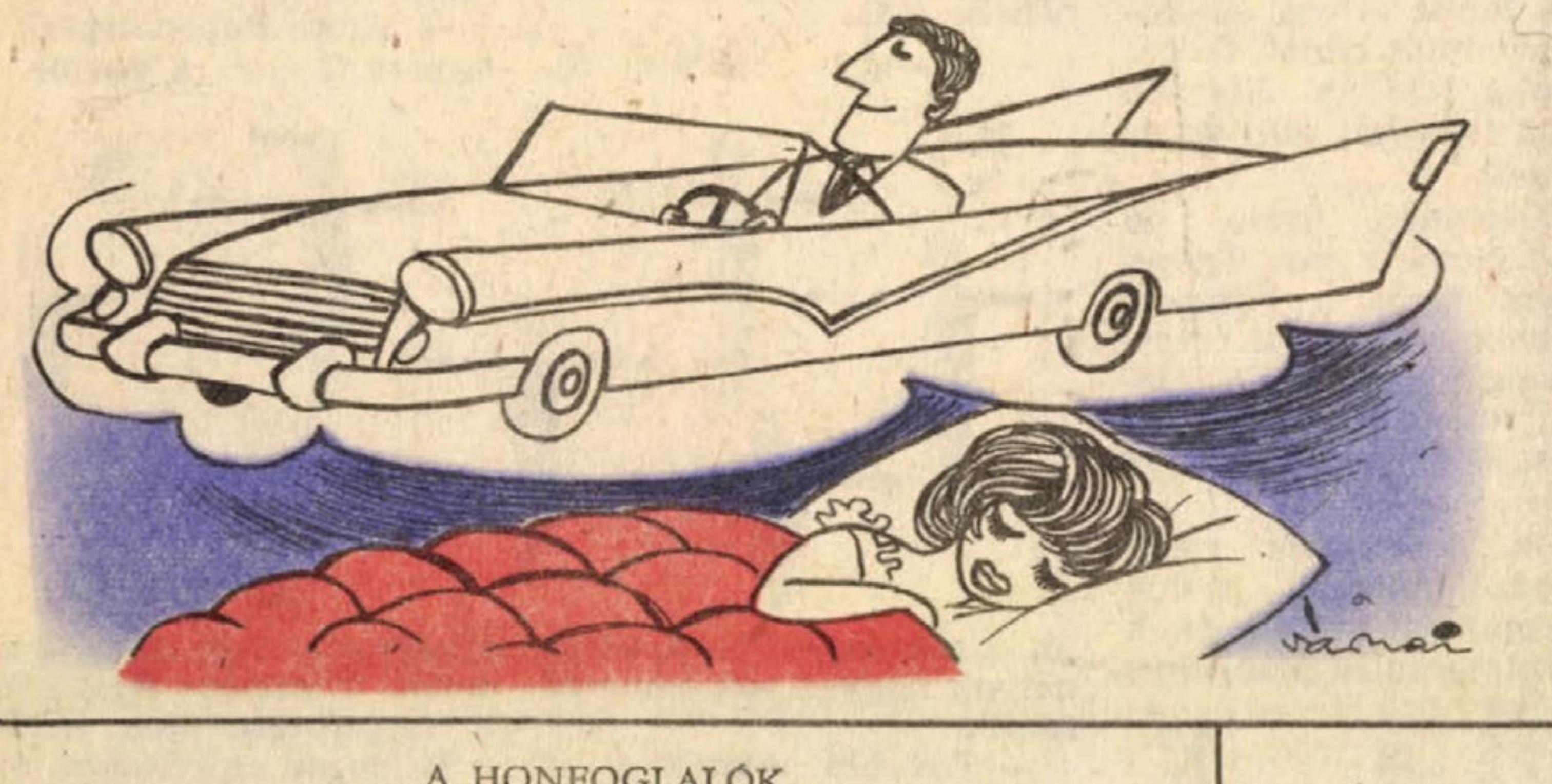

KALANDOZÁSOK KORA

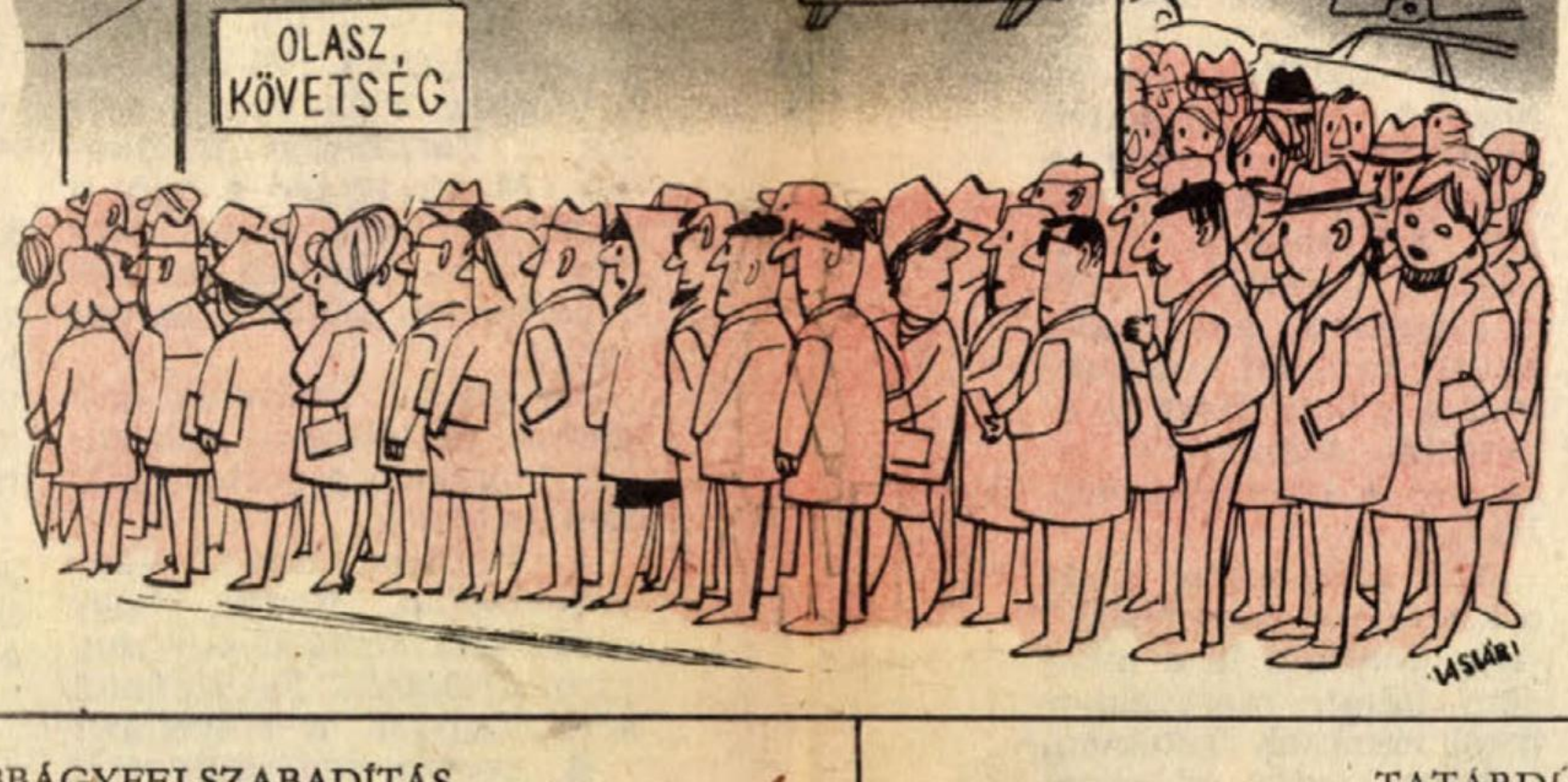
OLASZ, KÖVETSÉG

GYÁSZMAGYAROK VISSZATÉRÉSE

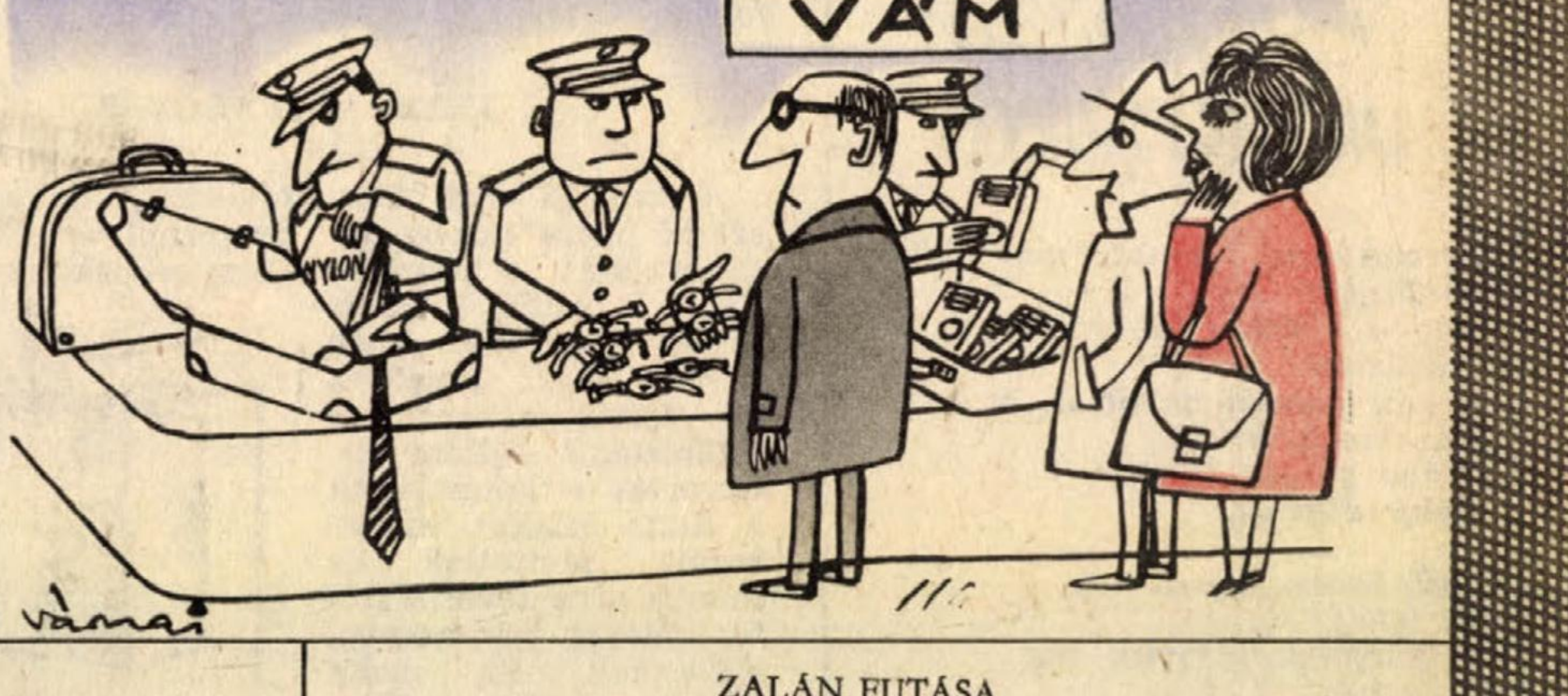

A HONFOGLALÓK

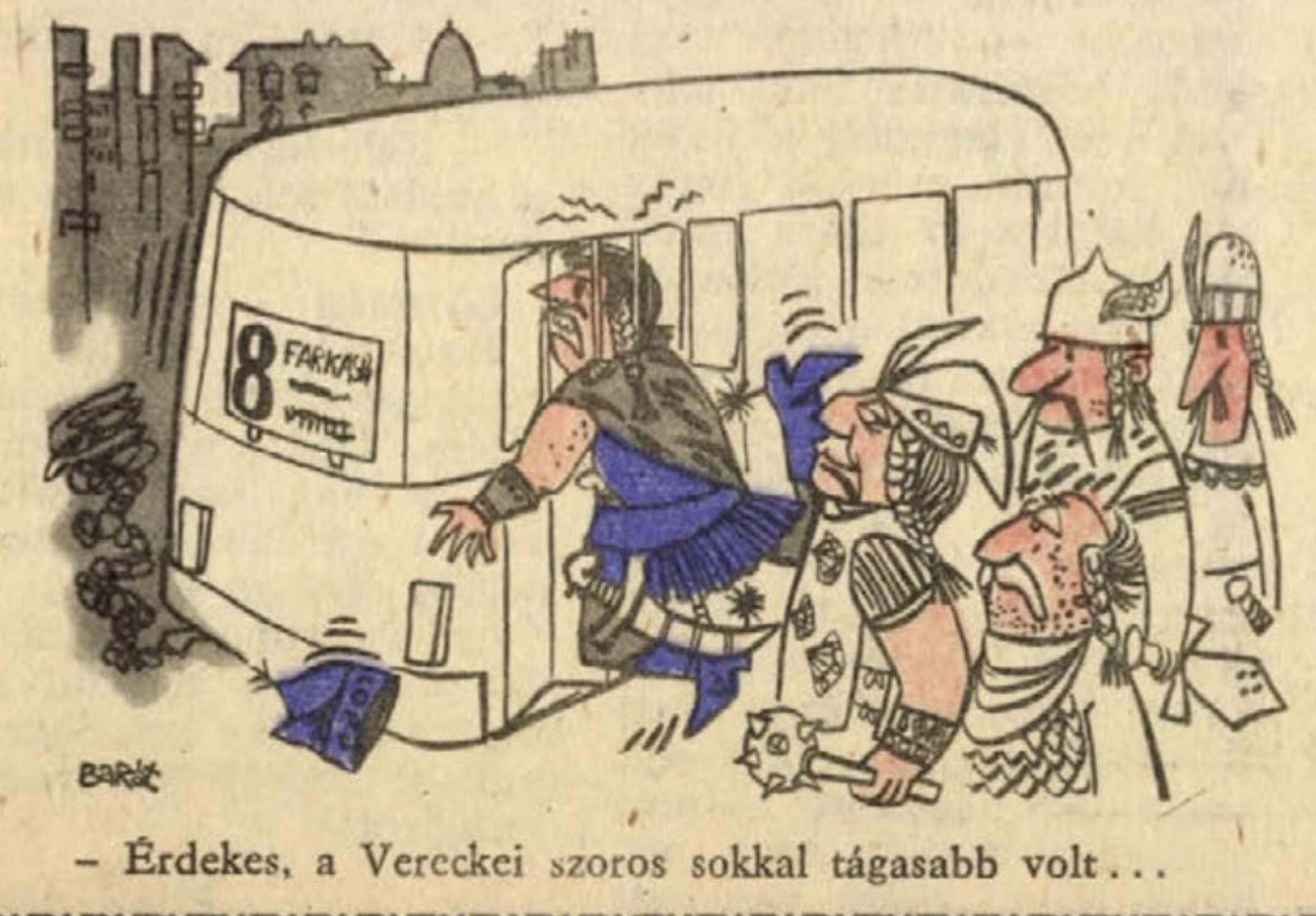

– Érdekes, a Vereckei szoros sokkal tágasabb volt . . .

JOBBÁGYFELSZABADÍTÁS

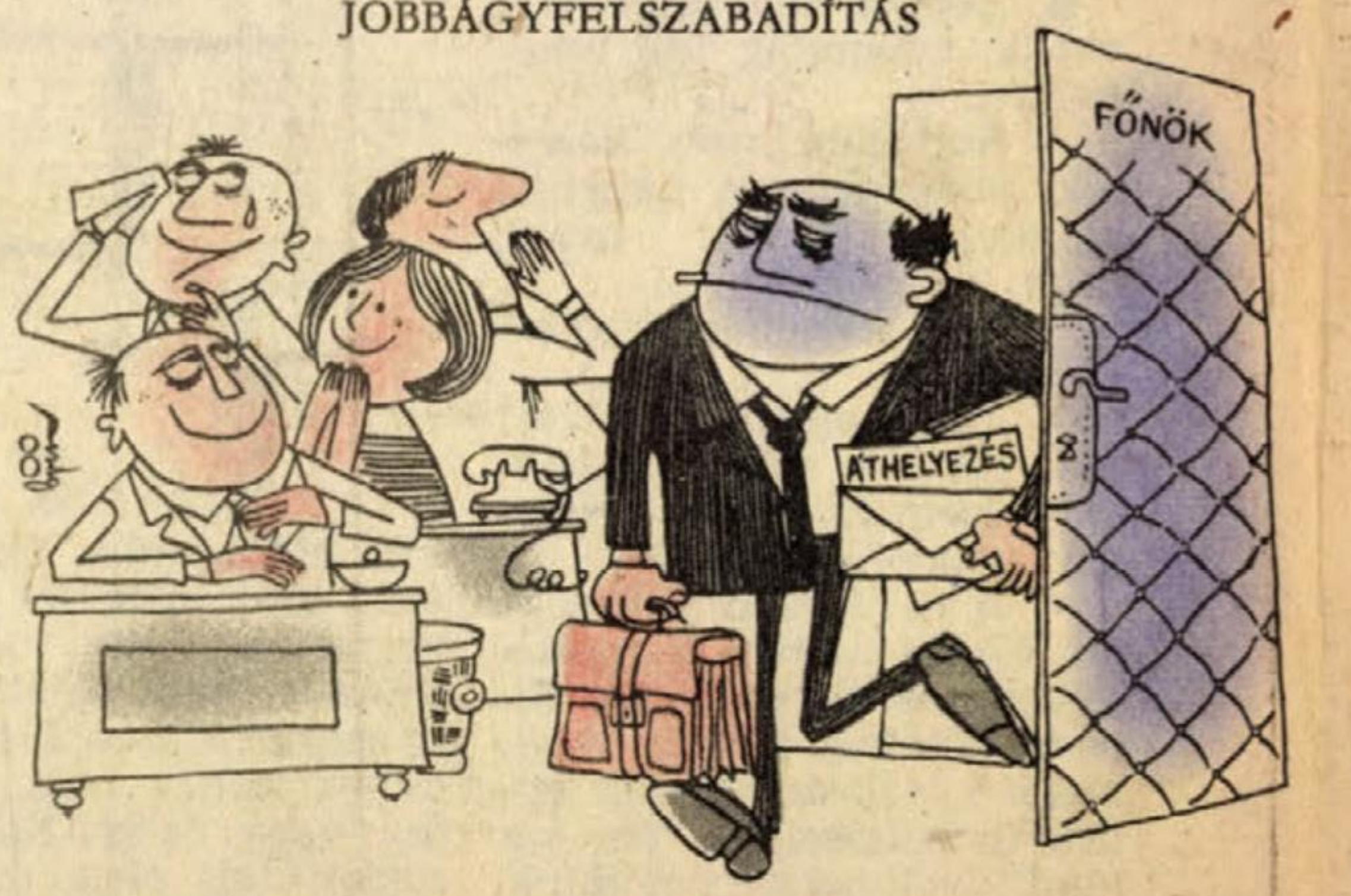
FŐNÖK
ÁTHELYEZÉS

TATÁRDÚLÁS

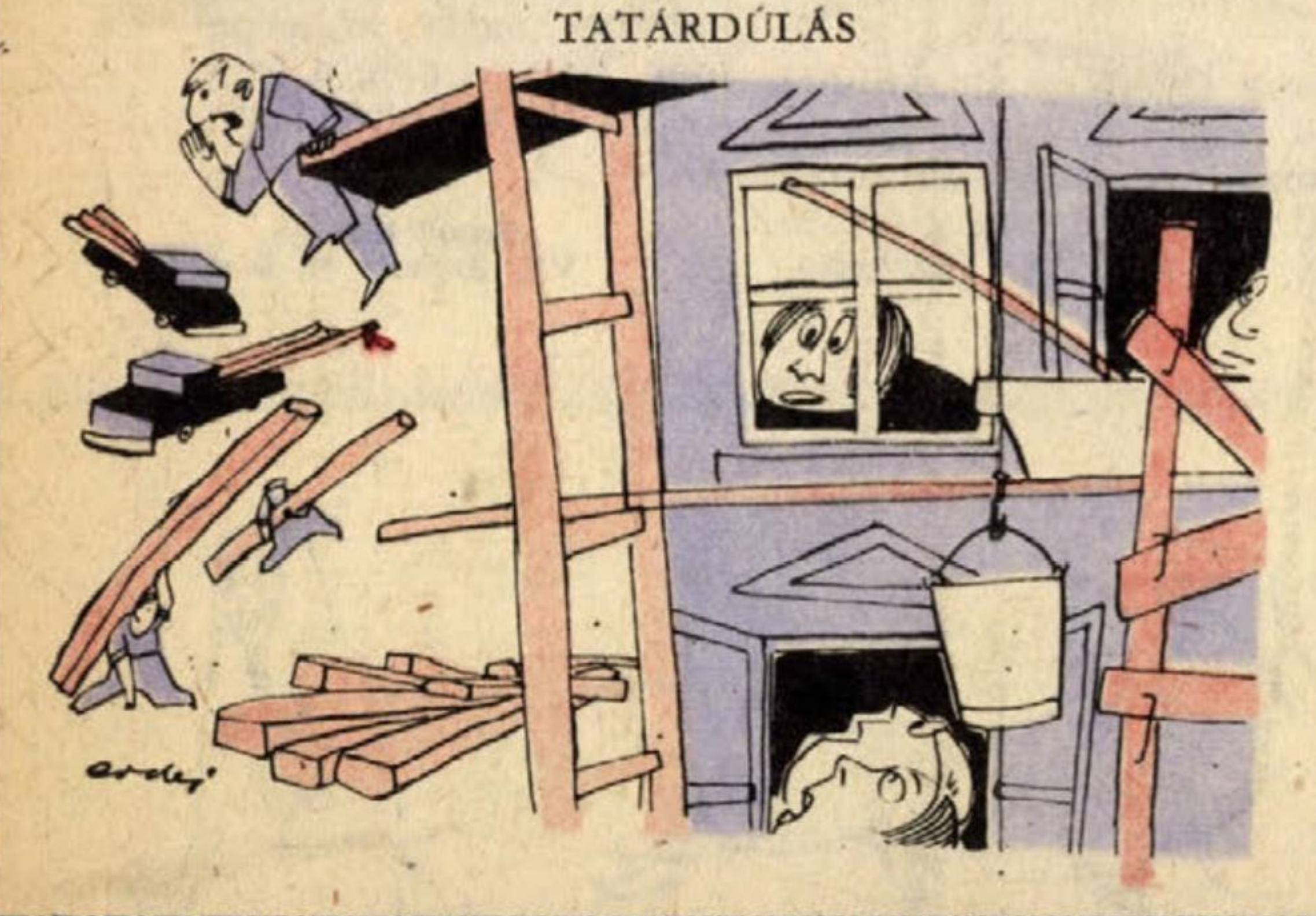

ZALÁN FUTÁSA

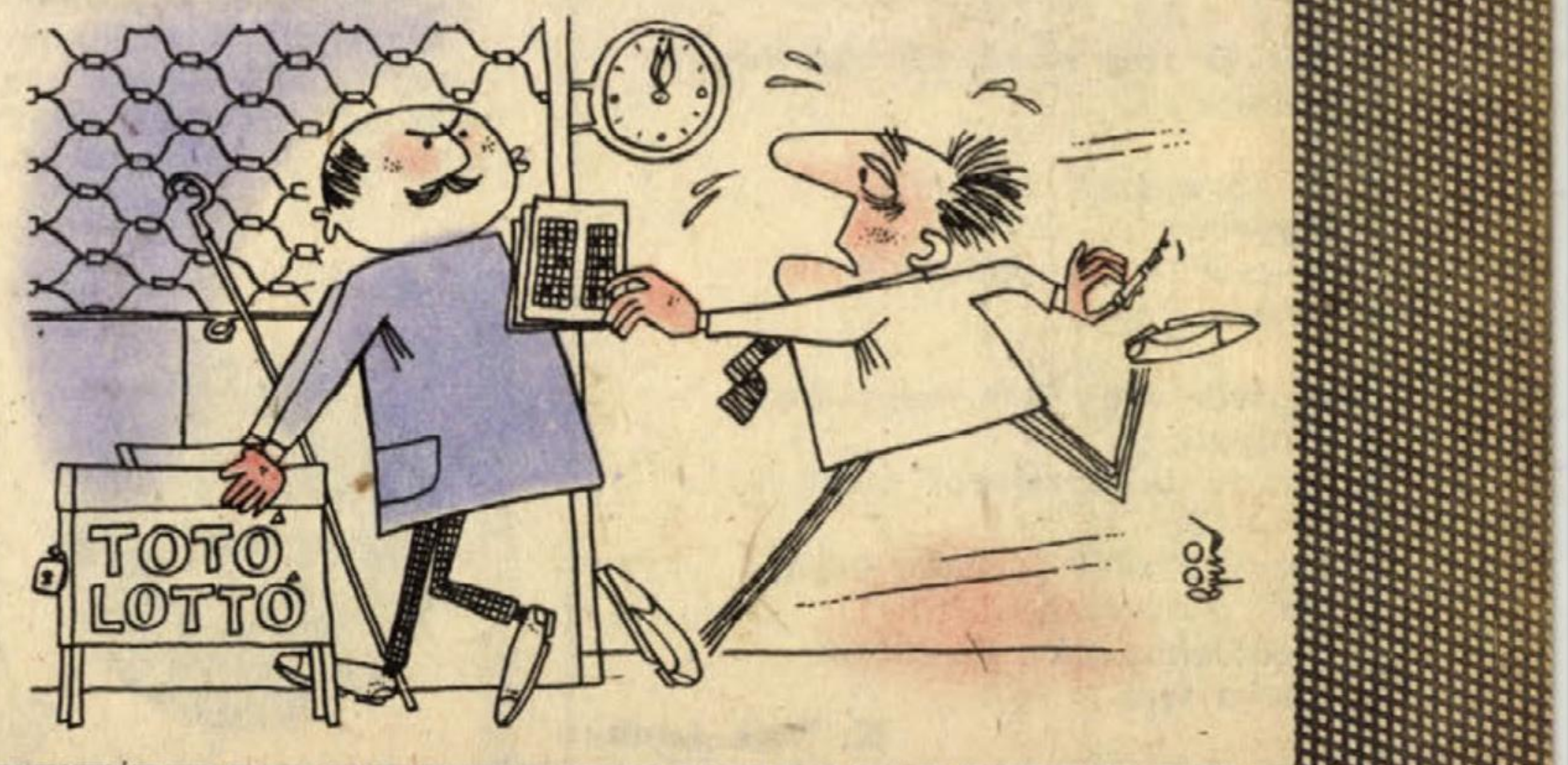

MIROSZLÁV SVANDRLIK:

Sporttársak nevelése

Midőn Zujetinben immár tizenkettedszer érte „testi sértés” a mérkőzés bíráját, a Testnevelési Bizottság állást foglalt.

— Azt ajánlom — mondotta Kadivous elnök —, hogy minden labdarúgó mérkőzés előtt hangszórókon szólítsák fel a közönséget a tisztességes viselkedésre. Ha másutt használt, miért ne segítene itt is?

Az ajánlatot egyhangúlag elfogadták. A közönséghez intézendő szózat kidolgozásával a labdarúgó csapat vezetőjét, Josef Jablon sporttársat bízták meg. Az új módszert, mindjárt a következő vasárnap a Szokol Zujetin és a Bányik Konáry mérkőzés előtt próbálták ki.

Amikor a két csapat a pályára lépett, a hangszórókban Josef Jablon érces hangja szólalt meg:

— A Szokol Zujetin Labdarúgó Klub nevében üdvözlöm a bajnoki mérkőzés valamennyi résztvevőjét. A mérkőzést Josef Zábro sporttárs vezeti. A Klub vezetősége elvárja valamennyi nézőtől, hogy ítéleteit tartsa tiszteletben és felkér valamennyieteket, nehogy tettlegességre ragadtassátok magatokat, hogy ez alkalommal kerüljön sor a tizenharmadik testi sértésre.

Szemtanúk állítása szerint Josef Zábro térde ebben a pillanatban kezdett remegni.

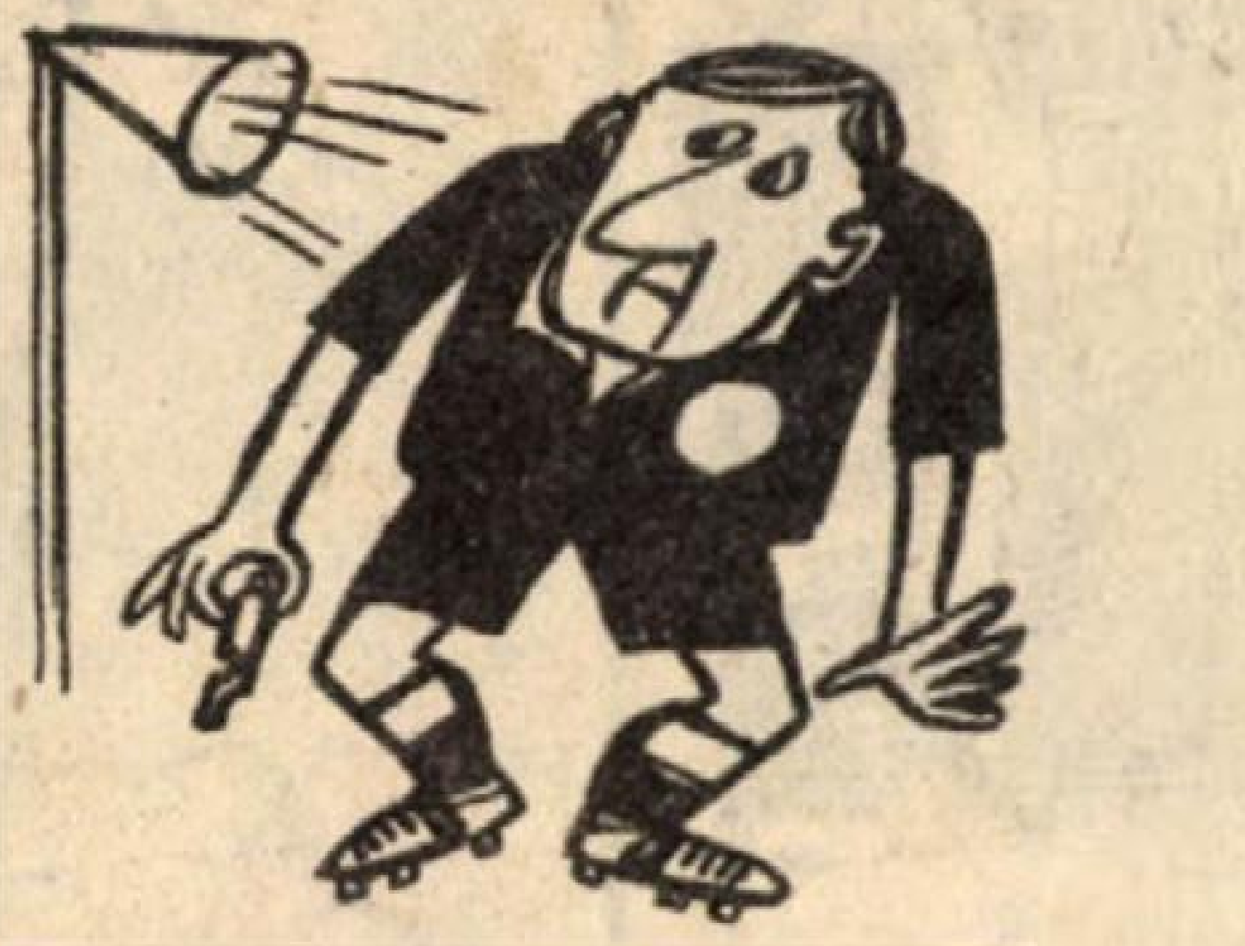

Josef Jablon azonban tovább folytatta intelmeit:

— Őszintén kívánjuk a bajnoki mérkőzés zavartalan lefolyását, már csak azért is, mert a bírák az eddigi bántalmazások során olyan súlyos sérüléseket szenvedtek, hogy gyógyulásuk hosszabb kórházi kezelést igényelt.

Zábro sporttárs a pálya kellős közepén, egész testében remegett, s hiába erőlködött, mert sípjából egyetlen füttyöt sem tudott kifújni. A hangszóró azonban tovább harsogta Jablon sporttárs messzireható intelmeit: „Az a kívánságunk, sporttársak, hogy értékes, sportszerű teljesítményt lássunk, nem pedig koponyatörést, vagy bordatörést, vagy más sérülést. Szedjétek hát össze magatokat és semmiféle mesterkedéssel ne befolyásoljátok Zábro sporttársat ítéletei meghozatalában. Éppen ezért, mindenekelőtt Pivoda, Kopenec és Hártusny polgártársakhoz fordulok, akik zsebeiket a mai bajnoki mérkőzés előtt kövekkel töltötték meg. Elvárjuk, hogy mindannyian értelmes nézőként viselkednek. Azután reméljük, hogy Topurkó sporttárs megfékezi temperamentumát és élesre fent kését elő sem veszi a csizma szárából. Egyúttal felhívom az ifjúságot, akiket Tarbuza polgártárs gyűjtött maga köré, hogy dobálja el, vagy vigye vissza a Jabourek polgártárs kerítéséből kitépkedett léceket. A Vezetőség nevében köszönöm szíves figyelmeteket!”

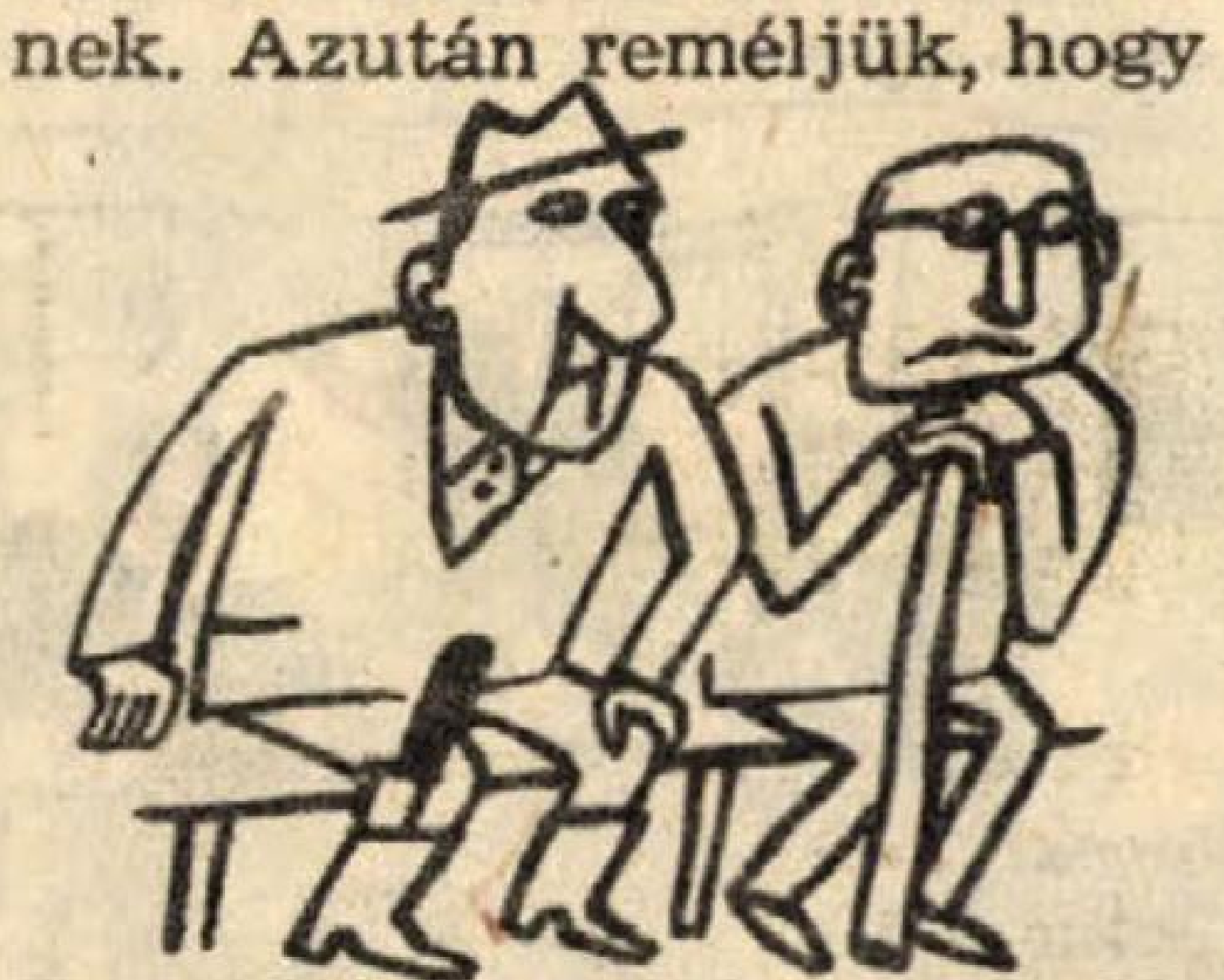

Midőn Josef Jablon befejezte szózatát, Zábro bíró végre megadta a kezdésre a füttyjelet. Az az elszántság fűtötte, hogy ő is megtesz mindent, amire képes. Így történt, hogy a Szokol Zujetin 9 : 0 arányban verte Bányik Konáry legjobb tizenegyét. Hét gól esett tizenegyesből, a vendégek tizenegy gólját pedig „les” miatt semmisítette meg.

Zujetin lakói a legjobb hangulatban tértek otthonaikba. Az volt a meggyőződésük, hogy magatartásukkal maguk is hozzájárultak a fényes győzelemhez. A beszédért köszönet jár Josef Jablon sporttársnak, amit ő könnyes szemmel nyugtázott. Megígérte, hogy hasonló szellemben neveli a sportkedvelő közönséget.

A körzeti Testnevelési Bizottsághoz pedig levelet írtak, amelyben bejelentették, hogy a zujetini Testnevelési Bizottság nevelő munkájának hatása volt a sporttársakra, új incidens nem történt és a korábban oly támadószellemű nézősereg most fegyelmezetten viselkedett.

Csehből fordította: Szüts István

Betyárvilág MAGYARORSZÁGON

Teremtuccse, nincs már hiba
Minálunk:
Még a csárda-romokra is
vigyázunk!
A vén csárdát akkor is, ha
Már kis lyuk:
Drága pénzen újra
Helyreállítjuk.

Eltűnődtem, ennek oka
Mi lehet?
Betyárjaink igénylik tán
A helyet?
Vagy újabb és még több betyárt
Akarunk?
Betyár lesz mind, kit csárdánkba
Becsalunk?

A környezét: hatóerő
Ugyebár,
A csárdában akárkiből
Lesz betyár.

Először csak bor megy bele
Rengeteg,
Aztán dalol, táncol mint a
Fergeteg.
Sobri Jóskát formáz, amíg
Szól a dzsessz,
Fizetéskor meg Savanyú
Jóska lesz.

K. Tóth Lenke

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

TÉVES TATAROZÁS

A Szondy utca 98/a. számú házra bizony nagyon ráfért a tatarozás kívül is, belül is, mert hiszen van már vagy hetven éves. Jöttek is az építőmunkások és tataroztak. Nálam is. Leverték a lakásomban a tiszta falakat, malteroztak, javítottak, és munka végeztével a foltos falakat rámhagyva, eltávoztak. Én pedig vártam, vártam . . . Végre megjöttek a festők, kimeszelték a mellékhelyiséget, kifestették az előszobát, és mint akik dolgukat jól végezték, eltávoztak, otthagyva a tengernyi malterfolttal ékesített lakószobát. Mit tesz ilyenkor az ember? A házkezelésnél reklamál és újfent reklamál. Én például végigjártam a VI. kerületi Házkezelési Igazgatóság minden fórumát. Eredmény: legutóbb közölték velem, hogy ők nem rendelték meg a kivitelezőnél a szobámban végzett munkát. A kivitelező „tévedésből” végezte el, nem is számlázta, ennélfogva nekik nem áll módjukban a szobafestést elvégeztetni. Ajánlották: pereljem a kivitelező vállalatot . . .

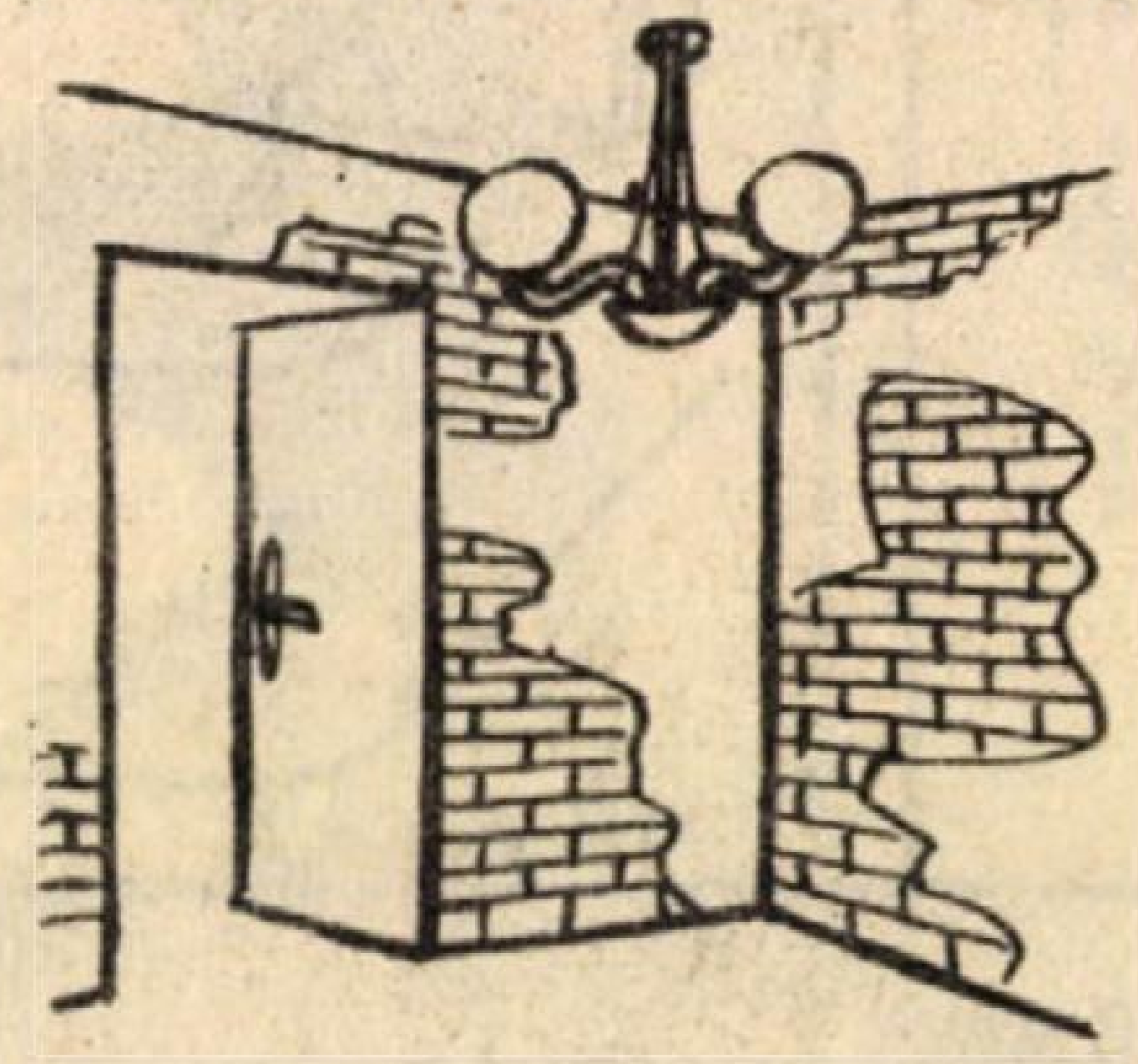

Még szerencsém, hogy a kivitelező „tévedésből” nem bontotta le a lakásom falait, mert akkor most nemcsak festetnem kellene saját költségemen, hanem még a falakat is fel kellene húzatnom!

Szedő Béláné,
VI., Szondy u. 98/a.

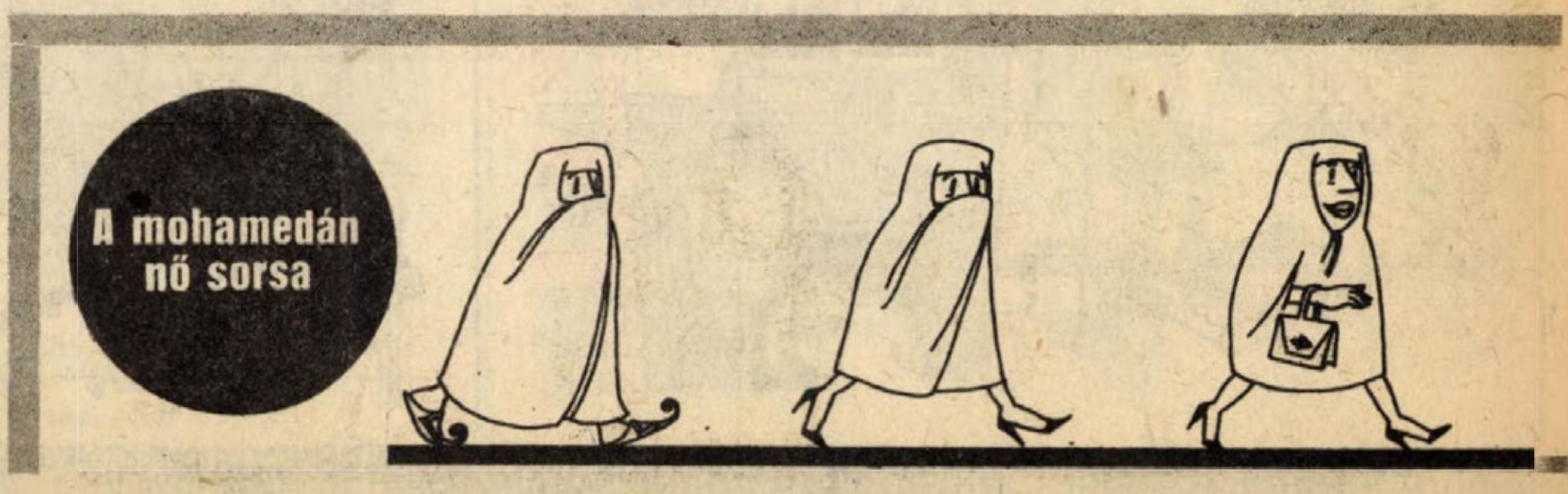

Fizető parkolóhely lesz az Engels téren

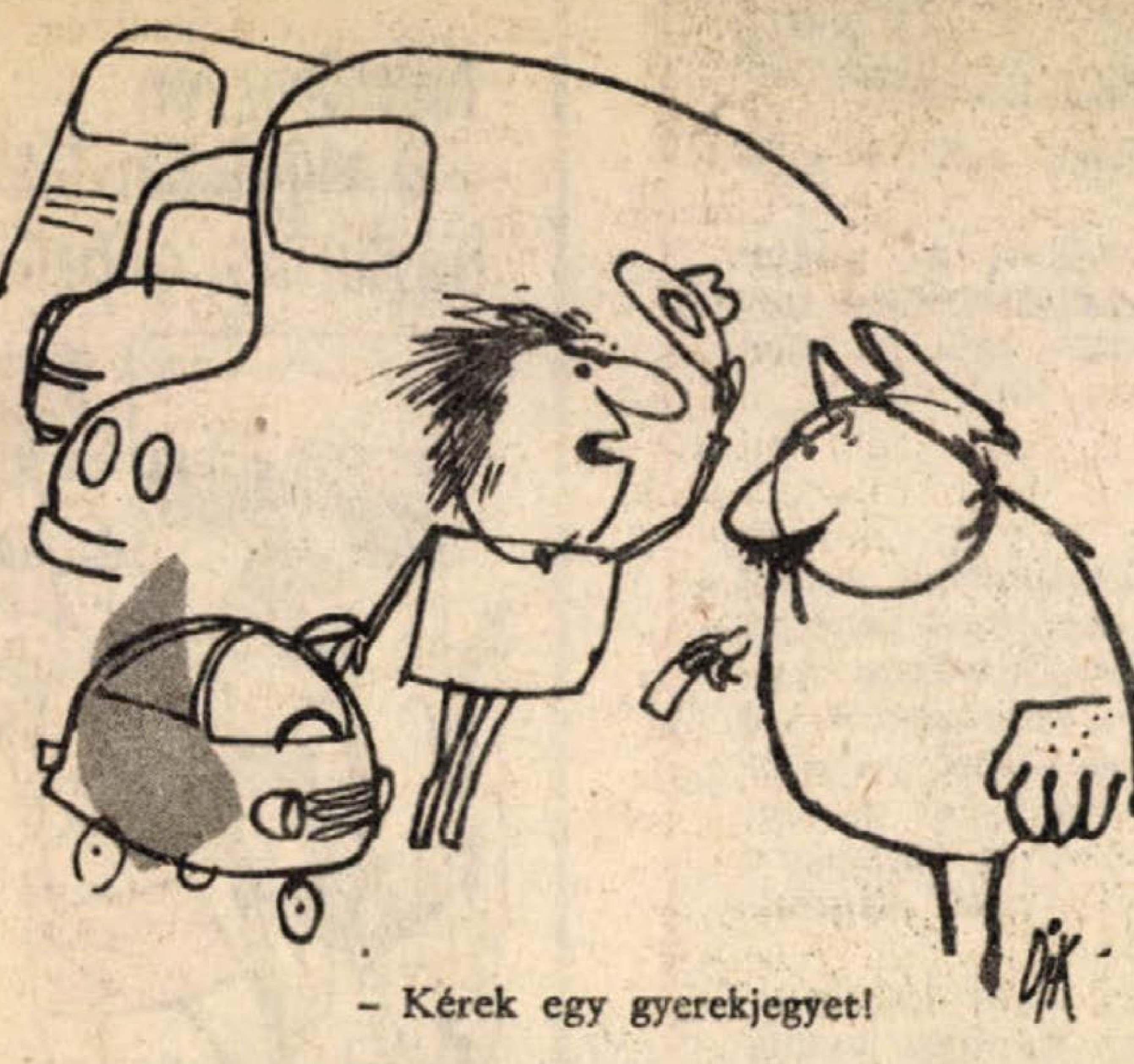

– Kérek egy gyerekjegyet!

Razzia

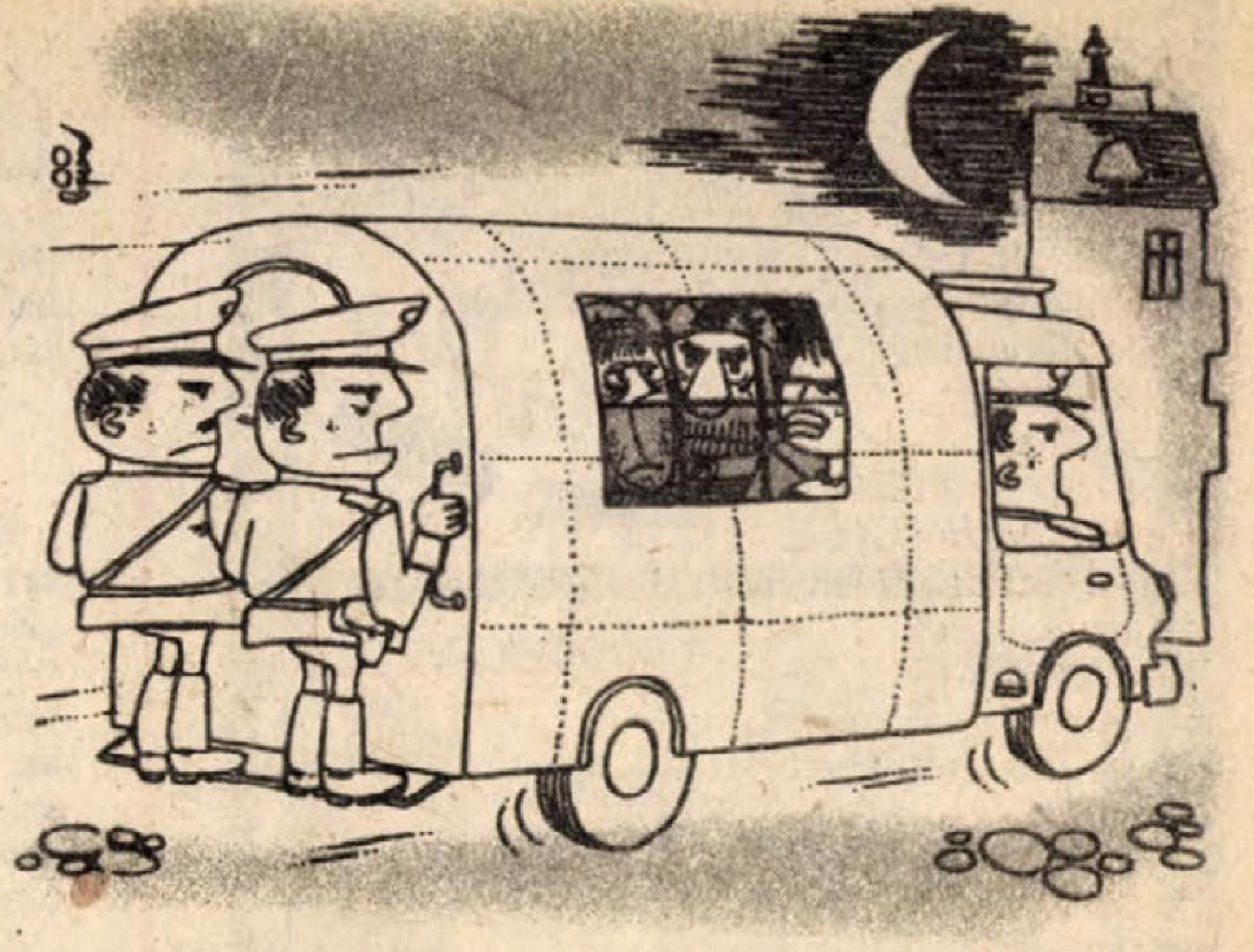

BEMUTATKOZÁS

Az ötvenes évek derekán – okkal-ok nélkül – sokat panaszkodtak a Nemzeti Színház művészei, hogy a Színművészeti Főiskola növendék-statisztáinak rossz a modoruk. Nem mutatkoznak be illedelmesen, nem köszönnek, nyeglék, neveletlenek és így tovább. Amint az már ilyenkor szokás – ha volt is a panasznak magva – lassankint túlzottan közkeletű és általános lett, a főiskolai növendékek java is érezte, hogy dermed, romlik köröttük a légkör.

A helyzet különösen az olyan nagy-statisztériás darabok előadása alkalmával éleződött ki, mint amilyen „Az ember tragédiája". A Nemzeti tagjai akaratlanul is, már szinte pszichózisban figyelték a növendékek magatartását, az akadémisták sértődötten és bosszankodva igyekeztek kivédeni a sűrűn felcsattanó korholásokat.

Például így.

A Tragédia római színében tivornyáznak éppen a patrícius kéjencek, mikor távolról gyászének hallik, majd fáklyás tetemvivők behozzák a dögvészes halottat. Hippia: Máté Erzsi fölébehajlik, hogy kicsókolja szájából az obuluszt, s ekkor feldörög a kíséretből előlépő Péter apostol, Bihari József hangja:

– Megállj, a döghalált szívod magadba!

Ebben a döbbenetes pillanatban a pestises hulla diszkréten felemelkedik a koporsóból és halkan odaleheli Hippia fülébe:

– Bocsánat, művésznő . . . kezit csókolom . . . Szabó Gyula, másodéves . . .

Békés István
anekdotáskönyvéből

AZ ÉV LEGJOBB VICCE

Az UPI hírügynökség idézi Mr. John O'Connellnak, Washington állam főügyészének nyilatkozatát, amely szerint az amerikai Kommunista Párt is állíthat jelöltet a novemberi elnökválasztásra, feltéve, ha a jelölt írásbeli nyilatkozatot ír alá, hogy nem kommunista.

Az amerikai politikai szabadságjogoknak fényes példája ez a kijelentés, ami nem jelent kevesebbet, mint azt, hogy Amerikában bárki lehet kommunista, ha nem az.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

A TISZTASÁG FÉL EGÉSZSÉG!

El kell mondanom, hogy milyen magyaros vendéglátásban volt részem a minap. Elmentem a Szent István körút és a Visegrádi utca sarkán levő igazán ízléses, korszerű, magas színvonalú bisztróba, hogy gyomrom kongó ürességét megszüntessem. Rettentő éhes voltam! A sok finom falat közül rántott csirkét kértem, főleg azért, mert három hatalmas csirke testrész volt a tányéron. Na persze, prézlibe burkolva.

– Savanyúságot parancsol? – kérdezte kedvesen a kiszolgáló kisasszony.

– Mit kaphatok? – kérdeztem én.

– Uborkát vagy savanyú káposztát.

Az utóbbit kértem. A kisasszony fogta az öt ujját, és előkelő mozdulattal a tányéromra helyezte a káposztát. Lehet, hogy sterilizált ujjai vannak – gondoltam –, de azért, ha futballbíró lettem volna, rögtön 11-est ítéltem volna kezezésért. Befejezvén az étkezést, egymás mellé raktam a kést meg a villát, majd meg akartam törülni a számat a félbe metszett szalvétával. A parányi papírszeletkével ez a művelet sehogy sem sikerült. Vajon az a munkabér, amibe a szalvéták felvágása kerül, nem több-e, mint a megtakarított fél szalvétácska értéke? . . . Amíg ezen tűnődtem, észrevettem, hogy a kezem az alumínium-készlet jóvoltából olyan fekete lett, mint a katonabácsiké fegyvertisztítás után.

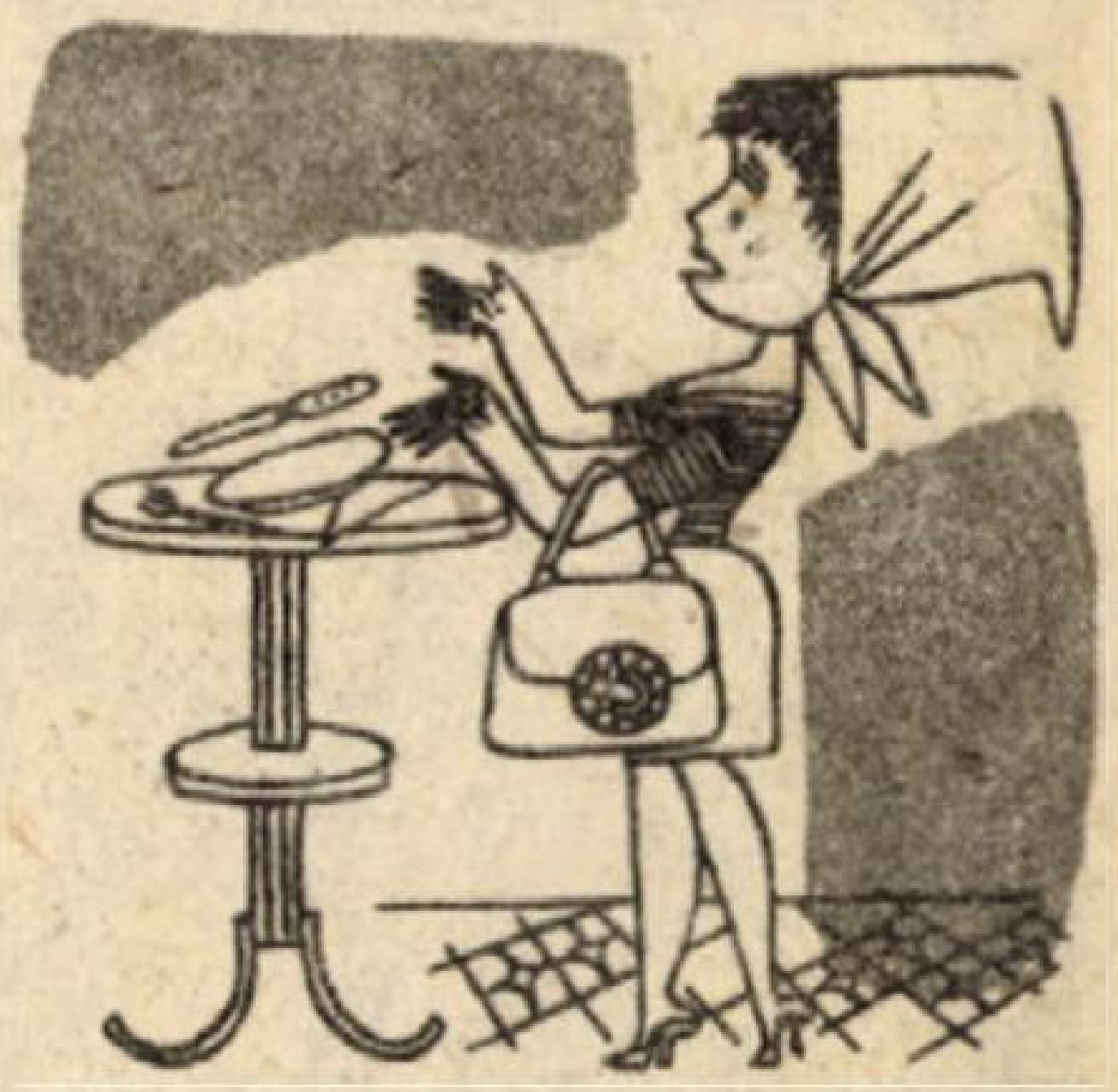

S történt mindez egy igazán ízléses, korszerű, magas színvonalú bisztróban.

Csonth Klára
I., Batthyány u. 48.

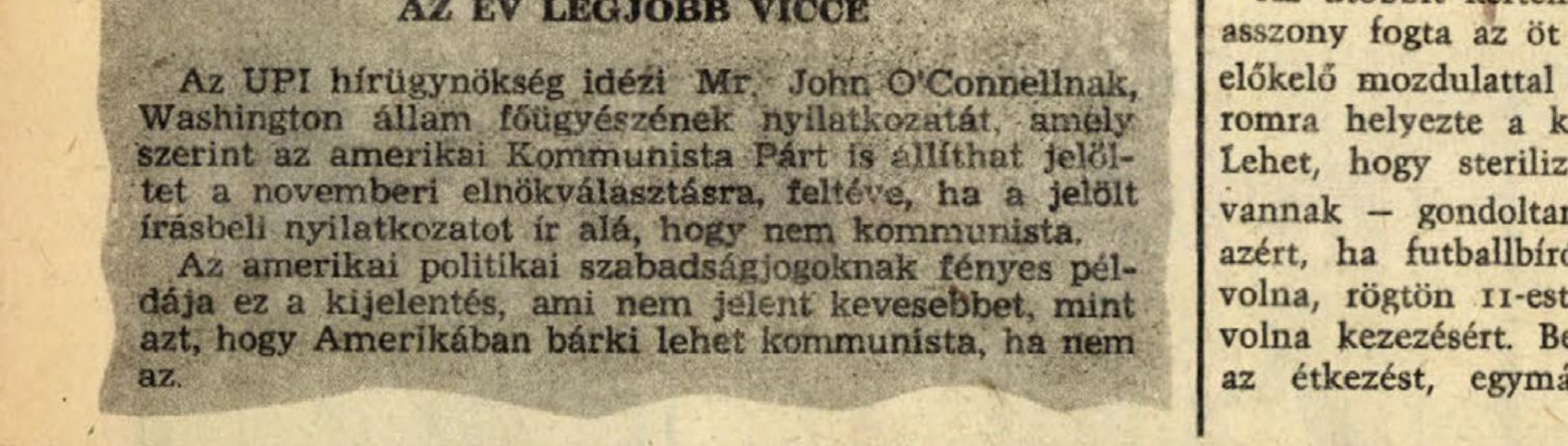

A MEGTÉVEDT RENDŐRŐRMESTER

Harry Gould, angol rendőrőrmester mindössze 13 fontot lopott az elveszett tárgyak osztályáról, s máris rajtavesztett.

Lebukása megcáfolja azt a hiedelmet, hogy pandúrból lesz a legjobb betyár.

ÜZEMI FILMKOCKÁK

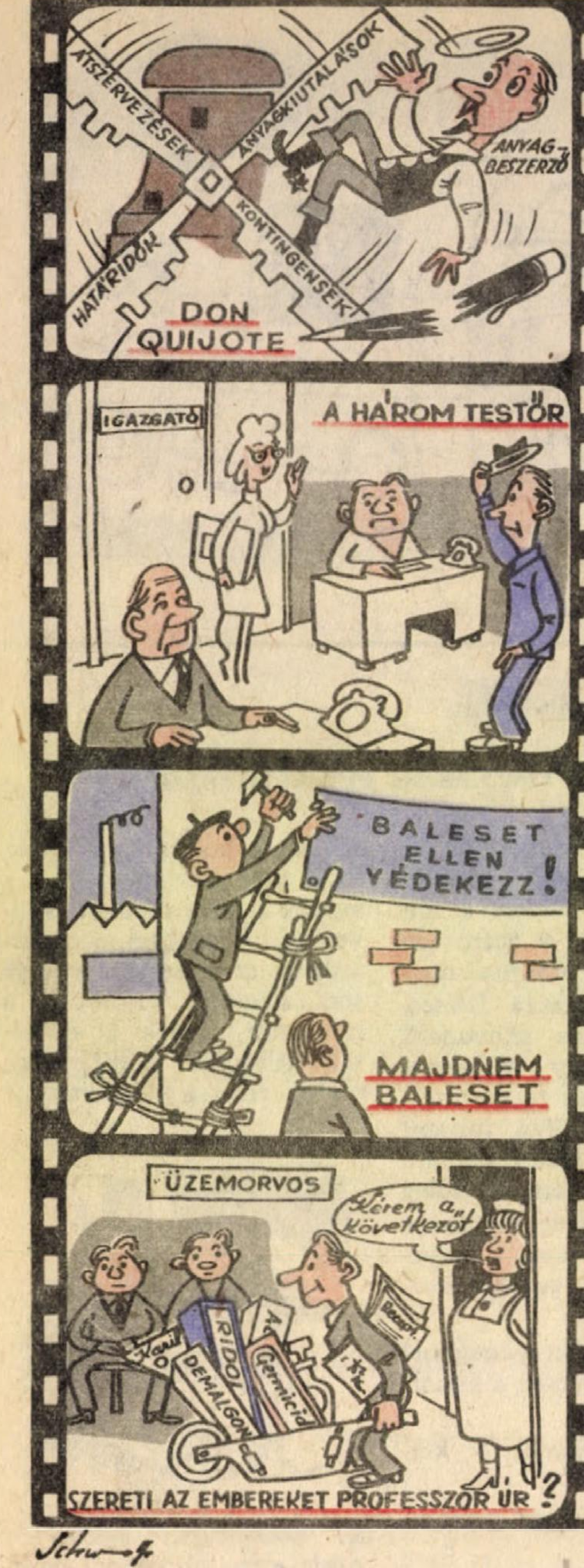
ÁTSZERVEZÉSEK
ANYAGKIUTALÁSOK
ANYAG-BESZERZŐ
HATÁRIDŐK
KONTINGENSEK
DON QUIJOTE
IGAZGATÓ
A HÁROM TESTŐR
BALESET ELLEN VÉDEKEZZ!
MAJDNEM BALESET
ÜZEMORVOS
Kérem a „következőt"
Recept
RIDOL
DEMALGON
Germicid
SZERETI AZ EMBEREKET PROFESSZOR ÚR?

Schwott

Irka-firka

Az üldözési mánia kezdete:

Amikor valaki az üzemi ebédlőben rendszeresen úgy találja, hogy kisebb húst kap, mint a többiek...

*

Egy nyugalmazott angol ezredes mozgalmat indított „Zsörtölődők Országos Szövetségének" alapítására. A szövetség évenként panaszversenyt rendez, s a legszívhezszólóbb panaszokért arany, illetve ezüst díszjelvényeket oszt.

Végre egy sportág, amiben a siker komoly reményével vehetjük fel a küzdelmet akár a világ legjobbjai ellen is.

*

Tudják, mi az abszolút tapintatlanság?

Ha valaki a badacsonyi poharazóban egri bikavért kér.

*

Irodalmi rangjelzés:

Iksz Ipszilon, tartalékos költő.

*

Nemrég a Sirály szárnyashajóval utaztam le Bajára. Miközben a hipermodern vízialkalmatosság hatvan kilométeres sebességgel száguldott a festői partok között, egy fiatal pár egész úton a gyönyörű táj helyett csupán egymás szemlélésével volt elfoglalva.

Elégedetten állapítottam meg, hogy a technika még nem tudta teljesen kiszorítani a romantikát a hajózásból.

D. F.

Példamutatás

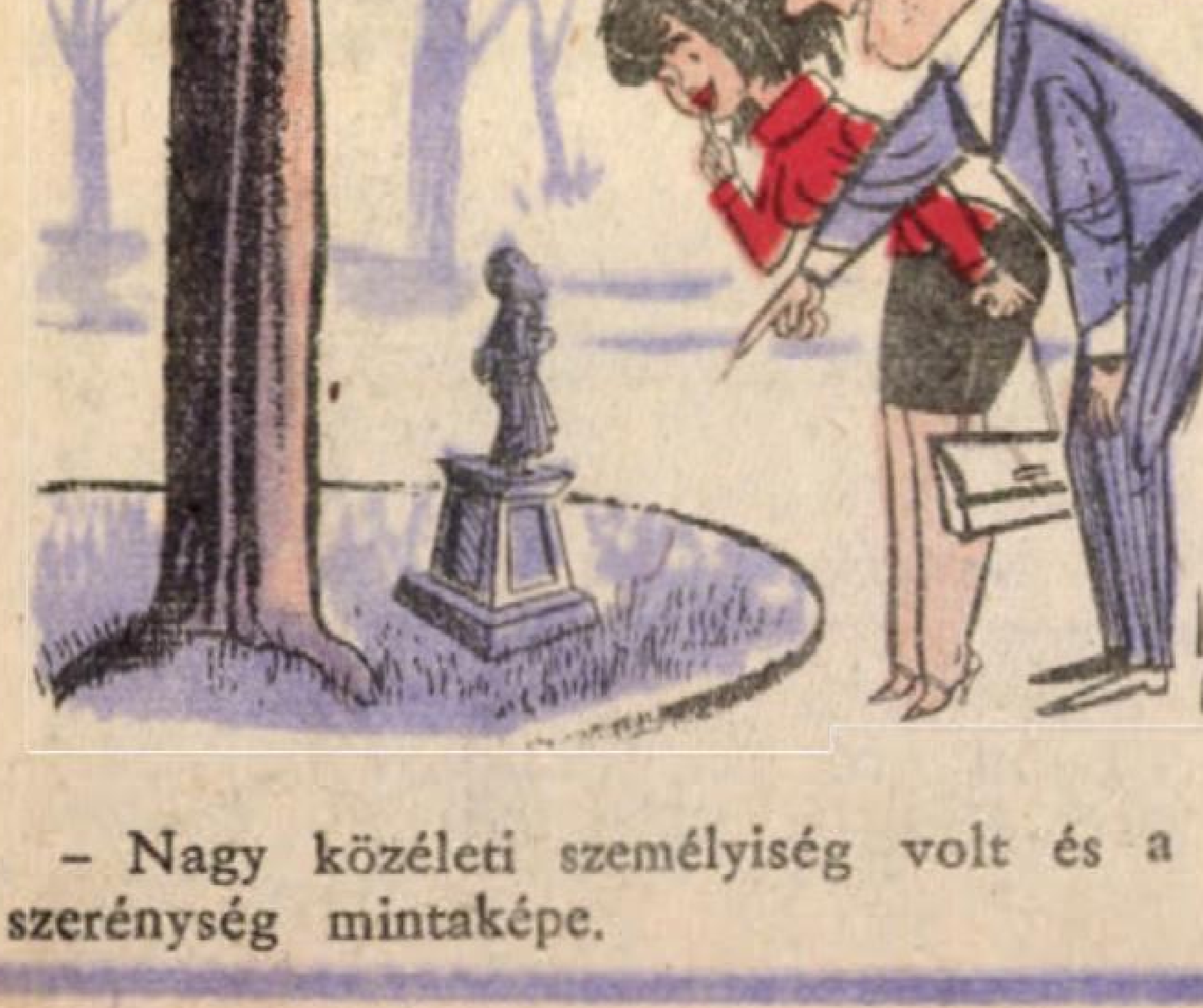

– Nagy közéleti személyiség volt és a szerénység mintaképe.

Női dolgok

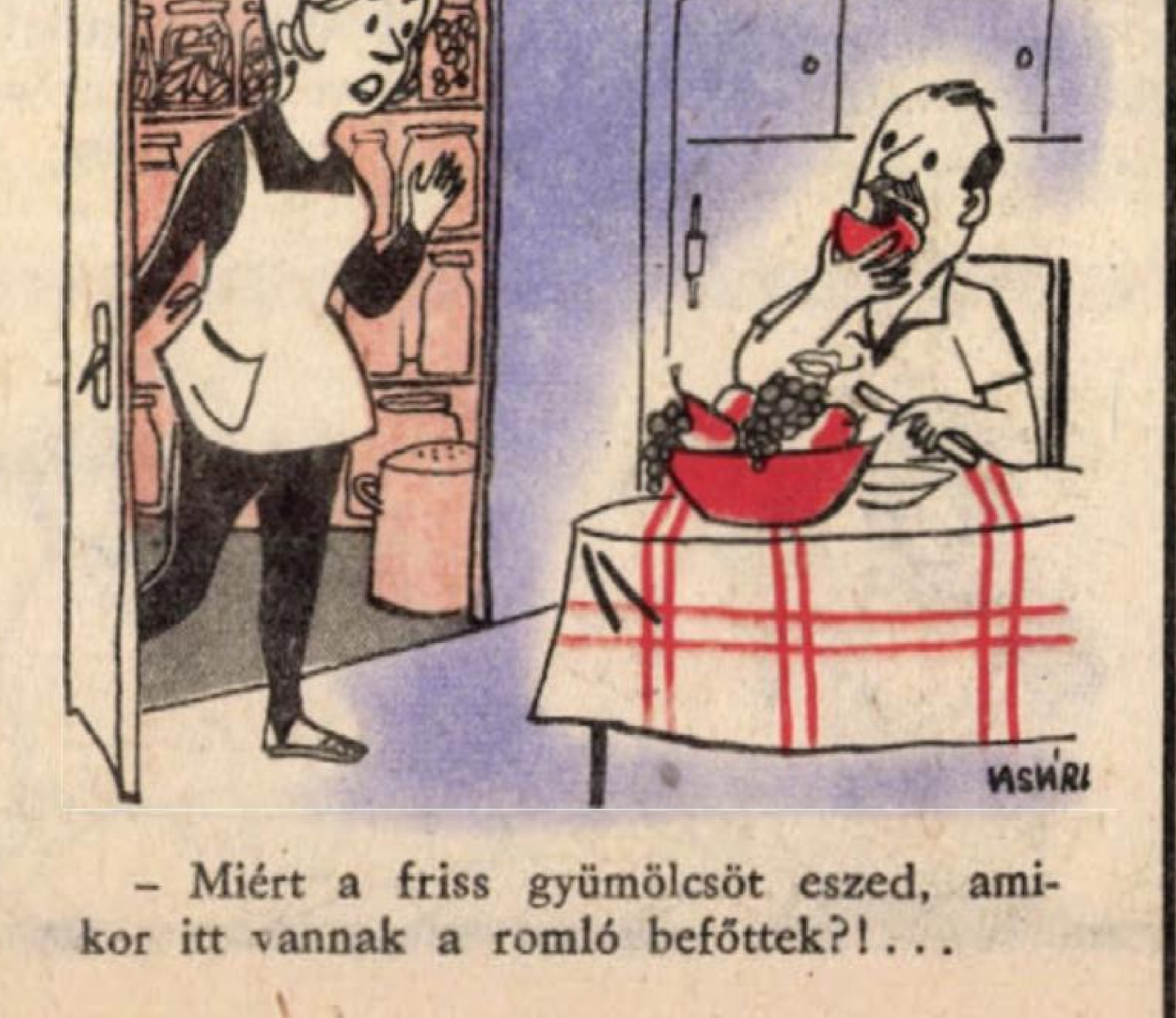

– Miért a friss gyümölcsöt eszed, amikor itt vannak a romló befőttek?!...

E heti hirdetéseink

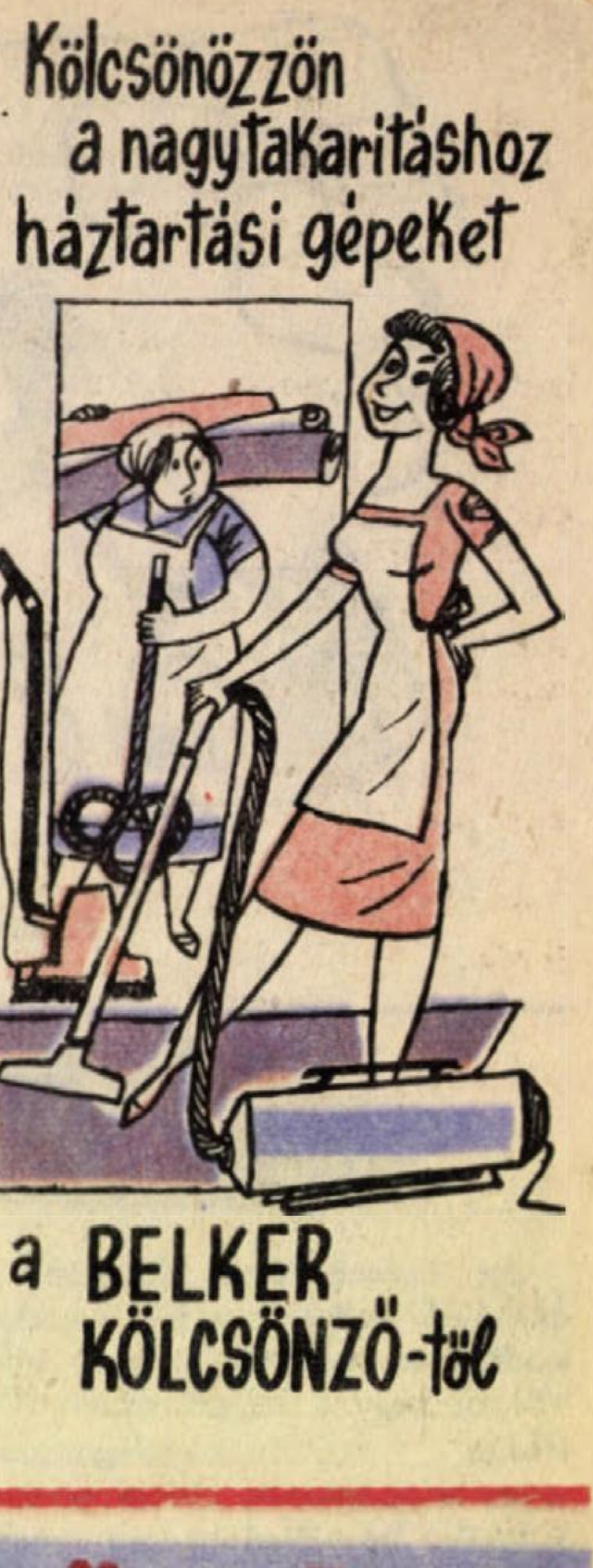
Kölcsönözzön
a nagytakarításhoz
háztartási gépeket
a BELKER
KÖLCSÖNZŐ-től

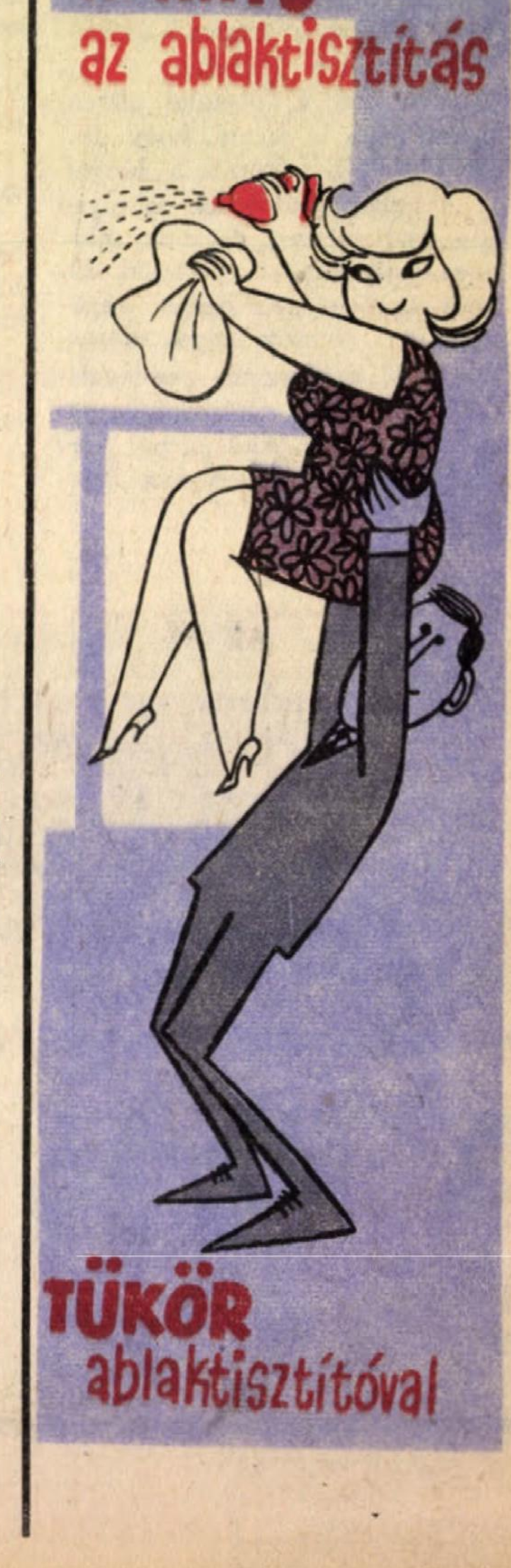
KÖNNYŰ
az ablaktisztítás
TÜKÖR
ablaktisztítóval

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Fehér hazajön a kávéházból és kétségbeesett ábrázattal meséli a feleségének:

– Képzeld, Róza, milyen pechem van.

– Mi történt?

– A kávéházban véletlenül átültem egy másik székre, amelyen egy kalap volt.

– Na és?

– Na és egy úrtól kaptam egy pofont!

– Megérdemelted.

– Na igen, de aztán sült ki, hogy a kalap az enyém volt.

Nagy és Kiss a feleségeikről beszélgetnek. Azt mondja Nagy:

– Hát nekem bizony csodálatos feleségem van. Már hétkor felkel, kitisztítja a ruhámat és a cipőmet, majd reggelit készít, aztán kitakarítja a lakást és elmegy bevásárolni. Mikor délben hazajövök, az ebéd már ott párolog az asztalon és méghozzá micsoda remek ebéd...

Elhallgat egy pillanatra, aztán felsóhajt:

– Adja az Isten, hogy a második feleségem is ilyen rendes legyen.

De Gaulle dél-amerikai körúton

Fülöp György rajza

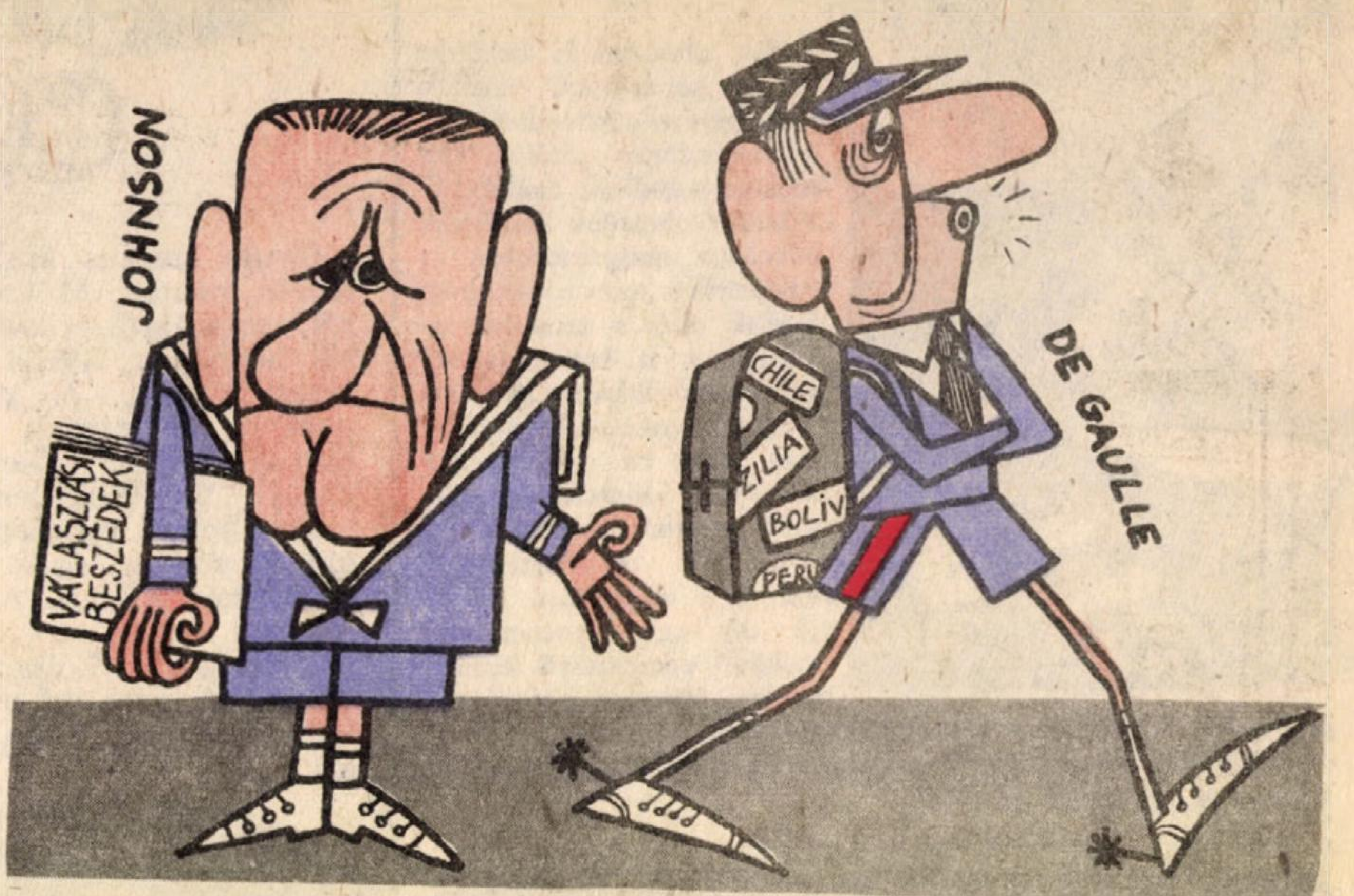

Johnson: Ő könnyen utazik, neki nem kell vizsgára készülnie...

Mindenféle

A vadembereket nehéz megszelídíteni, de a kultúrembert könnyű megvadítani.

Már a régi rómaiak kiálltak az esztrádért, amikor a kenyér mellé cirkuszt is követeltek.

Nincs abszolút beteg ember. Valamije mindenkinek egészséges.

A kutyának esze ágában sincs befolyásolni a karaván haladását, csak egy kicsit szerepelni akar.

X azért nem uralkodik magán, mert utálja a zsarnokságot.

Ha az embernek nincs mondanivalója, bőbeszédűvé válik.

Mértékletes ember ne legyen beteg, mert nincs miről lemondania.

F. L.

Erőszakos menyasszony

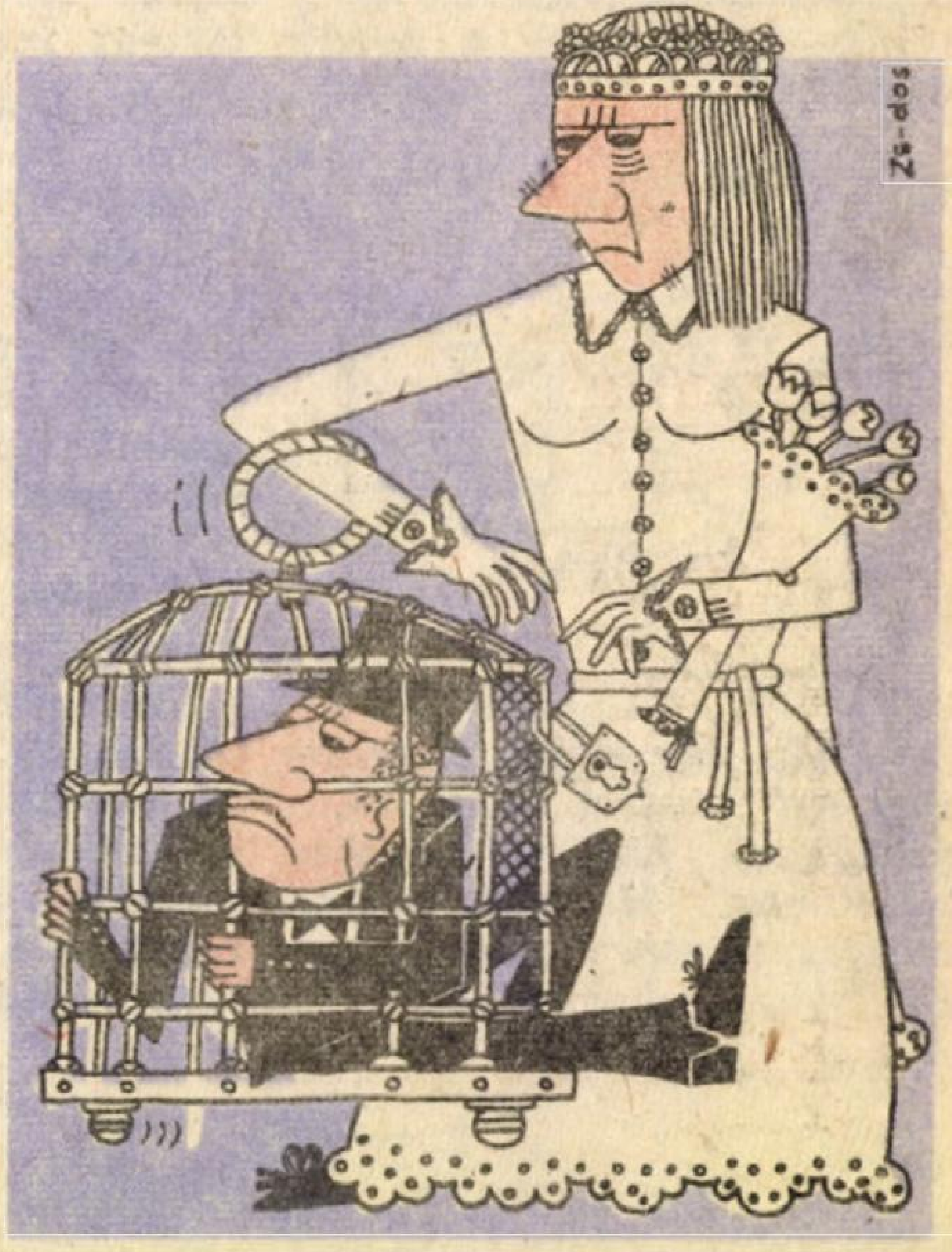

Üzemi ebédlő

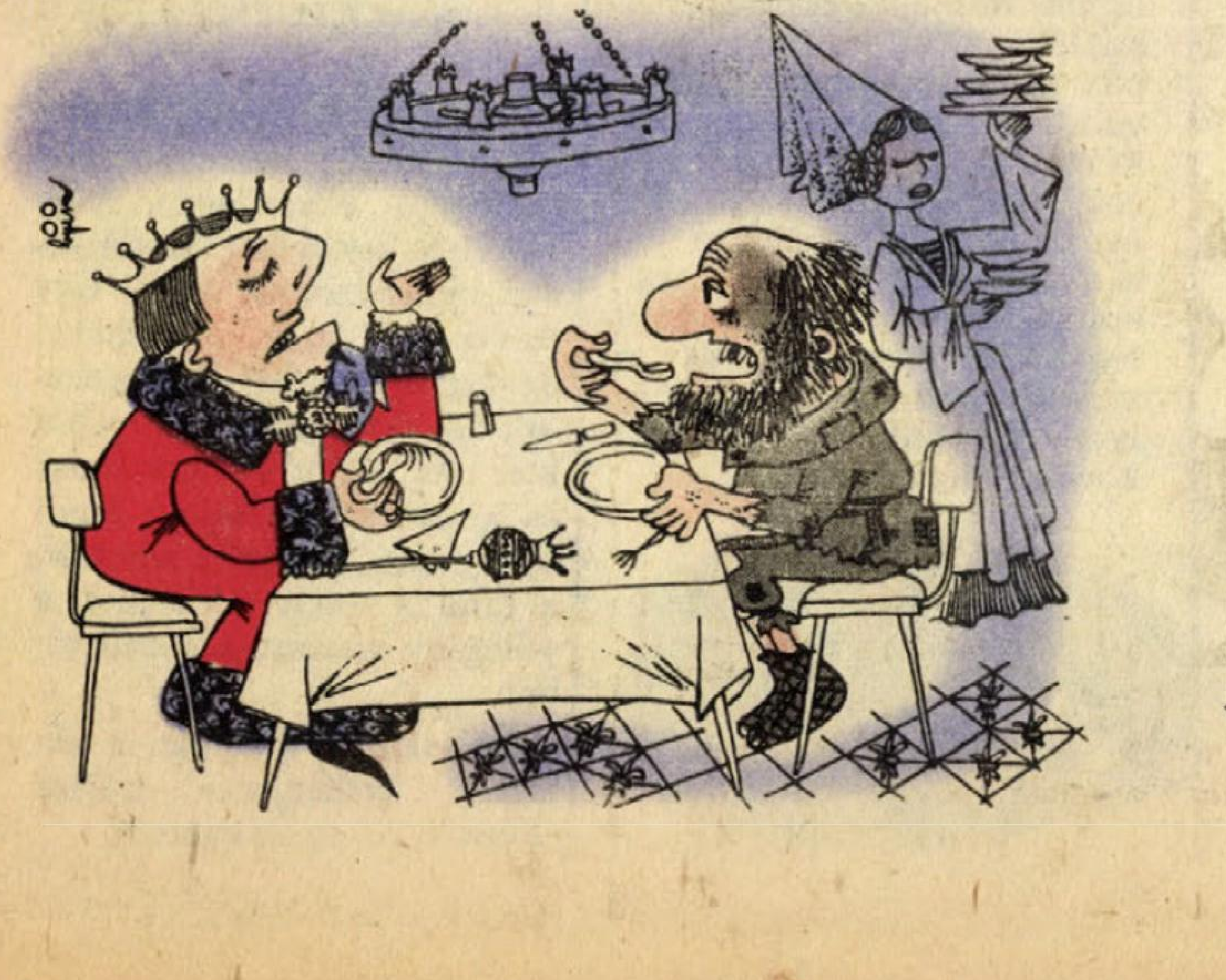

A stréber

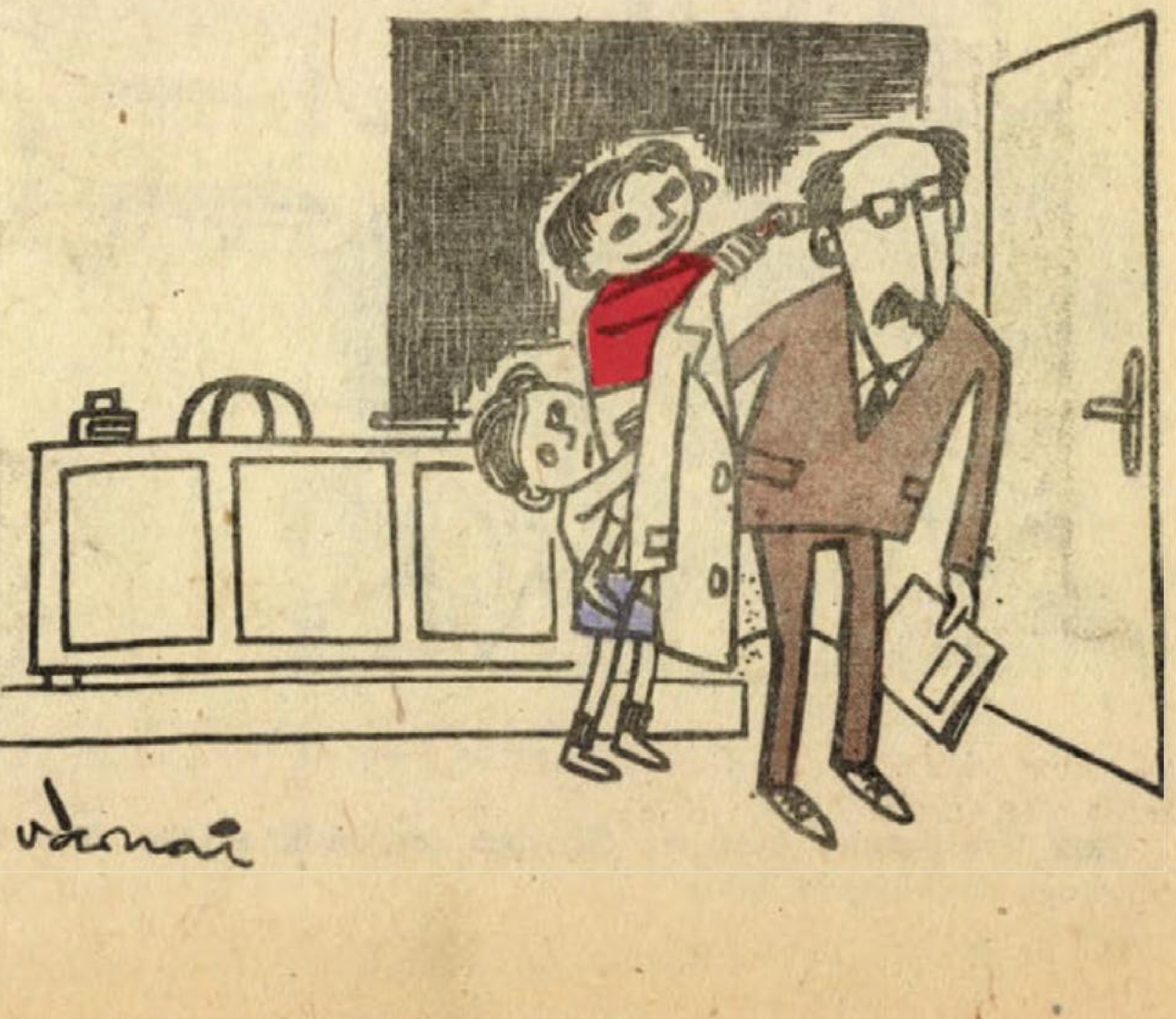

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

MI EZ?

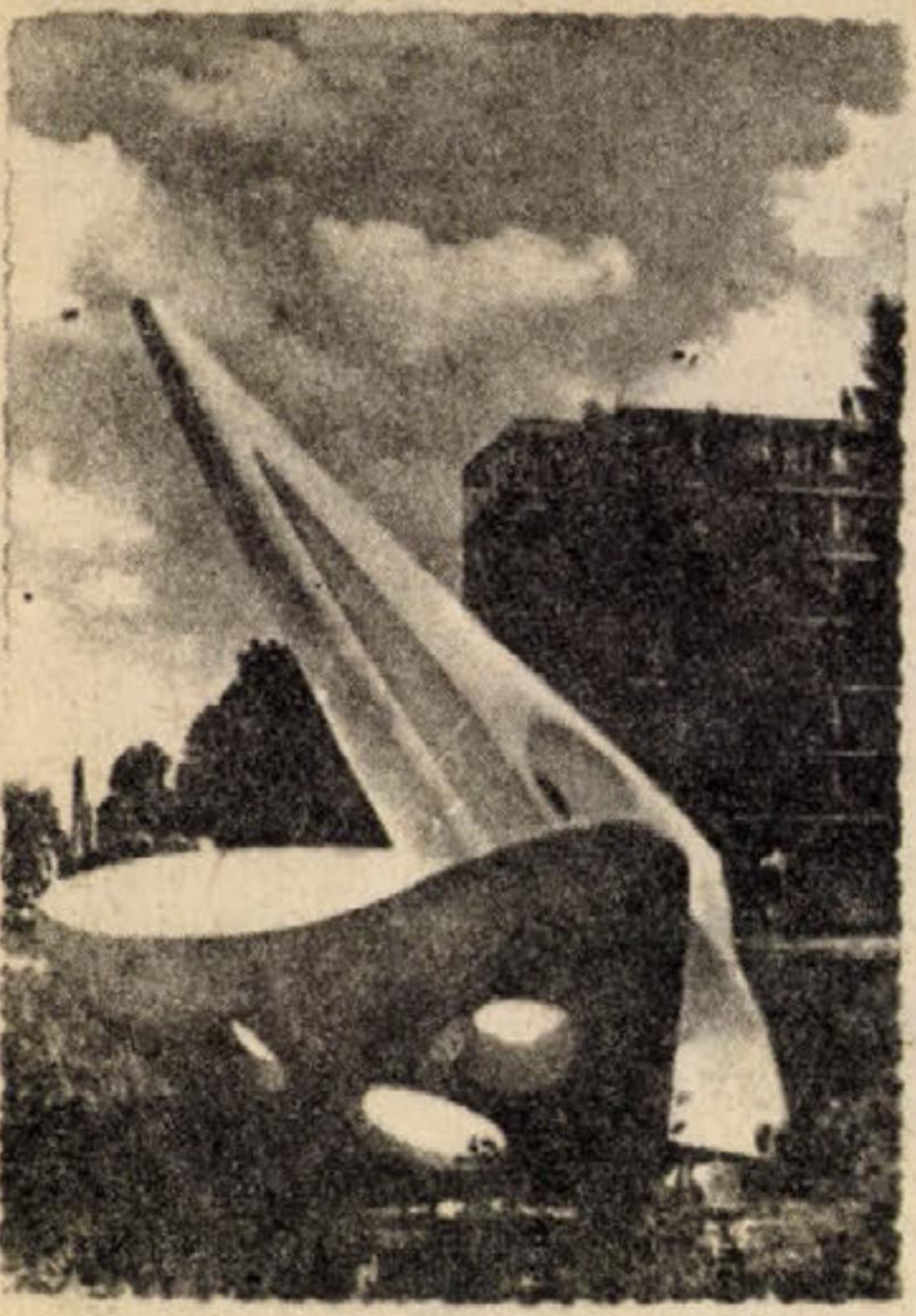

Két olvasónk is beküldte ezt a képeslapot, amelyen négy nyelven a következő felirat olvasható: „Siófok. Homokóra a Balaton Szállóval." Mindkét olvasónk kételkedik ebben a magyarázatban, s egyöntetűen azt állítják, hogy homok csak a strandon található, s a képen látható alkotmány inkább absztrakt vitorlás, rakétakilövő állomás, vagy ha már mindenáron az időmérésnél akarunk maradni: napóra.

Mi a rejtvényfejtőktől várjuk a megoldást. Az első díj egy napenergiával működő remekmívű homokkaróra, ébresztő berendezéssel, amely felébreszti a képeslapkészítőket is.

A Képzőművészeti Alap Kiadóvállalata is pályázhat. A levelezőlapokat ugyanis ők adták ki.

Végre egy szenzáció!

Az immár klasszikus szerkesztőségi vicc szerint a főnök így oktatta a kezdő újságírót:

— Ha egy kutya megharap egy postást — az nem szenzáció, hanem hétköznapi eset. Ha egy postás megharap egy kutyát, — arról bőven lehet írni.

Bőven írhatnak a francia lapok az Amiens mellett történt furcsa eseményről.

Egy vadász rálőtt egy nyúlra és eltalálta (ez még nem szenzáció). A nyúl sebesülten feküdt a gyepen, a vadász hozzásietett. Tüzetesen akarta megnézni és ezért a puskáját a földre fektette. A nyúl megriadt, sebesülten is felugrott és a lábával rálépett a ravaszra. A fegyver elsült és a lábán találta el a vadászt.

Ezekután nyugodtan remélhetjük, hogy a nyuszi csak könnyen sebesült meg és otthon, baráti körben elmesélheti a kalandját: Gyerekek, ma egy mesterlövéssel leterítettem a vadászt...

Ritkaság

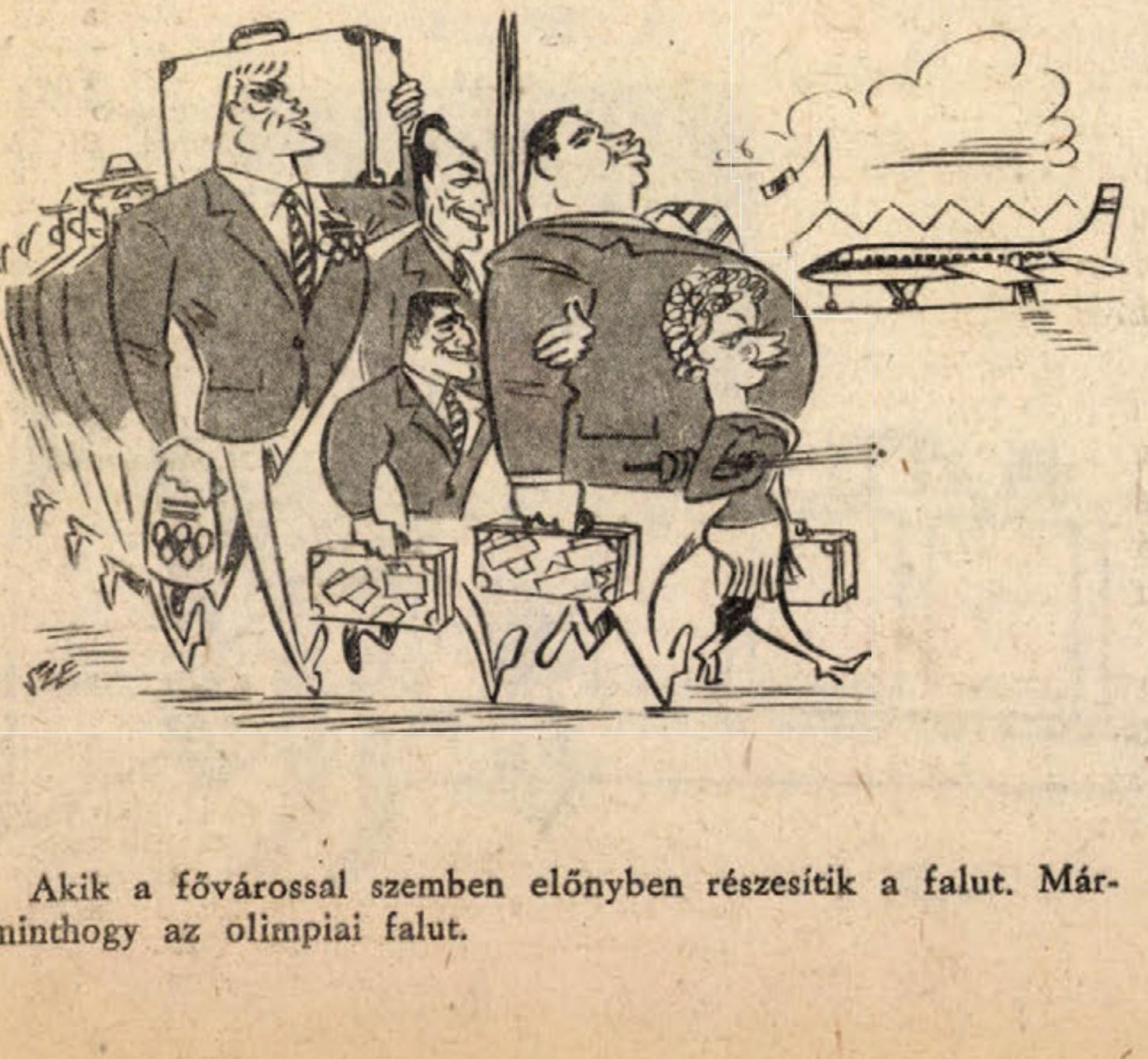

Akik a fővárossal szemben előnyben részesítik a falut. Márminthogy az olimpiai falut.

Gyulai felvágott

Gyula elegáns kisváros a Körös mentén. Műemlékeiről, strandjáról és kolbászáról nevezetes. Gyula az illatok városa. A pompás parkok virágainak és a kolbászgyárnak keveredő illata felejthetetlen élményt jelent mindenkinek, aki a virágot és a hasát egyformán szereti. A szépséghiba csupán annyi, hogy a fölséges kolbász itt hiánycikk, nem jut más belőle Gyulának, csak az illat...

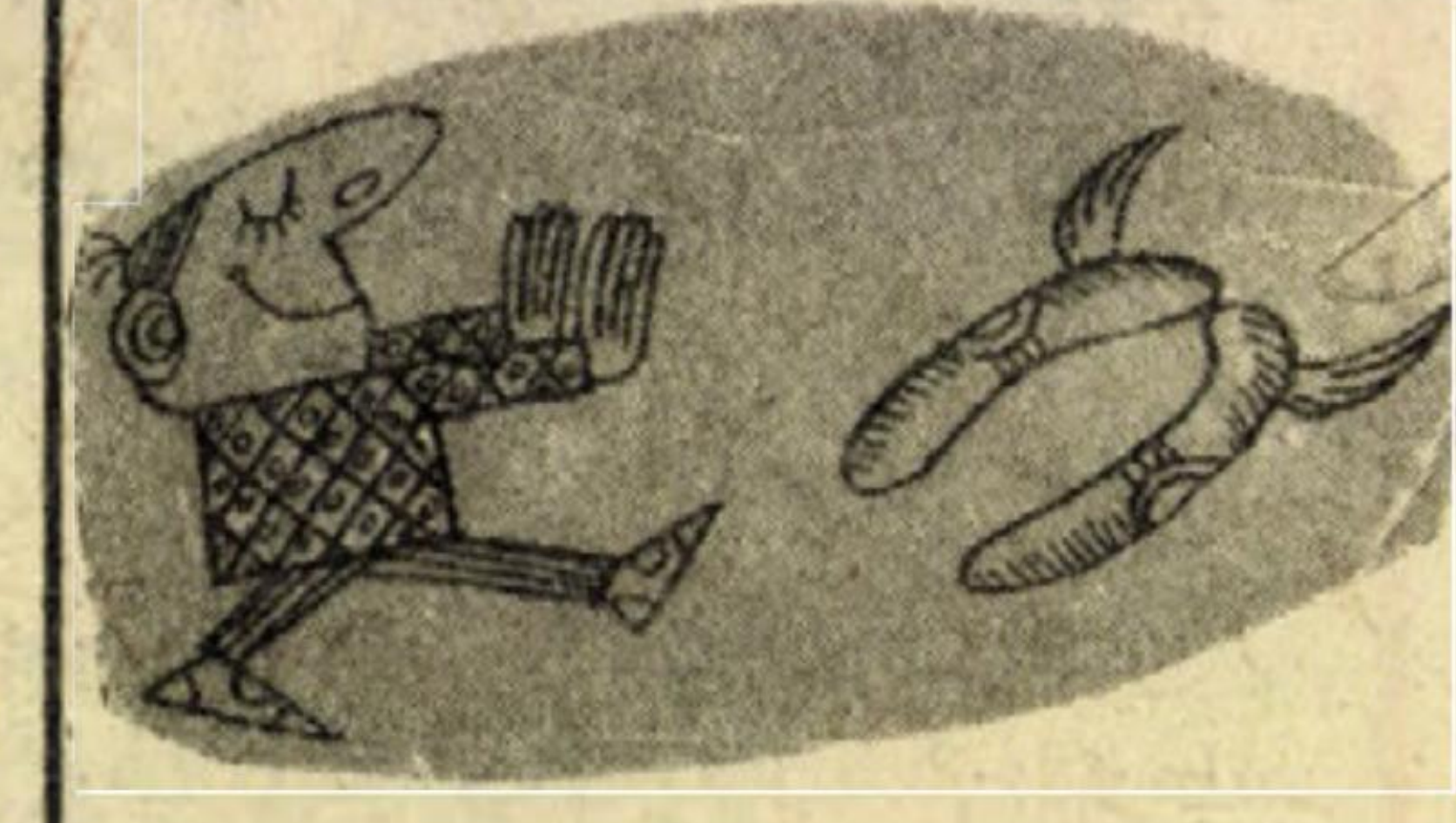

A műemlékek közül talán legnevezetesebb a helyrehozott gyulai vár, melyben nemrég sikeres várjátékokat rendeztek a csabai színtársulat közreműködésével. Szép, teliholdas estéken, egész évben tartanak maszek-várjátékokat, mindig két szereplő részvételével, ugyanis a sok ostromot látott falak körül ostromolják szép hölgyeik szívét a gyulai fiatalok.

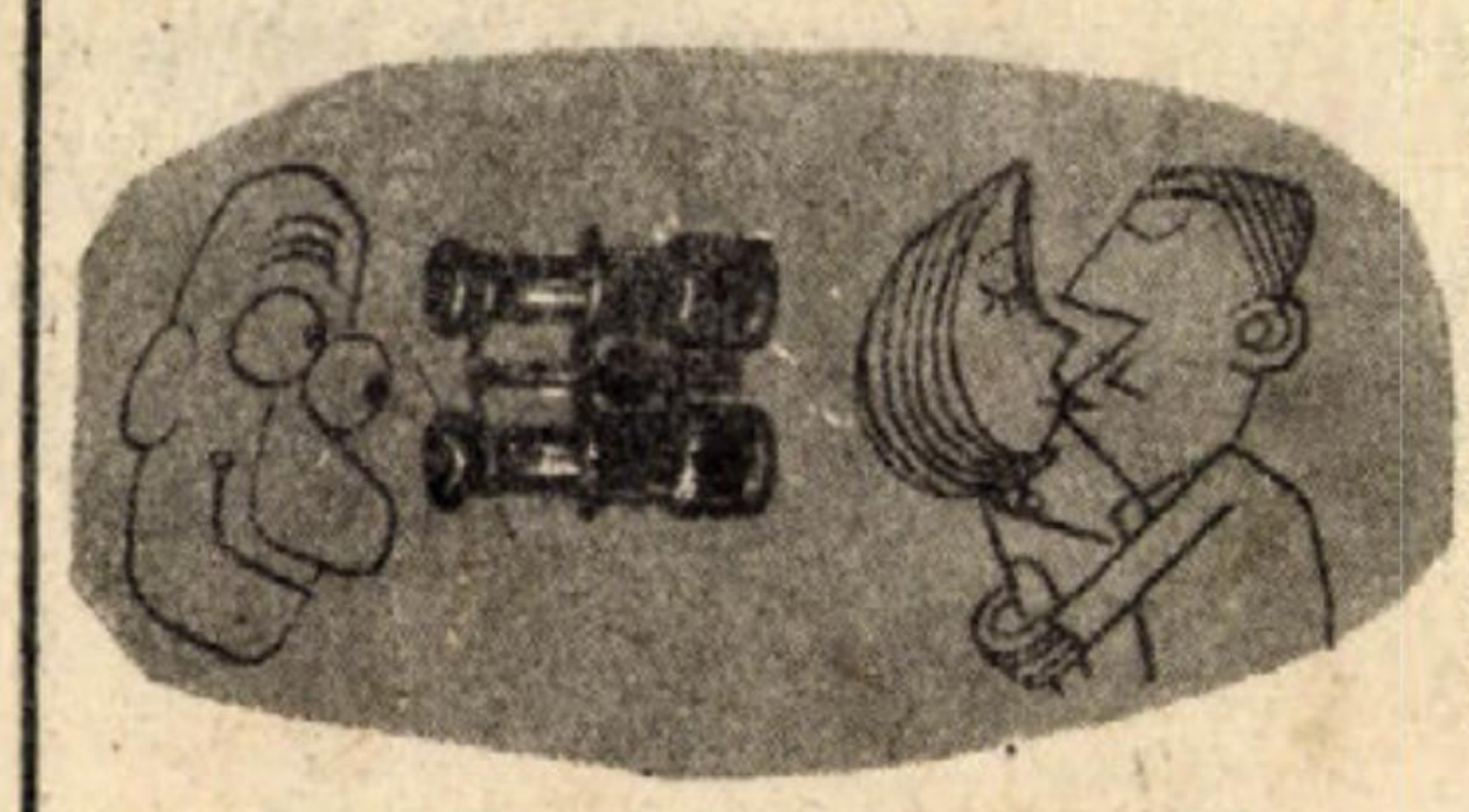

Egykor ez a vár és a hatalmas ősparkkal körülvett Andrássy-kastély volt Gyulának minden ékessége. A kastély előtt mindig pompás hintósor állott, mert a vendégek szüntelenül érkeztek a gróf véget nem érő mulatságaira. Persze, azóta nagyot fordult a világ. A kastélykertben megépült Magyarország egyik legszebb strandja, és a strand előtt, a hintók helyén pompás — vállalati kocsik sorakoznak.

A városon keresztülfolyó Körös csatorna ajándékozta meg Gyulát a füzesek romantikájával és a szúnyogokkal. Megfigyelték, hogy a szúnyogok nagyobb előszeretettel látogatják a vendégeket, mint az ottlakókat. Ezt a kellemetlen érdeklődést magamon is tapasztaltam. Az okát fehér asztal mellett világította meg nekem egy lelkes, öreg gyulai polgár. Szerinte a rejtélyes eset magyarázata abban rejlik, hogy a gyulaiak rendkívül fűszeres kosztot esznek. Viszont a szúnyogok gyomra sincs vasból és a „vendégszerető" szúnyogok minden bizonnyal diétáznak.

Végül ne feledkezzünk meg Gyula híres fájáról, melynek lombja alatt írta Erkel a Bánk bánt. A babona szerint ennek tudható be, hogy a fa még mindig minden tavasszal fiatalosan zöldül. Ezen a tavaszon azonban aggódva látták, hogy a fa egyik ága elhalt. Egy botanikus megjegyezte: Te jóisten, csak nem írt alatta valaki titokban mai magyar slágert?...

(fülöp)

MENNYBŐL A VŐLEGÉNY...

Jean-Paul Reneuve, a francia haditengerészet fiatal hadnagya elhatározta, hogy biarritzi esküvőjét látványosan emlékezetessé teszi. Úgy tervezte, hogy tanújával együtt ejtőernyővel ereszkedik le a templom elé, ahol már ott vár a menyasszony és a násznép. Minden rendben ment, az ugrás sikerült, a tanú a téren ért földet, a vőlegény viszont a közeli tóban.

Az esküvőt azonban a vőlegény kellemetlen hűlése ellenére is megtartották.

A FELÍRÁS

Igaz, majd két év alatt, de a tűzoltószertár mégiscsak elkészült. A fehér falú, tölgyfaajtós, takaros kis épület ott állt a tanácsháza mellett, és ha a tanácselnök kinézett a szobája ablakán, elégedetten állapította meg: nincs ehhez fogható tűzoltószertár az egész járásban egy sem. Minél tovább nézegette, annál jobban tetszett neki, de annál inkább érezte, hogy valami még hiányzik a kis házikóról. Valami tábla, vagy valami felírás, amely hirdetné, mi is az épület, hogy készült, mint készült, s esetleg azt is, mikor, kinek az elnökösködése alatt került az ügy, s a házikó tető alá.

Ott is marasztotta az egyik vb-ülés után a tanácstitkárt, az iskolaigazgatót meg a tűzoltóparancsnokot, hogy velük – mint szakértőkkel és illetékesekkel – ezt a felírás-ügyet megbeszélje.

A titkár bólogatott, az igazgató helyeselt, a parancsnok pedig mindjárt meg is tette a maga javaslatát. Azt ajánlotta, írják ki egy kis táblára: *„Tűzoltószertár, épült 1964-ben."*

A virágos lelkű iskolaigazgató azonban a fejét rázta.

– Jobb lenne talán egy ilyen szöveg: *„E kis épület összefogásunk szép gyümölcse."*

Ezt viszont a közéleti ügyekben jártasabb tanácstitkár vétózta meg.

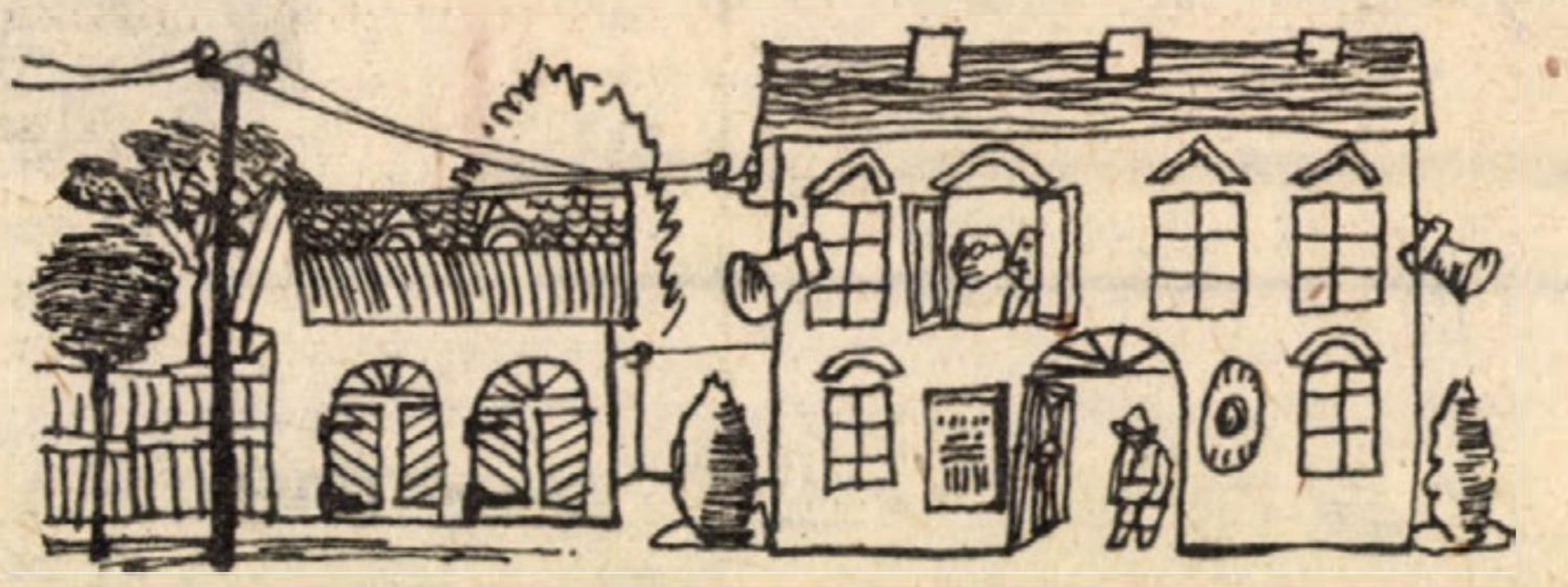

– Így nincs benne, hogyan készült. Írjuk ezt ki: *„Tűzoltószertár, épült társadalmi munkával és állami támogatással 1964-ben."*

Elvitatkozgattak még egy jó félóráig. Végül a tanácselnök azzal zárta le a vitát, hogy ezt az egész ügyet meg fogja beszélni Kozma Rudival, a helybeli ktsz szobafestőjével, aki jószerivel az épület egyik atyjának is tekinthető, hiszen nemcsak az alapok ásásánál segédkezett, de kimeszelte a falakat, befestette az ajtókat, ablakokat, s különben is, faluszerte híres volt jó ötleteiről.

Kozma Rudi nagyon meghatódott. Munkájáért már eddig is sok dicséret érte, az ötletei is többnyire elismerést váltottak ki, de az, hogy maga a tanácselnök forduljon hozzá és ráadásul ilyen fontos ügyben, eddig még nem fordult elő.

– ... szóval rövid legyen, tömör legyen, és nagyon aktuális legyen – mondta neki befejezésül az elnök. – Dehát tudja azt maga, mi kell ide! – és biztatásul még meg is veregette a fiú vállát.

Rudi két napig lázban élt. Nem evett, nem aludt, csak a felíráson gondolkodott. Aztán harmadnap odaállt a tanácselnök elé.

– Megvan! – mondta.

– Rövid?

– Rövid!

– Tömör?

– Tömör!

– Aktuális?

– Aktuális!

– Na, mi az?

Rudi megrázta a fejét.

– Előbb megcsinálnám – mondta. – Így nagyobb lesz a meglepetés!

A tanácselnök – ismerve a fiú képességeit – némi gondolkodás után beleegyezett.

Már alkonyodott, mikor Rudi munkához látott. Áhítattal mártogatta az ecsetet, s vigyázva húzott minden kis vonalat. Mikor sötét lett, hazaszaladt egy istállólámpáért és annak a fényénél dolgozott tovább.

Amikor hajnalfelé az utolsó pontot is odapöttyintette, kimerülten szedelőzködött, de a szemében ott csillogott a jólvégzett munka minden öröme.

A reggel arrajárók a tűzoltószertár falán lekaparhatatlan olajfestékkel odafestve ezt a felírást olvashatták: *„A NÉPPEL TŰZÖN-VIZEN ÁT".*

Akácz László

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KIÁBRÁNDULTAM AZ ALMÁS RÉTESBŐL!

Lehet, hogy torkosnak fognak bélyegezni, mégis férfiasan bevallom: kedvelem az almás rétest! Szeretem ezt a magyar sütemény-különlegességet, amelynek külföldön éppen olyan jó híre van, mint a tokaji bornak, a kecskeméti baracknak, vagy a szegedi paprikának. Honfiúi büszkeséggel szemlélem az amerikai lapok hasábjain a vendéglősök hirdetéseit, amelyekben angol–német elnevezéssel „Hungarian Apfelstrudel"-t ígérnek az ínyenc falatok után áhítozó vendégeknek.

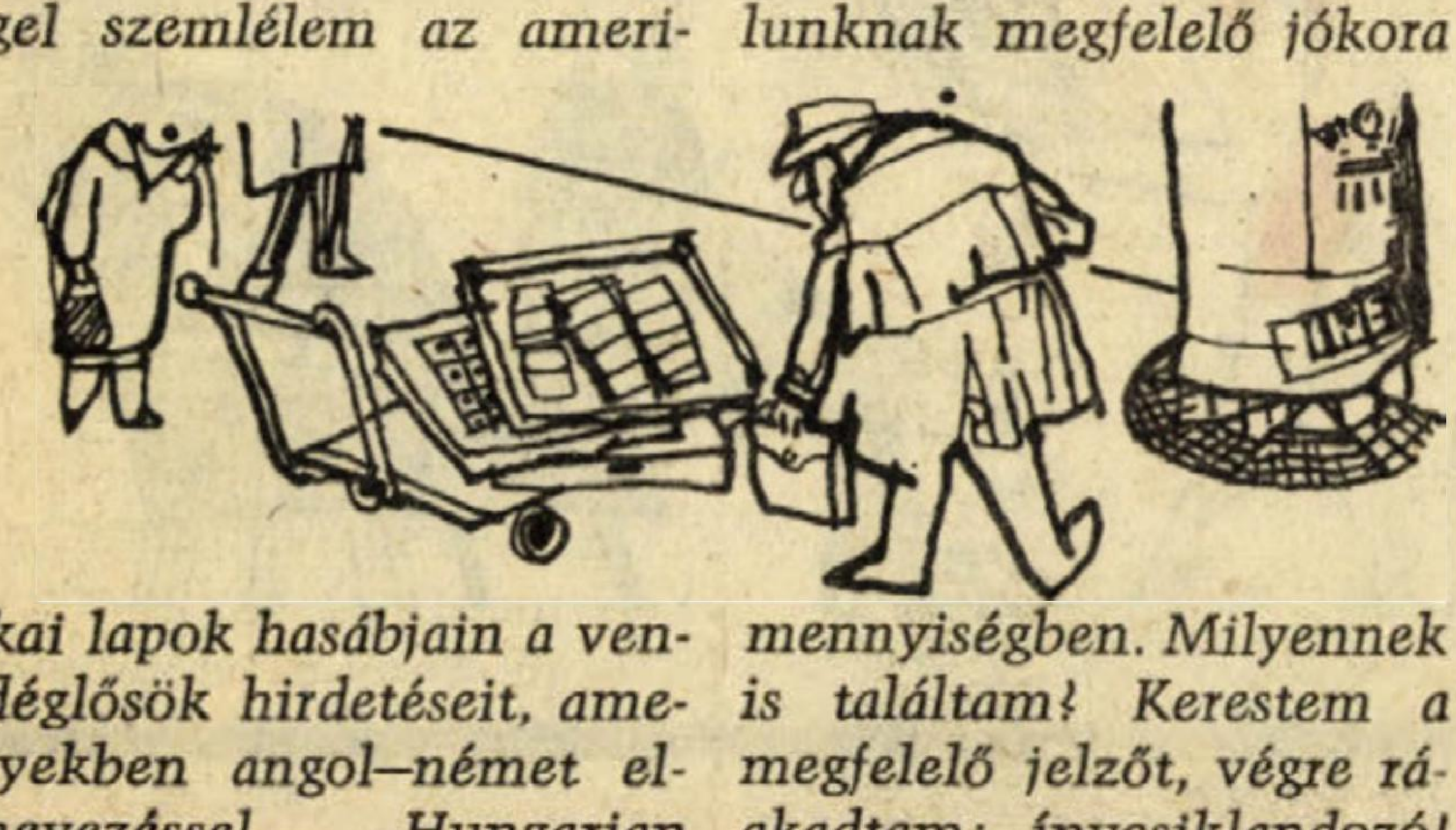

Ezzel szemben egyik napról a másikra ábrándítottak ki idehaza az almás rétesből. Az okát is elmesélem. A Rákóczi úti Csemege áruház Lenin körúti oldalának járdáján találkoztam kedvencemmel, ezzel a finom csemegével. Kerekes alkalmatosságon feküdt, hatalmas tálcán, életszínvonalunknak megfelelő jókora mennyiségben. Milyennek is találtam! Kerestem a megfelelő jelzőt, végre rá akadtam: ínycsiklandozó! És ekkor ... ekkor észrevettem, hogy a rétesek nincsenek betakarva, meztelenül fekszenek a pesti aszfalt felett, méltóságtelenül száll rájuk a porfelhő. Utcai járókelők vették körül, sajnálkozva bámulták, hogyan lepi be a piszok ezeket az ínyenc falatokat.

Nem tudtam, ki küldte a csemegéseknek, mint ahogy azt sem tudom, hogy miért tárolták pucéron az utcán. Annyi azonban bizonyos, hogy fogyasztásra szánták. Magam is szívesen rendeltem volna belőle egy adagot, így azonban, köszönöm, nem kérek belőle.

Szerény indítványom: a Tiszta Budapestet-mozgalom keretében mielőbb alakítsuk ki a Tiszta Almás Rétes-akciót! Takarják le szállítás közben az almás rétest!

(s.)

Nem közölhető kéziratot küldtek:

T. Péter, Szombathely. – B. István, Lajosmizse. – E. György, Bp. XI., Budafoki út. – B. Éva, Szeremle. – B. Lajos, Bp. XX. – K. A. U. – K. Magda, Bp. XX. – N. J. Budakalász. – K. Erzsébet, Berettyóújfalu. – L. Sándor, Bp. VII., Dob utca. – S. Péterné, Balatonalmádi. – K. Mária, Bp. I., Attila u. — J. Endre, Bp. VI., Aradi u. – „Betyár" – D. Ede, Balatonalmádi. – P. István, Salgótarján. – E. B. Bp. VII., Alsóerdősor u. – P. Pál, Bp. VIII., Nagyfuvaros u. – B. Pné, Bp. V., Szemere u. – „Egy olvasó" – G. László, Bp. XX. – M. Sándor, Bp. VII., Rottenbiller u. – P. Mihály, Békéscsaba. – „Remény" – R. Erzsébet, Gyoma. — G. Péter, Bp. VII., Síp u. – V. I. Bp. V., Bajcsy Zsilinszky u. – H. István, Dunaújváros. – H. Anna, Békéscsaba. – M. Miklós, Tar. – Sz. V. Bp. II., Lővőház u. – M. Lajos, Szigliget. – V. Géza, Csákvár. – D. Jenő, Szabadszentkirály. – H. György, Sződliget. — Gy. Jné, Bp. XI., Irinyi J. u. – P. Károly, Bp. XII., Városmajor u. – „Mozaik" – T. Imre, X., Kozma u. – M. László, Bp. XIII., Thälmann u. – K. Ervin, Bp. III., Hunor u. – K. Á. Bp. XII. – H. József, Bp. II., Hargita u. – Á. Éva, Bp. XI., Villányi u. – T. Tibor, Miskolc. – T. Ilona, Bp. XIV., Ond vezér u. – M. Károly, Bp. XV. – P. Miklósné, Pestimre. — M. Sándor, Salgótarján. – P. István, Szend. – I. Ernő, Bp. VIII., Népszínház u. – B. Béla, Bp. XX. – N. Mihály, Kál. – B. Zné, Esztergom. – L. László, Bp. XI., Szabolcska M. u. – O. György, Bp. III., Lajos u. – B. Károly, I., Ostrom u. – H. Géza, Bp. XXI. – Sz. József, Pilisszántód. – T. Imre, Szeged.

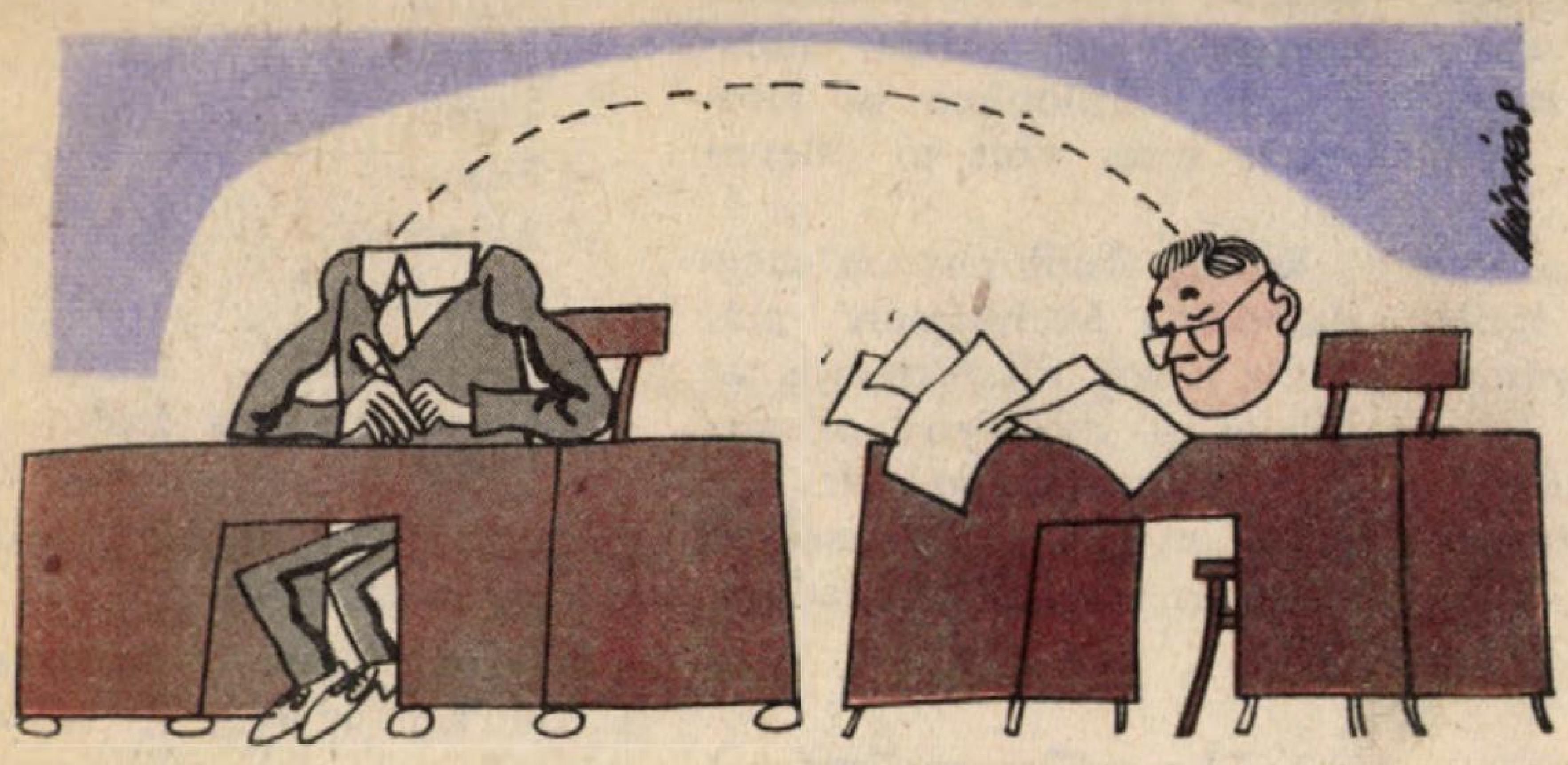

Fő állás Másodállás

Fölény

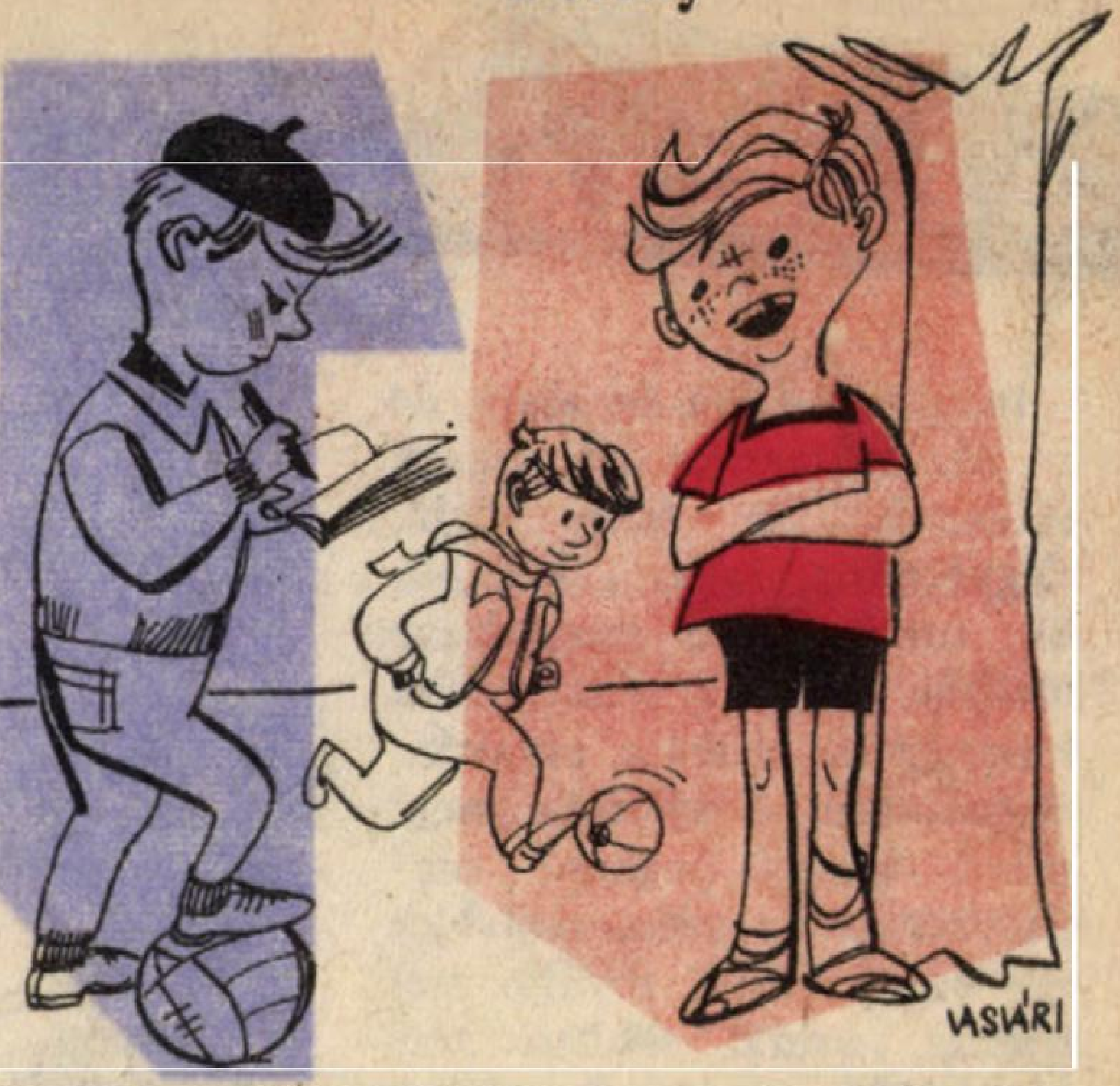

– Adok egy közvetlen számot . . .

Eltűnt cipők nyomában

Nemzetközi szokás, hogy az ember, napja végeztével, kirakja a cipőjét a szállodai szoba ajtaja elé, és másnap ragyogó fényesre tisztítva visszakapja. E szokás alól csak Amerika a kivétel, ahol a szállodákban kizárólag külön kérelemre tisztítják a cipőket. Egy európai — nem tudván e szokásról — gyanútlanul kirakta a cipőjét az ajtaja elé, és másnap reggel csak a hűlt helyét találta. Becsengette a londinert, egy mosolygós négert, és megkérdezte: nem látta-e az ajtó elé kitett cipőt? A néger széles ábrázattal felelte: „Dehogyisnem! Nagyon köszönöm, miszter, pont jó volt nekem!” . . .

Nos, majdnem ugyanez történt velem, Európában, pontosabban Hamburgban, annak egyik előkelő szállójában. Én is kiraktam a cipőmet, reggelre azonban eltűnt. Jelentettem a szobaasszonynak, az igazgatóságnak, mire ők azt mondták: utána néznek a dolognak, és megfizetik a káromat, csak méltóztassak várni egy napig, hátha előkerül valahonnan a cipő.

Mondanom sem kell, az egész nap lázas tervezgetéssel telt el, öreg cipőm — most, hogy eltűnt — vadonatújjá varázsolódott. Csak egyszer volt a lábamon, fogom mondani, alig tettem benne néhány lépést. Az ára otthon (új korában kétszázötven forint, de mit tudják ezek az otthoni árakat!) mondjuk 350 forint volt, a dollárhoz viszonyítva tehát 15 dollár. Ez 60 márka, már ki is néztem magamnak egy divatos, magas sarkú, krokodilbetétes cipőt.

Aztán tovább terveztem: vannak maszek suszterek is, akiknél egy cipő 1000 forintba is kerül. És ha ott készült a cipőm? Az 40 dollár. Ennyit fogok kérni, majd veszek rajta egy bőrkabátot és egy olcsó cipőt. De az is lehet, hogy másképp oldom meg a dolgot. Ha nem fizetnek ezer márkát, mezítláb sétálok fel-alá a városban, táblával a mellemen: „Így jár az, aki a Hotel Alster-Hofban cipőt tisztíttat!” Ezer márkából veszek két bőrkabátot, egy jégszekrényt és egy tűrhető cipőt.

Nem aludtam egész éjjel. Hajnal felé már ott folytattam gondolatban, hogy a cipőm sarkában egy-egy tízkarátos briliánst csempésztem ki, és éppen másnap akartam kibontani a sarkokat. Két tízkarátos briliáns, az annyi, mint . . . Veszek egy 230-as Mercedest és egy ócska cipőt . . .

Elaludtam, reggel a szobaasszony kelt fel, kezében a cipőm:

— Megtaláltuk! Valahogy elkeveredett! . . .

Oda a Mercedesem. És még két márka borravalót is kellett adnom . . .

Tardos Péter

Különleges tudakozó

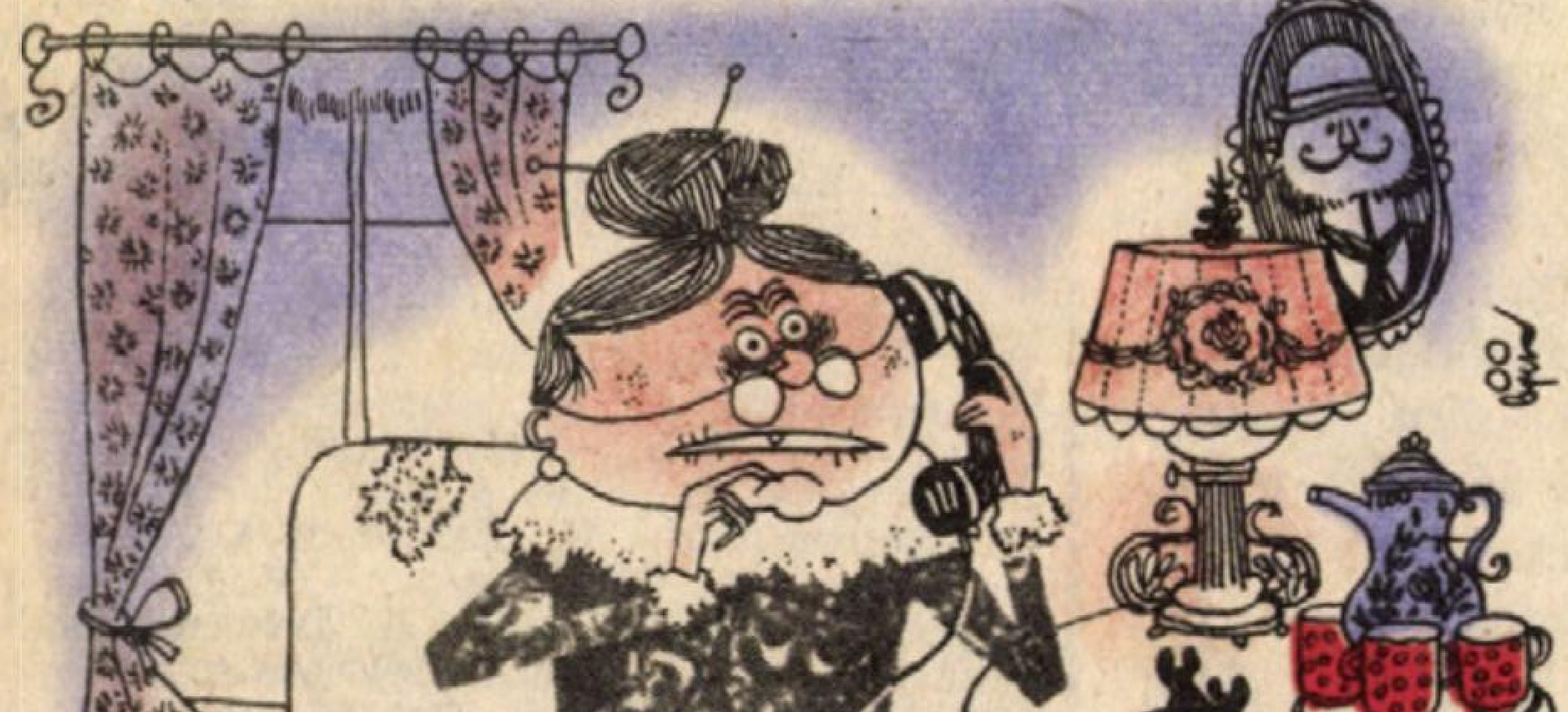

– Mondja, lelkecském, igaz, hogy a Kovácsék válnak?

A nők is gyűjtenek bélyeget

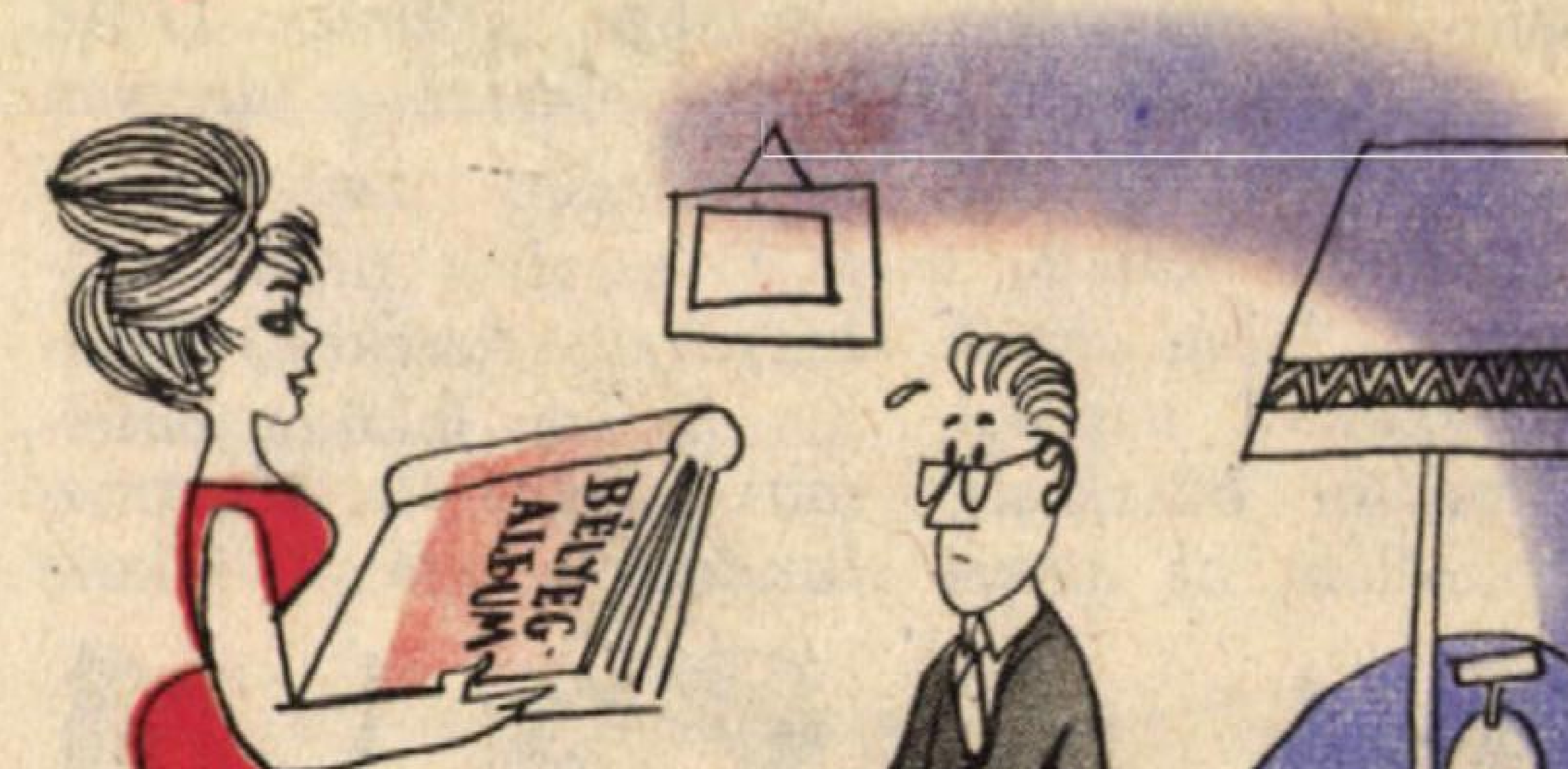

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel: 343–100. *142–220. – 64,5738 – Kossuth Nyomda, Budapest – Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850. INDEX: 25504